



# Master of My Own

请叫我总监

ปอโทษที่ ดินไม่ไซ 1  
โลกาคุณแล้ว



พินพีครั้งที่ 1

JAMSAI

เขียน : หงจิว  
แปล : เฉี่ยวหลิงซิงซือ





ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก



|

请叫我总监 1

Master of My Own ขอโทษที ฉันไม่ใช่เลขาคุณแล้ว 1

红九

หงจิว

|

เฉี่ยวหลิงซิงซิว แปลา

"ทำไมหน้าตาคุณดูหมดอาลัยตายอยากอย่างนั้น ถูกเจ้านายชั่วคราวของคุณตำหนิมาเหรอ"

หึงเหมิงไม่คิดเลยว่าลู่อี้หึงจะพูดแสดงความเป็นห่วงแบบนี้ออกมาเป็นประโยคแรก

เธอยอมให้เขาด่าว่าเธอไม่มีความสามารถที่จะทำงานโปรเจกต์ ยอมฟังเสียงหัวเราะเย้ยหยันจากเขา ยอมเห็นเขามองด้วยหางตาแสดงการดูถูกว่าเธอเป็นได้แค่เลขยา ของเขา

แต่เขากลับพูดแสดงความห่วงใยเธอ

ทันใดนั้นชุดเกราะที่หลอมจากฝุ่นของหึงเหมิงก็พังทลายลง เสียงปังครืนนั้นดังอยู่ในหูแล้วตรงเข้าไปในใจของเธอ

ตอนที่คุณกำลังรอใครสักคนด่าคุณ แต่เขากลับเป็นห่วงคุณ มันสุดยอดเลยเวลาแบบนั้นนอกจากซาบซึ้งจนหลังน้ำตา ยังจะทำอย่างอื่นได้อีกหรือ

# คำนำ

เป้าหมายในชีวิตการทำงานของคุณคืออะไร นักอ่านเคยถามและตอบตัวเองกันได้ไหมคะ สำหรับ 'หนึ่งเหมิง' นางเอกเรื่อง 'Master of My Own ขอโทษที่ฉันไม่ใช่เลขาคุณแล้ว' นิยายแปลจีนเรื่องใหม่จาก With Love ที่นักอ่านถืออยู่ในมือเล่มนี้ เธอมีเป้าหมายในการทำงานที่ชัดเจนมากกว่าอยากจะเป็น 'ผู้อำนวยการลงทุนระดับเหรียญทอง' ไปได้ค่ะ

แต่กว่าเธอจะก้าวไปถึงจุดนั้นได้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะนอกจากต้องเริ่มต้นชีวิตการทำงานด้วยการเป็นเลขานุการแล้ว 'ลูจี้เหมิง' บอสหนุ่มฉวยใจอมพ่นไฟที่เจ้าอารมณ์เป็นที่สุดยังไม่ยอมให้เธอถอนตัวออกจากการเป็น 'คนรับใช้' ของเขาอีกต่างหาก

ด้วยความอยากมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น อยากมีฐานะทัดเทียมกับเขา อยากเดินไปให้ถึงฝัน หนึ่งเหมิงจะทำอะไรเพื่อไปให้ถึงจุดนั้น แล้วลูจี้เหมิงจะทำเช่นไรบ้างเพื่อสกัดดาวรุ่งในวงการการลงทุนคนนี้ และดึงเธอกลับมาเป็นเลขานุ ข้างกายเขาเหมือนเดิมให้ได้ เรามาร่วมเรียนรู้และเดินทางไปบนเส้นทางสายอาชีพนักลงทุนพร้อมกับพวกเขากันค่ะ

ด้วยไมตรีจิต  
สำนักพิมพ์แจ่มใส

# แนะนำ ตัวละคร

- ลูจี้หมิง ชายหนุ่มอายุยี่สิบเจ็ดปีกว่าๆ เจ้าของบริษัทจีหมิงแคบปีตอลผู้ขึ้นชื่อเรื่องความซื่อสัตย์ คือเหมือนลา ขอบังคับกับคนอื่น อากาการบอสชนิดโรมก็หนักถึงขั้นโคม่า แต่ถ้าได้ตี้มเหล็กก็จะกลายเป็นคนอีกแบบ เขาสูงหล่อ เท ร่ำรวย เรียนจบจากต่างประเทศ และทำงานเก่ง
- หนึ่งเหมิง หญิงสาวอายุยี่สิบห้าที่จับพลัดจับผลูได้มาเป็นเลขาฯ ของลูจี้หมิงถึงสามปีแล้วตั้งแต่เรียนจบ มีความมุ่งมั่นอยากจะเป็นผู้อำนวยการด้านการลงทุน เป็นคนเดียวที่รับมือกับความเจ้าอารมณ์ของลูจี้หมิงได้ มักจะใส่แว่นและไว้ผมหน้าม้าเพื่อปิดบังใบหน้าที่สวยงามของตัวเอง
- เจิงอวี่หัง เพื่อนสนิทของลูจี้หมิงตั้งแต่เด็ก รูปร่างกำยำ ฐานะร่ำรวย ชอบปาร์ตี้สังสรรค์ เป็นคนโผงผาง ตรงไปตรงมา กล้าขัดขอกับลูจี้หมิงเช่นกัน
- โหยวฉี เพื่อนรักของหนึ่งเหมิงและเป็นสาวสวยสามร้อยหกสิบองศาไม่มีจุดบอดในสายตาของหนึ่งเหมิงด้วย หลังจากเรียนจบมหาวิทยาลัยก็ไปอยู่เมืองนอกกับแฟนหนุ่มที่ชื่อเหอเยวี่หลวน
- ซูเหวยหราน รุ่นพี่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยที่หนึ่งเหมิงเคยแอบหลงรัก เป็นผู้ชายที่ครบเครื่อง ทั้งความสามารถ นิสัย หรือหน้าตาล้วนโดดเด่น ทำทางภูมิฐานดูสูง่างาม



# บทที่ 1

เจ้านายพันธุรัฐภูเขาไฟ

โอเรียนทอลพลาซ่า ถนนนางอัน กรุงเทพฯ  
บริษัทจีเอ็มมิงแคปปิตอลอยู่บนชั้นสี่สิบเอ็ดในอาคารหนึ่ง  
ที่นั่นคือบริษัทคนรุ่นใหม่ ทั้งประธานเจ้าของบริษัท ผู้บริหารระดับสูง  
และพนักงานต่างก็เป็นคนรุ่นใหม่ ในบริษัทเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังที่คึกคัก  
มีชีวิตชีวาทุกวัน และเงินหยวนที่หมุนสะพัดอยู่ในตลาดทุนก็เป็นแรงขับเคลื่อน  
อย่างดีให้กับพวกเขา

ในตอนนี้ห้องทำงานของท่านประธานก็มีเสียงตะคอกดังลอยออกมา  
สิบห้านาทีก่อนหน้านี้ท่านประธานลู่อี้หมิงเรียกผู้บริหารระดับสูง  
เข้าไปในห้องแล้วก็เปิดโหมดหมาจิ้งเต๋า\* บรรยากาศในห้องทำงานจึงกดดัน  
และตึงเครียดขึ้นมา

ตอนที่หลิวอี้เทียนผู้อำนวยการฝ่ายธุรการวิ่งมาถึงหน้าประตูห้องทำงาน  
ของท่านประธานก็พูดออกมาด้วยความเหนื่อยหอบ

"ผมแค้ไปห้องน้ำเดียวเดียว ทำไมสถานการณ์ถึงเปลี่ยนไปขนาดนี้  
นี่เขียนองค์ไหนกล้าไปทำทายกับคุณชายของเราเข้าอีกล่ะนี่" เขากะชิบถาม  
หยางเสี่ยวหยางซึ่งเป็นผู้ช่วยเลขาฯ สาวที่ยืนเฝ้าอยู่หน้าประตู "นี่มัน

\* หมาจิ้งเต๋า เป็นนักแสดงชาวดัตช์ คนทั่วไปรู้ลึกลงว่าเขาเป็นนักแสดงที่แอกติ้งเกินความจริงไปมาก โดยเฉพาะบทโมโห

เกิดอะไรขึ้น"

สีหน้าของหยางเสี่ยวหยางเต็มไปด้วยความตึงเครียดและหวาดกลัว "ก็แผนกโปรเจกต์ของทีมหนึ่งที ผอ. เหรินรับผิดชอบนั่นไง ต้องให้เราวางหลักประกันเพิ่มเติม...คุณรีบเข้าไปเถอะ ท่านประธานผู้กำลังบ่นอยู่ว่าทำไมคนไม่ครบ"

ขณะที่ทั้งสองคนกำลังกระซิบกระซาบกันอยู่นั้น อยู่ๆ ก็มีเสียงตะโกนดังลอยออกมาจากห้องทำงาน น้ำเสียงนั้นหนักแน่นเต็มไปด้วยความมั่นใจ หลิวอี้เทียนและหยางเสี่ยวหยางถึงกับสะดุ้งตัวสั่นขึ้นมา

"แม่เจ้า! กระเทือนจนปวดต่อมทอนซิลเลย" หลิวอี้เทียนรีบถามหยางเสี่ยวหยาง "หัวหน้าคุณล่ะ หนึ่งเหมิงอยู่ไหน เธอไปไหนแล้ว"

หนึ่งเหมิงคือหัวหน้าเลขานุการของท่านประธาน ส่วนหยางเสี่ยวหยางคือผู้ช่วยของเธอ

หยางเสี่ยวหยางกลืนน้ำลาย "ไปทำธุระที่กรมพัฒนาธุรกิจตั้งแต่เช้าแล้ว"

หลิวอี้เทียนตบหน้าผาก "รีบโทรเรียกกลับมาเร็ว! ข้างในมีเสือจะกินคนอยู่แล้วไม่เห็นหรือไง! ผอ. เหรินสั่งไว้ว่าถ้าเกิดเรื่องแบบนี้ขึ้นมาล่ะก็ มีแต่หนึ่งเหมิงเท่านั้นที่จะช่วยชีวิตเขาได้"

หยางเสี่ยวหยางอึ้งๆ อັกๆ "อ้อๆ" แล้วก็รีบหยิบมือถือขึ้นมาโทร

เสียงตะคอกในห้องยังดังทะลุผ่านประตูไม้ที่ปิดสนิทออกมา

"หลิวอี้เทียน! คุณกระซิบกระซาบอะไรอยู่หน้าประตูไม่ทราบ ถ้ายังไม่ใส่หัวเข้ามา ผมจะให้คุณมีชีวิตอยู่ได้อีกแคว้นเดียวเหมือนชื่อของคุณ\*!"

หลิวอี้เทียนโดนตะคอกเข้าก็ยกมือกุมหัวอย่างหวาดหวั่น เขารวบรวมความกล้ายื่นมือไปที่ลูกบิดประตู แต่ก็ไม่มีลิ้มที่จะหันไปกำซับหยางเสี่ยวหยาง

"เร็วเข้า รีบไปเรียกหนึ่งเหมิงกลับมา"

แล้วเขาก็เปิดประตูเข้าไปก่อนจะถูกกลืนไปกับเสียงตะคอกของลู่อี่เหมิง

\* หลิวอี้เทียน มีความหมายว่าหนึ่งวัน

ในที่สุดหยางเสี่ยวหยางก็โทรศัพท์ติด เธอยกมือขึ้นป้องปากพลง  
เดินหลบไปด้านหนึ่ง พุดด้วยน้ำเสียงหวาดหวั่นจนเกือบจะเป็นเสียงสะอื้น  
"อาเหมิง ภูเขาไฟระเบิดอีกแล้ว คุณรีบกลับมาช่วยชีวิตทุกคนด้วยเถอะ!"

ไม่นานนักหนิงเหมิงก็กลับมา  
เมื่อเข้ามาถึงบริษัทเธอวางกระเป๋าแล้วก็เอ่ยถามหยางเสี่ยวหยาง  
"เกิดอะไรขึ้น"

เธอรีบมาอย่างรวดเร็ว ตอนนี้หน้าผากยังมีเหงื่อเม็ดเล็กๆ ผุดขึ้น  
เต็มไปหมด

หญิงสาวยกมือขึ้นตลบผมอยู่สองสามทีก็ขมวดหางม้าขึ้นเป็นมวยผม  
แบบนี้สีถึงจะเย็นขึ้นหน่อย

หยางเสี่ยวหยางรีบบอกเล่าที่มาที่ไปด้วยความร้อนรน

"ก็ ผอ. เหมินที่รับผิดชอบโปรเจกต์ทีมหนึ่งคนนั้น มีโปรเจกต์แปลงหนี้  
ไม่ใช่เธอ เราปรับลดค่าแล้วทางทรัสต์ประเมินมูลค่าทรัพย์สินสุทธิต่ำละระดับ  
การขาดทุนที่ตั้งไว้ และทางทรัสต์ก็เรียกร้องให้เราวางหลักประกันเพิ่มเติม  
ไม่อย่างนั้นพวกเขาจะเอาพันธบัตรและสินทรัพย์ทุกอย่างไปเปลี่ยนเป็น  
เงินสด พอท่านประธานลูได้ยินเข้าก็ระเบิดลงนะสิ! บอกว่าเราจะเป็นคน  
วางหลักประกันเพิ่มเติมได้ยังไง มันจะต้องเป็นผู้ลงทุนชุดหลังเป็นคน  
วางหลักประกันเพิ่มเติมสิ ทางทรัสต์ก็เลยเอาสัญญาออกมาดู เขียนไว้  
อย่างชัดเจนเลยว่าคนที่จะต้องวางหลักประกันเพิ่มเติมคือพวกเราแน่นอน  
หลบไม่ได้...แล้วท่านประธานลูก็กลายเป็นมังกรพันไฟ..." หยางเสี่ยวหยาง  
พุดถึงตรงนี้ก็ถึงกับกลั้นหายใจ

หนิงเหมิงตันแวนขึ้น เสยหน้าม้าด้วยใบหน้าที่สงบนิ่ง ความรู้สึกร้อนรน  
เป็นกังวลของหยางเสี่ยวหยางไม่ได้ส่งผลกระทบต่อเธอเลยแม้แต่น้อย

"ค่อยๆ พุด ไม่ต้องรีบ" หนิงเหมิงตบเบาอีกฝ่ายเบาๆ

หยางเสี่ยวหยางสุดลมหายใจเข้าลึกแล้วพุดต่อ "สรุปคือเสียร้ายโมโห

ก็เพราะโปรเจกต์ของ ผอ. เहरิน แล้วก่อนที่ ผอ. หลิวจะถูกเรียกตัวเข้าไป เพียงเสี้ยววินาทีก็บอกฉันว่า ผอ. เहरินเคยบอกไว้ว่าถ้าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้น ให้เรียกคุณมา เพราะมีคุณคนเดียวเท่านั้นที่จะช่วยชีวิตเขาได้!"

หยางเสี่ยวหยางพูดรวดเดียวจบ สีหน้าของหญิงเหมิงสงบนิ่งแม้ในใจจะรู้สึกเซ็งๆ คิดว่าอยากหาโอกาสส่งคนพวกนี้ไปที่คณะเต๋ออีวัน\* จริงๆ

"ได้ ฉันเข้าใจแล้ว" หญิงเหมิงดันแว่นตาอีกครั้ง แล้วมุ่งหน้าตรงไปยังห้องทำงานท่านประธาน

ชุดทำงานกระโปรงแคบที่ห่อหุ้มร่างเพรียวบางของเธอเอาไว้ทำให้เธอดูบอบบาง ขณะเดียวกันก็เปล่งประกายอร่ามของคนที่มีความสามารถทำให้คนสงบนิ่งออกมา

หญิงเหมิงเป็นคนที่ช่วยชีวิต ผอ. เहरิน จริงๆ

เहरินจึงกงเป็นผู้อำนวยการแผนกโปรเจกต์หนึ่ง ในเมื่อมีโปรเจกต์แปลงหนี้ของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์ที่เข้าร่วมกับบริษัททรัสต์ ตอนที่ออกแบบโครงสร้างของโปรเจกต์ เดิมก็ตกลงกันไว้ว่ามีอีกบริษัทหนึ่งเข้าไปวางหลักประกันเพิ่มเติม แต่ขณะที่กำลังดำเนินการก็มีปัญหาบางอย่างเกิดขึ้น

ตอนปลายวันนั้นไม่รู้ว่าคุณจี้หมิงไปร่วมงานเลี้ยงที่ไหนแล้วดื่มมากไปหน่อย เมื่อกลับมาถึงบริษัทก็นั่งอยู่บนเก้าอี้บอสแล้วเงยหน้าตีมน้ำเปล่าอีกๆ

ในตอนนั้นเอง ผอ. เहरินของทีมหนึ่งก็เคาะประตูเข้าไป กัดฟันรายงานตัวเลขที่เปลี่ยนแปลง

ที่แท้บริษัทที่จะต้องวางหลักประกันเพิ่มเติมตามที่ตกลงกันไว้ไม่มีเงินทุนไม่เพียงพอ ดังนั้นจึงต้องรีบเปลี่ยนฝ่ายที่เข้ามาวางหลักประกันเพิ่มเติม โปรเจกต์นี้เร่งด่วนมาก จะเปลี่ยนให้บริษัทไหนมาวางหลักประกันเพิ่มเติม นั้นเรื่องนี้ต้องให้คุณจี้หมิงเป็นคนตัดสินใจ ทางบริษัททรัสต์ที่ผิดแบ็กกลับมาว่า

\* คณะเต๋ออีวัน เป็นคณะเซียงเซ็งที่มีชื่อเสียงของปักกิ่ง เซียงเซ็งคือศิลปะการแสดงเล่าเรื่องตลกหรือร้องเพลง เพื่อสร้างความบันเทิงให้ผู้ชม ผู้แสดงเซียงเซ็งจะเป็นผู้ชายใส่ชุดนางซันคือเสื้อตัวยาวแขนยาว กระดุมเงินผ่าข้าง โดยเซียงเซ็งสามารถมีผู้แสดงหนึ่งคนขึ้นไปจนถึงเป็นกลุ่มคณะ

ลู่อิมึงแคบปีตอลจะเป็นฝ่ายวางหลักประกันเพิ่มเติมเองก็ได้

ตั้งนั้น ผอ. เหรินจึงมาหาลู่อิมึงเพื่อถามว่าเขาเห็นด้วยหรือไม่ที่จะให้ลู่อิมึงแคบปีตอลเป็นฝ่ายวางหลักประกันเพิ่มเติม

เมื่ออธิบายเรื่องราวทั้งหมดแล้ว ผอ. เหรินจึงถามลู่อิมึงซึ่งตอนนั้นดวงตาเลื่อนลอยด้วยความเมา

'ท่านประธานลู่อิมึง คุณว่าแบบนี้พวกเราเป็นฝ่ายวางหลักประกันเพิ่มเติมได้ไหม'

หนิงเหมิงจำได้ว่าตอนนั้นลู่อิมึงนั่งอยู่บนเก้าอี้ท่านประธานตัวใหญ่ตอนที่ฟังรายงานก็โยกเยกไปมา เธอรู้ว่าเขากำลังจะนั่งไม่อยู่แล้ว

จนกระทั่ง ผอ. เหรินพูดจบ ลู่อิมึงก็สะบัดมือตบโต๊ะเสียงดังเพียะราวกับตบไปที่หน้าของใครสักคน ทั้งชัดเจนและน่ากลัว

'จะได้หรือไม่ได้ ผอ. เหรินคุณก็ตัดสินใจไปแล้วไม่ใช่หรือ คุณว่าได้ก็ได้'

ลู่อิมึงพูดจะฉานเสียงดังฟังชัด ถ้าฟังเฉพาะน้ำเสียงที่เด็ดขาดและไม่สนใจสายตาลอยๆ ของเขา คงไม่มีใครกล้าพูดความจริงว่าเขาใกล้จะภาพตัดแล้ว

หนิงเหมิงที่กำลังเหน้าให้เขาอยู่อีกด้านอดที่จะกลอกตามองบนไปสองรอบไม่ได้

เธอกล้าเอาอนาคตที่สดใสอีกห้าสิบปีของตัวเองเป็นประกัน ลู่อิมึงไม่ได้รู้เลยว่าเมื่อครู่ใครพูดอะไร และก็ไม่ว่าตัวเองพูดอะไรด้วย

ผอ. เหรินปาดหน้าผากเดินออกจากห้องทำงานไป ขณะที่เท้าของเขากำลังจะก้าวพ้นประตู ลู่อิมึงก็เงยหน้าขึ้นทันทีเข้าสู่ภาวะกรนกรอกๆ

หนิงเหมิงเดินออกจากห้องทำงานเบาๆ

เธอเรียก ผอ. เหริน 'เพื่อความปลอดภัย ฉันว่าคุณควรจะให้ประธานลู่อิมึงสร้างเมาแล้วค่อยไปถามอีกทีจะดีกว่านะ!'

หนิงเหมิงเป็นเลขชาฯ คนสนิทของลู่อิมึงมาสามปี เธอรู้จักเจ้านายหลายบุคลิกคนนี้ดีมาก ตอนที่ยังไม่ดื่มเหล้าก็เป็นแบบหนึ่ง นิสัยเสีย

จนรับไม่ได้ ซอบงัดข้อกับคนอื่น จุดเดือดต่ำกว่าทะเลอีกอีกแสนแปดพันลิ้ว<sup>\*</sup> อยากจะโกรธก็โกรธทันที อยากจะพ่นไฟก็พ่น ถ้าคนเรามีชาติที่แล้วจริงๆ หนึ่งเหมิงสงสัยว่าลูจี้หึงคงจะเป็นภูเขาไฟแน่ๆ หลังจากดื่มเหล้าเขาก็กลายเป็นอีกคนหนึ่งไปเลย แอลกอฮอล์เป็นเหมือนกุญแจเปิดประตูให้บุคลิกอีกด้านของเขาเผยโฉมออกมา เมื่อลูจี้หึงดื่มเข้าไปมากก็จะอารมณ์ดีมากๆ ใครถือโอกาสขออะไรกับเขาตอนนี้ เขาก็จะตอบรับหมด สิ่งที่หนึ่งเหมิงกลัวที่สุดก็คือตอนลูจี้หึงออกไปคุยธุรกิจและดื่มเหล้าตามลำพัง ถ้าไม่มีคนของบริษัทคอยเฝ้าเอาไว้ ถือโอกาสตอนที่ดื่มเยอะ เขาก็สามารถขายตัวเองออกไปแบบถูๆ ไปได้เลย

หนึ่งเหมิงพูดกับ ผอ. เหริน 'ฉันกลัวว่าประธานลู่อูสร้างเมาแล้วจะจำเรื่องไม่ได้'

โบหน้า ผอ. เหรินเต็มไปด้วยความสับสน

'แต่โปรเจกต์นี้มันรอไม่ได้ ถ้าวันนี้ไม่มีทสรูปออกมา ทางทรัสต์ก็จะเปิดบัญชีให้ไม่ได้ เลิกโปรเจกต์ได้เลย เหนื่อยกันฟรีเลยนะ!' เมื่อคิดทบทวนดู ผอ. เหรินก็เอ่ยขอร้องหนึ่งเหมิงว่า 'เลขาฯ หนึ่ง เอาอย่างนี้นะ ถ้าประธานลู่อูจำเรื่องนี้ไม่ได้จริงๆ ถึงตอนนั้นเอาผิดผมขึ้นมา คุณช่วยเป็นพยานว่าเขาได้มอบอำนาจให้ผมแล้ว ได้ไหม ผมรู้ว่าความจริงเรื่องนี้ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับคุณ แต่ประธานลู่อูจะวาดขึ้นมาเหมือนภูเขาไฟระเบิด ผมไม่ควรจะติดชนวนระเบิดไว้ที่คุณ แต่ตอนนี้ก็ได้แต่รบกวนคุณแล้วละ!'

ทันทีที่พูดจบหนึ่งเหมิงก็ยิ้มพร้อมกับพยักหน้า 'ได้ค่ะ ฉันแค่เป็นพยานให้คุณเท่านั้นเอง คุณไม่ได้มายืมเงินกันสักหน่อย เรื่องนี้ฉันทำให้ได้วางใจได้!'

หนึ่งเหมิงเดินไปถึงหน้าประตูห้องทำงานของท่านประธาน เธอเคาะประตูและไม่รอให้ใครตอบก็เปิดประตูเดินเข้าไป

ในห้องที่โล่งกว้างมีผู้บริหารระดับสูงยืนกันเต็มไปหมด ตำแหน่ง

\* ลิ้ว (หลี่) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีน เทียบได้กับระยะทางประมาณ 500 เมตร

ของทุกคนก็เป็นผู้อำนวยการด้วยกันทั้งนั้น พวกเขาขึ้นกันอย่างสงบเสียงย่ำ  
เรียบร้อย พังบอสใหญ่ที่ยืนเท้าเอวหน้าไฟอยู่หน้าโต๊ะทำงาน

หนึ่งเหมิงมองไปที่ลูี้หมีง

นี่คือลูกคุณหนูที่คาบช้อนทองมาเกิดในเมืองหลวง นิสัยเสียอย่างร้ายกาจ  
เรียกว่าเป็นระเบิดเดินได้ ต้องจذبข้อกับคนอื่นไปซะทุกอย่าง อาการบอสซินโดรม  
ก็หนักถึงขั้นโคม่า เรื่องที่ตัวเองทำได้ก็ต้องสั่งให้เลขาฯ ไปทำ ถ้าไม่แสดง  
บทบาทการเป็นเจ้านายก็จะขาดใจตาย

แต่เขาก็ดันมีคุณสมบัติที่จะทำแบบนี้เสียด้วย

เขาสูง หล่อ เท่ ร่ำรวย หลังจากเรียนจบจากต่างประเทศก็ได้เงินทุน  
ก้อนแรกจากครอบครัว ใช้เวลาสั้นๆ เพียงไม่กี่ปีก็สามารถนั่งอยู่ในบริษัท  
วาณิชธนกิจ\* ขนาดหมื่นล้านได้แล้ว และถ้าจะบอกอายุเขาอย่างละเอียด ตอนนั้น  
เขาก็อายุเพียงยี่สิบเจ็ดปีครึ่งเท่านั้น

พูดกันตรงๆ ทุกคนในบริษัทก็ต้องอาศัยเขา ดังนั้นเขาจึงมีความมั่นใจ  
ที่จะพูดแล้วก็พูดอีกเพื่อสั่งสอนคนแบบนี้

สายตาของหนึ่งเหมิงกวาดมองลูี้หมีงและมองรอบๆ ตัวเขาอย่าง  
รวดเร็ว

ชุดสูทสั่งตัดราคาแพงจากเมืองนอกถูกโยนลงบนโต๊ะ ส่วนเนกไท  
ของเขาก็นอนเอียงกระแท่เร่อยู่บนพรม ดูท่าทางน่าจะถูกเหวี่ยงลงพื้น  
เสื้อเชิ้ตขาวถูกปลดกระดุมจนเห็นแผ่นอก เนื่องจากออกกำลังกาย  
เป็นประจำ กล้ามเนื้อแน่นจึงดูร้อนแรงเหมือนอารมณ์ของเขา มือข้างหนึ่ง  
เท้าเอว มืออีกข้างก็ชี้โบกไปมา เส้นเอ็นและกล้ามเนื้อแผ่นอกที่อยู่ภายใต้  
เสื้อเชิ้ตเหมือนกำลังพุ่งทะยานออกมา

หนึ่งเหมิงเลิกคิ้วขึ้นเพียงแวบเดียวจนแทบจะมองไม่เห็นแล้วก็  
เบนสายตาไปทันที

\* วาณิชธนกิจ (Investment banking) คือสถาบันทางการเงินซึ่งทำหน้าที่ระดมเงินทุน ชื้อขายหลักทรัพย์  
บริการการควบรวมและซื้อกิจการ รวมถึงให้คำปรึกษาในธุรกรรมข้างต้นและธุรกรรมทางการเงินประเภทอื่น  
เช่น การปรับโครงสร้างหนี้ การจัดอันดับความน่าเชื่อถือ ทำรายงานวิจัย ออกแบบผลิตภัณฑ์ทางการเงิน เป็นต้น

หญิงสาวยืนอยู่หน้าประตู เมื่อผู้บริหารระดับสูงทั้งหลายหันมาเห็นเธอ ดวงตาก็เป็นประกายขึ้นมาพร้อมกับพวกเขาเป็นหญิงสาวที่กำลังจะถูกจับไปขาย และในที่สุดก็มีคุณชายมาช่วยไถ่ตัวไว้ได้ทัน

ลูจี้หมิงจตจ่อกับการสั่งสอน ยังไม่ทันจะเบนสายตามา ดั่งนั้นน้ำเสียงแสดงอำนาจจึงดังขึ้นก่อนสายตาจะมาถึง

"ใคร! ฉันเรียกให้เข้ามาแล้วหรือไง ออกไปเลยนะ!" ทันทันที่เสียงพูดจบลง เขาก็เบนสายตามาเห็นว่าคนที่เข้ามาที่แท้ก็เป็นหญิงเหมิง

หญิงเหมิงก็ว่าง่าย เธอหันหลังกลับเตรียมจะเดินออกไป

เหล่าผู้บริหารพากันสุดหายใจเข้าลึก ตัวช่วยกำลังจะจากไปแล้ว!

"เดี๋ยวก่อน หยุดอยู่ตรงนั้นนะ!" ลูจี้หมิงตะโกนออกมา

หญิงเหมิงหยุดยั้งแล้วหันหลังกลับมาอย่างว่าง่าย

เหล่าผู้บริหารพากันถอนหายใจอย่างโล่งอก ผอ. เหรินมองมาที่หญิงเหมิง ในดวงตาจะบีบน้ำตาให้ไหลออกมาอยู่แล้ว

"พอดีเลย ฉันกำลังคอยหา รีบไปหาอะไรมาให้ฉันดื่มเร็ว!" ลูจี้หมิงสั่งเลขาฯ สาวอย่างแสดงอำนาจ

หญิงเหมิงเดินเข้าไปที่เคาน์เตอร์ตรงมุมห้อง ถ้ามองออกไปอย่างชัดเจน "ประธานลู คุณจะรับชาหรือกาแฟคะ"

"ชา!"

หญิงเหมิงหยิบแก้วกาแฟขึ้นมา

"เติมน้ำตาลหรือว่าครีมเทียมคะ"

ลูจี้หมิงยังสัมผัสถึงความผิดปกติไม่ได้ "ครีมเทียม"

หญิงเหมิงหยิบกระปุกน้ำตาลก้อนออกมา

"ร้อนหรือเย็นคะ"

"เย็นสิ!"

หญิงเหมิงยกกาน้ำร้อนขึ้นมา

จากนั้นเธอก็ยกแก้วมาให้ท่านประธาน



ลูจี้หึงรีบแก้วมาแล้วเริ่มพ่นไฟต่อไปอย่างอดไม่ได้ "บอกแล้วไงว่ากาแพ่ ชงน้ำชามาทำไม!" พ่นไฟเสร็จก็ก้มหน้าลงแล้วชะงักไปครู่หนึ่ง หึงเหมิงยกสิ่งที่เขาต้องการมาให้...กาแพ่ร้อนๆ เติมน้ำตาล หึงเหมิงยังคงสงบนิ่ง

ลูจี้หึงคนนี้มีลักษณะพิเศษก็คือชอบหาเรื่อง เธอเอาได้ตั้งแต่ต้นแล้วว่า ถ้ายกน้ำชาไปให้เขา เขาจะต้องต่อว่าว่าเขาสั่งกาแพ่ชดๆ เธอจะยกชามาให้ทำไม คูสิ เป็นอย่างนั้นไม่ผิดเลย

เธอคาดไว้แล้วว่าคุณชายตื้อตึงคนนี้จะต้องสั่งเพื่อหาเรื่องเธอดังนั้นถ้าเธอทำตรงกันข้ามก็จะต้อง นี่คือข้อสรุปจากประสบการณ์อันมีค่าของหึงเหมิงในการเป็นเลขยา ให้กับลูจี้หึงมาสามปี

ลูจี้หึงก้มหน้ามองแก้วกาแพ่ในมือแล้วร้องเฮอะออกมา เขายกแก้วขึ้นเป่าเบาๆ แล้วดื่มลงไป

ขณะที่กาแพ่กำลังจะหมดแก้ว อารมณ์ของเขาก็ดูเย็นลงไปไม่น้อย พวกเขาผู้บริหารแอบถอนใจเบาๆ มองหึงเหมิงด้วยความนับถือและขอบคุณ ในบริษัทนี้มีแค่สาวน้อยคนหนึ่งที่เท่านั้นที่จับทางของบอสใหญ่ได้ถูก หึงเหมิงถือโอกาสที่ลูจี้หึงกำลังดื่มกาแพ่หันไปถามพวกเขาผู้บริหาร "ทุกท่านต้องการดื่มอะไรไหมคะ"

ลูจี้หึงเงยหน้าขึ้นมาทันทีพร้อมตะคอกออกไป "พวกเขาไม่ดื่มปล่อยให้หิวไป!"

ผู้บริหารทุกท่านก็รีบตอบว่า "ไม่ดื่มครับไม่ดื่ม..."

ผอ. เहरินที่ยืนอยู่ท่ามกลางผู้บริหารพยายามส่งสายตาให้หึงเหมิงอย่างสุดกำลัง หึงเหมิงดันแว่นตาแล้วพยักหน้าแบบแทบจะมองไม่เห็น

เธอเดินมาข้างๆ ลูจี้หึงแล้วพูดด้วยเสียงเล็กๆ เบาๆ ว่า "ประธานลู่คะ อีกสักครู่คุณยังมีการประชุมที่ห้องประชุมนะคะ เป็นการประชุมกับธนาคารที่นัดกันไว้ล่วงหน้า อีกสักพักพวกเขาคงจะมาถึง หรือจะให้ฉันไปบอกให้พวกเขา รอคุณจัดการทางนี้เรียบร้อยแล้วค่อยตามไป?"

ทันทีที่ลูจี้หืมวางแก้วกาแฟลงไปบนจานรอง เขาก็ใช้ดวงตาดำที่มันแวววาวกับขั้วตาดมดลิ่งตามอง หนิงเหมิงถลิ่งตากลับ

ที่เธอรับมือไม่ได้มากที่สุดก็คือดวงตาคู่นั้น นี่เป็นดวงตาที่กระซกวิญญูณสุดๆ ขนตาทั้งหนาและยาว หางตาชี้ขึ้นเล็กน้อย มีทั้งความรู้สึกหยอกเย้าและไร้เยื่อใย

หนิงเหมิงรีบหลบสายตา

ลูจี้หืมถลิ่งตามองเธออย่างโกรธๆ "เก่งแล้วใช่ไหม มาตัดสินใจแทนผมได้ด้วย ใครบอกว่าผมจะจัดการตรงนี้ก่อน! รีบเก็บเนกไทขึ้นมา เตรียมตัวไปประชุมกับผม!" ตะคอกใส่เลขชาย แล้วก็หันหน้ากลับมาตวาดใส่พวกผู้บริหาร "ทุกคนกลับไปเขียนรายงานเรื่องของวันนี้สรุปมาให้ผม วางไว้ที่โต๊ะผมก่อนเลิกงาน!"

ตวาดเสร็จเขาก็หยิบเสื้อสูทที่อยู่บนโต๊ะขึ้นมาแล้วเดินออกไป

หนิงเหมิงยกมือให้สัญญาพร้อมพูดเสียงเบา "ผอ. ทุกท่านรีบแยกย้ายเถอะค่ะ!" จากนั้นก็รีบเก็บเนกไทแล้วตามลูจี้หืมออกไปด้วยความรวดเร็ว

เหล่าผู้บริหารก็พากันถอนหายใจอย่างโล่งอก มองตามหนิงเหมิงไปด้วยความรู้สึกขอบคุณ

หลิวอีเทียนเดินเข้ามาตรงหน้า ผอ. เหรินพลางส่ายหัวแล้วถอนหายใจ

"ผมล่ะนับถือจริงๆ เมื่อก่อนเลขชาย คนไหนๆ ก็อยู่กับท่านประธานลูจี้ได้ไม่เกินสามเดือนสักคน มีแต่หนิงเหมิง! แม้เธอจะไม่สะกดตาอะไร แต่เป็นคนที่ฉลาดมาก ไม่มีใครจะจับทางบอสได้ถูกเท่าเธออีกแล้ว คุณว่าไหม ทำไมเธอถึงรู้ว่าบอสนิสัยปากไม่ตรงกับใจ แล้วก็จัดการได้พอเหมาะพอเจาะไม่มากเกินไป สุดยอดจริงๆ แฮ็อ ถ้าสวยอีกสักหน่อยก็คงจะดี ดีไม่ดีอาจจะเป็นเจ้าแม่เหี้ยก็ได้!"

# บทที่ 2

บอสพันธุ์ดั่ง

ลูจี้หมิงขาวยาวและเดินเร็วมาก ตอนที่หนึ่งหมิงเดินตามก็ต้องวิ่งเหยาะๆ ไปด้วย ซ้ำเธอยังสวมชุดทำงานกระโปรงแคบๆ ขาก็ก้าวได้ไม่กว้างนัก จึงได้แต่ตั้งกระโปรงทั้งสองข้างขึ้นเล็กน้อย

ขณะเดินผ่านโต๊ะทำงานของหยางเสี่ยวหยาง ผู้ช่วยเลขา ก็รีบแสดงอาการประจบหนึ่งหมิงด้วยการยกนิ้วโป้งสองนิ้วให้เธอ

หนึ่งหมิงคิดในใจ *อยากจะบีบคอยายบ๊องให้ตายจริงๆ*

เมื่อวิ่งตามลูจี้หมิงทันแล้ว หนึ่งหมิงก็ปรับการหายใจให้เป็นปกติ หาโทนเสียงที่ถูกต้อง ปรับท่าทางให้เหมือนกับคนที่ฟองแบบไม่ตั้งใจ

"บอสคะ ไล่ ผอ. เหรินออกเลยดีกว่าค่ะ"

ลูจี้หมิงยืนนิ่งอยู่ไม่ไกลจากหน้าประตูห้องประชุม เขาหันไปมองหนึ่งหมิง ดวงตาที่ซ่อนอยู่ภายใต้ขนตาอันดกดำคู่หนึ่งของเขา ก็เริ่มจะออกมาทำทนายความรู้สึกอีกแล้ว

"ทำไมต้องไล่เขาออกด้วย"

หนึ่งหมิงละสายตาจากเขาอย่างเนียนๆ โดยไม่ให้อีกฝ่ายจับสายตา युยงได้ "เขาตัดสินใจโดยพลการนี่คะ"

ลูจี้หมิงหรีตตามองหญิงสาว บนใบหน้ายังมีความโกรธหลงเหลืออยู่บางๆ

"ใครบอกว่าเขาตัดสินใจโดยพลการ ผมเป็นคนสั่งให้เขาทำแบบนี้ต่างหาก!"

หนึ่งเหมิงแสดงสีหน้าตกใจออกมา "คุณสั่งฉันหรือ ฉันคุณตำหนิพวกเขา..."

ลูจี้หมิงยิ้มอย่างเย็นชาออกมา "เก็บท่าทางเสแสร้งของคุณซะ! อย่าทำเป็นว่าผมไม่รู้อะไร! ผมต้องเดือดร้อนมาถั่วหัวแล้ว เงินทองต้องควักออกมาจ่าย จะว่าคนระบายอารมณ์บ้างไม่ได้เลยหรือไง?"

"..."

มีเจ้าหน้าที่มีอาการบอสซินโตรมกำเริบอย่างหนัก ดูท่าอาการบอสคงจะหนักมากแล้ว

ถือโอกาสที่ยืนหนึ่ง ลูจี้หมิงใส่สูทแล้วก็ติดกระดุมเสื้อเชิ้ตเรียบร้อย หนึ่งเหมิงส่งเนกไทให้เขา

"คุณผูกเนกไทได้ไหม" ลูจี้หมิงเหล่ตามองเธอ

"ก็...ไม่ค่อยได้..."

ชายหนุ่มขยำเนกไทเป็นก้อนแล้วยัดใส่มือเธออย่างแรงทันที

"แล้วคุณเอามาให้ผมทำไม ให้ผมผูกเองหรือไง มือสองข้างของผมนี้เอาไว้ทำอะไรซะ?" ลูจี้หมิงยกมือที่มีนิ้วเรียวยาวขึ้นมา ดูก็รู้ว่ามือของเขาไม่เคยต้องทำงานหนัก เขากันเสียงต่ำออกมาอย่างเสียดายและสงสารตัวเอง

"... ทำไมไม่มีใครมาตัดมือเขาไปนะ!

ก่อนจะเข้าห้องประชุม อยู่ๆ ลูจี้หมิงก็ยืนนิ่งแล้วหันมาพูดกับหนึ่งเหมิงอย่างดุตัน

"รีบผูกให้เป็นซะ! ไม่อย่างนั้นผมจะไล่คุณออก!"

หนึ่งเหมิงก้มหน้าลงดินแวนตาขึ้น ดวงตาแวววาวเป็นประกายวาบผ่านไประยะรวดเร็ว

แน่จริงก็ไล่ออกสิ ไล่ออกซะ! แม้อรไมไหวอยู่แล้ว!

ตั้งแต่หนึ่งเหมิงจบปริญญาตรีก็เข้าทำงานที่ลูจี้หมิงแคปปิตอล

จนถึงตอนนี้เธอทำงานที่นี้มาสามปีแล้ว

ตั้งแต่อายุยี่สิบสองจนกระทั่งอายุยี่สิบห้าเธออุทิศชีวิตที่ตรงตามในช่วงวัยรุ่นที่ฮอว์โมนพลุ่งพล่านให้กับลูจี้หมีงประธานภูเขาไฟจอมพิลึกคนนี้

ที่จริงเธอเรียนปริญญาตรีสาขาการเงิน ไม่ใช่สาขาเลขานุการ ตอนที่เรียนจบออกมาหางานก็มุ่งมาทางทำโปรเจกต์ลงทุน แต่วันที่มาสมัครงานบังเอิญมาเจอตอนลูจี้หมีงอาละวาดเรื่องไม่มีเลขชาย ที่จะช่วยเขาทำงานได้

ตอนนั้นหลิวอีเทียนผู้อำนวยการฝ่ายธุรการถูกตำหนิจนไม่มีชิ้นดี เขาโซซัดโซเซมาที่ห้องประชุมที่ใช้สัมภาษณ์ ซึ่ไปยังหนึ่งเหมิงซึ่งเป็นผู้หญิงคนเดียวที่นั่งอยู่ในห้องสัมภาษณ์แล้วบอก

'เอาเรซูเม่ของเธอมาให้ฉันดูเร็วเข้า!'

หลิวอีเทียนพลิกดูเรซูเม่อย่างรวดเร็ว แล้วก็หลอกหนึ่งเหมิงให้ไปทำตำแหน่งเลขชาย ของลูจี้หมีง

จนกระทั่งถึงวันนี้

ตอนนั้นหลิวอีเทียนพูดอย่างเปิดใจกับหนึ่งเหมิงว่า 'เสียวหนึ่ง นี่เป็นโอกาสดีที่หาได้ยากมาก คุณเคยเห็นบริษัทไหนที่จะให้พนักงานใหม่เข้าทำงานครั้งแรกก็ได้ทำงานกับบ็อกบอสของบริษัทบ้าง ดังนั้นเสียวหนึ่ง ตั้งใจทำงานนะ!'

ในตอนนั้นหนึ่งเหมิงรู้สึกเหมือนเห็นหมาป่าปลอมตัวเป็นคุณยายแวงๆ แต่เธอก็คิดว่าช่างปะไร ไม่ว่าจะเป็นอย่างไหน หรือจะทำโปรเจกต์ มิงานมาก่อนแล้วค่อยว่ากัน ต่อไปมีโอกาสก็ค่อยเปลี่ยนตำแหน่งก็ได้

ผลคือเธอกลับถูกบีบบังคับให้อยู่ในหลุมลึกที่ชื่อว่าเลขานุการ คิดจะปีนออกมาก็ไม่ได้ เหตุผลสำคัญก็คือมีหลายคนพยายามกลบดินเข้าไป หวังว่าจะฝังเธออยู่ในหลุมนี้ให้ได้

อย่างเช่นหลิวอีเทียน

เขาบอกเธอว่า 'คุณห้ามคิดจะเปลี่ยนงานหรือเปลี่ยนตำแหน่งเป็นอันขาด ถ้าไม่มีคุณคอยสยบปีศาจร้ายอยู่ล่ะก็ คนทั้งบริษัทคงถูก

ประธานลู่ทรมานตายกันเป็นเปือ!

ต่อมาหนึ่งเหมิงถึงได้รู้ว่าที่เธอสามารถยื่นหยัดอยู่ในตำแหน่งเลขานุการส่วนตัวของท่านประธานได้ ถือเป็นเรื่องที่สะเทือนฟ้าดินของบริษัทนี้เลย

เพราะก่อนที่เธอจะมาทำงานที่นี่ ด้วยความซื่อโง่ แล้วก็ยื่นบอสนิโตรมกำเริบอย่างหนักของลูี้หมิง เลขานุการที่ต้องอยู่ติดกับเขา สถิติที่นานที่สุดก็คืออีกสองวันถึงจะครบสามเดือน

อีกสองวันก็จะได้รับโบนัสประจำปีไตรมาสแล้ว แต่เลขานุการคนนั้นบอกว่าอย่างไรก็ไม่มีทางอดทนต่อไปได้...

แล้วหลิวอี้เทียนก็ส่งหนึ่งเหมิงไปสั่งเว่ยให้ลูี้หมิงโดยให้เธอเป็นเลขานุการท่านประธาน จริงๆ แล้วเขาก็ไม่คิดว่าหนึ่งเหมิงจะยืนหยัดได้นานสักเท่าไรหรอกคนอื่น ๆ ก็คิดอย่างนี้เช่นกัน แต่ไม่มีใครคิดว่าจะมีสิ่งมหัศจรรย์ปรากฏขึ้น

หนึ่งเหมิงอยู่ในตำแหน่ง 'เลขานุการของลูี้หมิง' อันน่าเศร้านี้และสร้างตำนานขึ้นมามากมาย

เธอใช้เวลาเพียงสามวันก็ทำให้ลูี้หมิงจำชื่อของเธอได้  
หนึ่งสัปดาห์เธอทำให้ลูี้หมิงชี้หน้าสั่งสอนเธอเสียงดังแต่ก็ไม่ไล่ออก  
ตอนหนึ่งเดือนเธอก็ยังอยู่  
หนึ่งปีผ่านไปเธอก็ยังคงอยู่ดี หนึ่งชั่วโมงยังขึ้นเงินเดือนให้เธอเป็นเท่าตัว

ตอนนี้ผ่านไปสามปีแล้วเธอไม่เพียงยังอยู่ดี แต่ถือว่าเป็นตัวนำโชคของบริษัทอีกด้วย เธอรู้วิธีการจัดการกับลูี้หมิงทุกกระบวนการทำ

บางครั้งหนึ่งเหมิงก็คิดอย่างถากถางตัวเอง ถ้าไม่ใช่เพราะเธอแต่งตัวให้ดูเซ็กซี่ และหน้าตาไม่สวย ทุกคนคงคิดว่าเธอใช้ร่างกายสยบลูี้หมิงเป็นแน่

แต่จริงๆ แล้วเธอไม่ได้อยากจะเป็นตัวนำโชค ความตั้งใจของเธอยังคงเหมือนเดิม เธอต้องการจะทำโปรเจกต์ลงทุน อนาคตจะเป็นนักลงทุนมือทองที่มีชื่อเสียง

สามปีแล้วกับเวลาที่ผ่านไป ความคิดนี้ที่อยู่ในใจเธอนับวันก็ยิ่งรุนแรงขึ้น

เลิกงานตอนเย็น หนิงเหมิงกลับถึงบ้าน

คำนวณเวลาเรียบร้อยว่าอีกซีกหนึ่งของโลกตอนนี้ฟ้าสว่างแล้ว หนิงเหมิงจึงเปิดคอมพิวเตอร์แล้วต่ออินเทอร์เน็ตเพื่อวิดีโอคอลล์

ไม่นานปลายทางก็รับสาย โหยวฉีเพื่อนรักที่อยู่ตรงหน้ากล้องติดกับหูกระต่ายกำลังทาครีมบนใบหน้า

หนิงเหมิงถอนหายใจอย่างผ่อนคลายเป็น

อย่างไรที่เรียกว่าสาวสวย ต้องแบบนี้สิถึงจะเป็นสาวสวย สาวสวยที่สามร้อยหกสิบองศาไม่มีจุดบอดเมื่อมาอยู่ตรงหน้าโหยวฉีก็ยิ่งถือว่าธรรมดา ต้องเป็นแบบโหยวฉีที่มองดูสามมิติไม่มีจุดบอดถึงจะเรียกว่าสวยจริงๆ

โหยวฉีแต่งงานไปพร้อมกับภามหนิงเหมิง "เหมิงเหมิง ไท่หาฉัน ตั้งแต่เข้ามีอะไรหรือเปล่า"

หนิงเหมิงแกะผมออก ถอดแว่นตาลงแล้วยืดแขนบิดขี้เกียจ

"แกบอกว่าจะกลับประเทศเร็วๆ นี้ไม่ใช่หรือ เมื่อไหร่กันแน่ละ"

โหยวฉีคึกคักขึ้นมาทันที "คราวนี้ใกล้แล้วจริงๆ เหล่าเหอทำโปรเจกต์สุดท้ายเสร็จ ส่งต่องานให้เรียบร้อยก็จะพาฉันกลับไปแล้ว! ฉันรู้ว่าแกคิดถึงฉัน ฉันก็คิดถึงแกนะ จู้บจู้!"

หนิงเหมิงกลอกตาตามด้วยเสียงเฮอะๆ "ฉันฟังคำพูดนี้มาสสามปี เข้าไปแล้วนะ!"

โหยวฉีก็เฮอะๆ บ้าง "แล้วแกบอกว่าจะย้ายตำแหน่ง แกจะทำโปรเจกต์ลงทุน คำพูดนี้ฉันก็ฟังมาสสามปีแล้ว แกก็ยังเป็นเลขาฯ อยู่ไม่ใช่หรือ?"

หนิงเหมิงชะงักไป "ฉันทำให้แกรู้สึกเป็นแบบนี้หรือ" ทำเหมือนกับเธออาลัยอารมณ์ตำแหน่งเลขาฯ นี่เหลือเกิน

โหยวฉีทำเป็นพยักพยิต "ฉันว่าไม่ใช่แค่ฉันคนเดียวหรอก แกทำให้"

ทุกคนบนโลกนี้รู้สึกแบบนี้แหละ ใครจะไปรู้ แกอาจจะตัดใจจากบอสภูเขาไฟ  
ของแกคนนั้นไม่ได้ก็เป็นได้"

หนึ่งเหมิงขลุ่ยขึ้นมา

"หาเรื่องนะแก ฉันไม่ได้ชอบทรมาณตัวเองสักหน่อย!"

ทั้งสองพูดคุ้ยศัพท์เพื่อกันไปสักพัก หนึ่งเหมิงจึงได้วางสายวิดีโอคอลล์  
จากนั้นเธอก็เปิดไฟล์งานขึ้นมา พิมพ์คำว่า 'คำขอย้ายตำแหน่งงาน'  
ลงไป

ถึงเวลาที่จะต้องตัดสินใจแล้ว ถ้ายังโลเลอีกเธอก็จะกลายเป็นคนหน้าหนา  
ในสายตาของโหยวฉินแล้วละ

พຽงนี้! ถ้าพຽงนี้ลຽงี้หึงอารมณ์ดี เธอจะต้องหาโอกาสพูดกับเขา  
ให้รู้เรื่อง

ผลก็คือวันรุ่งขึ้นทั้งวันลຽงี้หึงอารมณ์ไม่ดีมาก ไม่ดีมากๆ เสียด้วย  
สาเหตุก็เพราะกิจการเครื่องแต่งกายที่เขาลงทุนไปก่อนหน้านี้  
ขาดสภาพคล่องในระยะนี้ กำไรก็ตกลงอย่างมาก ว่าตามแผนการลงทุน  
ที่วางเอาไว้ ในตอนนี้กิจการจะต้องเข้าสู่การระดมทุนรอบที่สองแล้ว และ  
พวกเขาก็จะใช้โอกาสในการระดมทุนครั้งนี้ขายโอนหุ้นออกไป

"แต่ถ้าว่าตามสถานการณ์ของกิจการในปัจจุบัน ตอนนี้คิดจะระดมทุน  
รอบสองเกรงว่าจะเป็นไปได้ยาก..."

ชีวจวินหลินผู้รับผิดชอบแผนโปรเจกต์สองคนใหม่รายงานกับลຽงี้หึง  
อย่างตื่นกลัว

ลຽงี้หึงตบโต๊ะถามอย่างคาดคั้น "คุณกำลังจะบอกผมว่าเงินที่ผม  
ลงทุนไปเอาคืนมาได้ อย่างนั้นใช่ไหม?!"

ชีวจวินหลินสะดุ้ง พยายามจะฝืนตอบไปว่า "ในตอนนี้ ใช่...ใช่ครับ..."

ลຽงี้หึงพูดเสียงเรียบ "พวกคุณทำบ้าอะไร! ตอนแรกพูดกับผมไว้ว่าจะยัง  
เป็นโปรเจกต์ที่ดี เป็นโปรเจกต์ที่ทำเงินแน่นอน แล้วตอนนี้ละ ตอนนี้ละ!"



ชีววินหลินเหลือบตามองหนึ่งเหมิง หวังว่าจะได้รับความช่วยเหลือ เขาได้ยืนยันในเวลาวิกฤตถ้าส่งสายตาขอความช่วยเหลือไปหาหนึ่งเหมิง ไม่แน่ว่าอาจจะรอดก็ได้ แต่เลขาฯ สวากลับหลบสายตา ใบหน้านิ่งเฉย ไม่แสดงความรู้สึก

โซ่วว่าหนึ่งเหมิงจะไม่ได้รับสัญญาณขอความช่วยเหลือ แต่เธอเป็นเพียงแค่เลขานุการ ถ้าสอดมือเข้าไปยุ่งทุกเรื่องก็จะให้ค่าตัวเองมากเกินไป

ชีววินหลินเห็นว่าการขอร้องไร้ผลจึงเก็บสายตากลับมา ทำใจให้สงบ แล้วก็พยายามอธิบายท่ามกลางคำตำหนิติเตียน

"ประธานลู่ครับ ตอนที่ผมรีบไปเรเจกต์นี้มาได้ยินพวกเขาบอกว่า ตอนนั้นคุณเองก็ยอมรับคุณสมบัติของบริษัท..."

หนึ่งตาหนึ่งเหมิงกระตุกเบาๆ จบกัน เลือกจะแทงจุดอ่อนของบอส แล้ววินาทีถัดมาลู่อี้หมิงก็หยิบรายงานทางการเงินเขวี้ยงไปที่ตัวของชีววินหลินทันที

"ผมยอมรับยังงี้! ผมบ้มีลายนิ้วมือหรือว่าเขียนในสัญญาว่าเห็นชอบด้วยหรือ ห่า?!"

ชีววินหลินรีบหุบปากก้มตัวลงเก็บเอกสาร

จนกระทั่งเขาลุกขึ้นมา ลู่อี้หมิงก็เอ่ยถาม "ทำไมกิจการถึงได้ขาดสภาพคล่อง กำไรลดลงอย่างหนัก ตรวจสอบหาสาเหตุที่ชัดเจนแล้วหรือยัง"

ชีววินหลินเรียบเรียงคำพูดอย่างระมัดระวัง "ประธานกรรมการของบริษัทเกิดปัญหา ทั้งครอบครัวนั่งรถคันเดียวกันออกไปแล้วประสบอุบัติเหตุเข้ากับภรรยาอย่างโชคดี อยู่ในไอซียูแค่อาทิตย์เดียวก็ออกมาได้แล้ว แต่ตอนนี้ลูกชายยังนอนอยู่ในไอซียู...สถานการณ์ที่บ้านเขาหนักหนามาก ประธานลู่พวกเราควรจะช่วยผ่อนผัน...หรือเปล่า"

หนึ่งเหมิงหนึ่งตากระตุก นี่คิดจะสอนลู่อี้หมิงตัดสินใจ? รอให้เขา

พนไฟให้ตายเลยเถอะ

ผลก็คือลูจี้หึงขัดจังหวะขึ้นอย่างโมโห "เรื่องพวกนี้มันเกี่ยวอะไรกับผมด้วย ผมทำการลงทุน ไม่ได้ทำมุลนิธิการกุศล! นายทำเป็นคนดีบ้านเขาเกิดเรื่อง คนอื่นในบริษัทเขาเป็นไม้ประดับหรือไง ไม่มีใครขึ้นมาแทนได้เลยเหอะ ระบบการบริหารของบริษัททำไมถึงไม่รอดด้านแล้วจะระดมทุนอะไร จะจดทะเบียนเข้าตลาดหลักทรัพย์อะไรกัน!"

ชีววินหลินขยับปากคิดจะพูดแก้ตัวอะไรสักหน่อย แต่หนึ่งเหมิงทนดูต่อไปไม่ได้จริงๆ ได้โอกาสจึงพูดขึ้นมา

"ประธานลู๊ พบคุณหลิวอีเทียนก่อนดีไหมคะ เขารออยู่ด้านนอกมานานแล้ว"

ลูจี้หึงหันมาตวาดใส่เธออย่างหงุดหงิด "ผมจะต้องเจอใครก่อนต้องให้คุณคอยสั่งการ?" ก่อนจะสูดหายใจเปลี่ยนน้ำเสียงที่พูด "ยื่นบื้ออยู่ทำไม เรียกเขาเข้ามาสิ!"

หนึ่งเหมิงพยายามจะไม่กลอกตา เธอโดนลูกหลงเลือดอาบไปทั้งตัว โดยที่ไม่เกี่ยวข้องเลยสักนิด...

ลูจี้หึงมองไปที่ชีววินหลินแล้วโบกมือไล่อย่างหงุดหงิด ชิววินหลินอ้ำๆ อึ้งๆ แล้วถอยออกจากห้องไป

หนึ่งเหมิงเชิญให้หลิวอีเทียนเข้ามา จากนั้นตัวเองก็เดินออกไป

ชีววินหลินมองเธอขณะที่เดินออกมา เขายับตัวเข้าไปใกล้แล้วพูดด้วยน้ำเสียงแปลกๆ

"หนึ่งเหมิง ผมเพิ่งมาทำงานไม่นาน ผมทำอะไรให้คุณไม่พอใจหรือเปล่า ได้ยินว่าคนอื่นบอกให้คุณช่วยคุณก็ช่วย แต่พอถึงผมคุณกลับไม่สนใจ?"

หนึ่งเหมิงอธิบายอย่างอดทน "คุณชีว อะไรที่ช่วยทุกคนได้ฉันก็พยายามช่วยอย่างเต็มที่ แต่พูดกันจริงๆ นะคะ ฉันก็เป็นแค่เลขาฯ เท่านั้น จะว่าไปคุณก็เห็นแล้วว่า ฉันเพิ่งโดนตะคอกว่ายุ่ง อีกอย่างตอนนี้คุณก็ออกมาได้แล้วไม่ใช่เหรอ"

ชีวฉันทิ้งหลินหัวเราะออกมา เป็นเสียงหัวเราะเย็นชาอย่างประหลาด จากนั้นก็เก็บรอยยิ้ม ทำหน้าบึ้งแล้วหันหลังเดินกลับไป

หยางเสี่ยวหยางเดินเข้ามา รู้สึกไม่พอใจแทนหิงเหมิง "นี่มันอะไรกัน ถ้าช่วยก็ถือว่ามีน้ำใจ ไม่ช่วยก็ถือว่าทำตามหน้าที่ นี่ทำกันซะเหมือนกับคุณไปติดค้างบุญคุณเขาอย่างนั้นแหละ! อาเหมิง คุณว่าเขาสติไม่ดีหรือเปล่า คนทั้งบริษัทคนที่ไม่ควรจะหาเรื่องก็คือคุณนี่แหละ! จะว่าไปเขาก็ทำงานที่นี่มาตั้งหลายเดือนแล้ว ทำไมแม้กระทั่งสถานการณ์ทั่วไปของบริษัทก็ยังไม่รู้จักทำความเข้าใจให้ดีขึ้น"

หิงเหมิงเกือบจะสะดุดล้มด้วยคำพูดนี้ อีกฝ่ายทำเหมือนกับเธอเป็นคนที่ใหญ่ที่พูดแล้วฮ้องโต้โหดจะยอมฟัง

ผ่านไปสักพักหลิวอี้เทียนก็เดินออกมาจากห้องทำงาน ก่อนจะจากไปก็พูดกับหิงเหมิง

"ประธานลู่เรียกคุณเข้าไปนะ!"

หิงเหมิงกระซิบถามเสียงเบา "อันตรายหรือเปล่า"

หลิวอี้เทียนตอบกลับไปว่า "สำหรับคนอื่นทุกที่เต็มไปด้วยระเบิด แต่สำหรับคุณ ไม่เป็นไร คุณเป็นตัวดันซีปนาวู"

หิงเหมิงมีสีหน้าแข็งๆ เธอไม่ใช่หมอกควัน จะไปดันซีปนาวูได้อย่างไร...

เธอเดินเข้าไปในห้องทำงานท่านประธาน

ลู่หิงสั่งเธอทันที "ได้ยืนยันว่าครอบครัวของคุณถึงเข้าโรงพยาบาลกันทั้งบ้านใช่ไหม คุณหาเวลาไปโรงพยาบาลเสียเหอ ดูคุณถึงแล้วก็ลูกเมียเขาหน่อยว่าเป็นยังไงบ้าง"

คุณถึงก็คือประธานกรรมการบริษัทเครื่องแต่งกายที่เกิดอุบัติเหตุทั้งครอบครัวนั้น

หลังจากหิงเหมิงรับคำสั่ง เธอก็แก้มองพูดออกไป "เข้าใจแล้วค่ะ"

ขอเพียงพวกเขายังมีลมหายใจอยู่ ฉันก็จะไล่บี้ให้คุณถึงริบไซ่นี้ให้ได้"

ลูจี้หึงเคาะโต๊ะ "จะทำอะไร! ผมให้คุณไปทวงหนี้หรือไง ผมให้คุณไปดูว่าลูกชายของคุณถึงบาดเจ็บเป็นยังไงบ้าง มีชีวิตรอดหรือเปล่า ครอบครัวเขาติดขัดเรื่องอะไร เรื่องสภาพคล่องในบริษัทต้องการความช่วยเหลือหรือเปล่า!" พูดถึงตรงนี้ก็มองไปที่หึงเหมิงซึ่งกำลังเลิกคิ้วอย่างทำทนาย เขาเริ่มจะยัดเยียดอธิบายต่อว่า "ผมไม่ได้คิดจะทำการกุศล ผมก็แค่กลัวว่าเงินที่ลงทุนไปจะสูญเปล่า!"

หึงเหมิงก็ได้แต่แอบค้อนอยู่ในใจ

จอมพ่นไฟลูจี้หึง คุณก็ตื้อดิ่งให้เต็มทีนะ พรุ่งนี้ก็ตื้อดิ่งให้ตายไปเลย ต่อให้ขอร้องฉันก็ไม่ไปเก็บศพให้หรอก ถือว่าฉันไม่มีคุณธรรมก็แล้วกัน

# บทที่ 3

## พวกราบอย่างใจอย่าง

อาคารแผนกผู้ป่วยในโรงพยาบาลเสียหอยอยู่ที่เขตตงตันซึ่งใกล้กับบริษัทมาก หลังเลิกงานตอนเย็นหนึ่งเหมิงก็เดินไปที่โรงพยาบาลไปเยี่ยมถึงเจิ้งวังกับครอบครัวทั้งสามคนที่พักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล

เมื่อหนึ่งเหมิงได้พบกับถึงเจิ้งว้าง เห็นได้อย่างชัดเจนว่าตอนที่สบตากันนั้นอีกฝ่ายถึงกับตัวสั่น

ท่าทางเหมือนกับลูกแกะถูกลังเวย ช่างเหมือนกับหยางไปเหล่าที่ถูกหวงชื่อเหรินไล่ล่าล้อมไว้\*

หนึ่งเหมิงรีบแสดงความห่วงใยบอกวัตถุประสงค์ที่มาพร้อมกับวางผลไม้ลง

"ได้ยินว่าคุณกับครอบครัวพักรักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาล ประธานลู่ให้ฉันรีบมาเยี่ยมค่ะ ตอนนี้ทุกคนเป็นยังงัยกันบ้าง"

ถึงเจิ้งว้างดวงตาแดงกำขี้ "เราสองตายายไม่เป็นไร แต่ลูกชายผมลิ..."

---

\* หยางไปเหล่าและหวงชื่อเหริน เป็นตัวละครจากเรื่องไปหมาหนี่ว (สาวผมขาว) หยางไปเหล่าเป็นชานาที่เช่าที่ของหวงชื่อเหริน หวงชื่อเหรินเป็นเจ้าของที่ดินที่นิสัยร้ายกาจ รั้งแก่ผู้ที่ตกยาก ปล่อยเงินกู้ดอกเบี้ยสูงลี้วให้หยางไปเหล่าติดหนี้เป็นจำนวนมาก เพื่อให้หยางไปเหล่าเอาตัวลูกสาวที่ชื่อสี่เออร์มาชดเชย แต่สี่เออร์หนีขึ้นไปอยู่บนภูเขาเพื่อหลบหนีจากการคุกคามของหวงชื่อเหริน เธอใช้ชีวิตอยู่ในป่าจนผมเธอเปลี่ยนเป็นสีขาว ต่อมาภายหลังหวงชื่อเหรินถูกหวังต้าซุน หนุมที่รักใคร่กับสี่เออร์ตั้งแต่เด็กแก้แค้น ก่อนเขาจะรับตัวสี่เออร์ลงจากภูเขาไปใช้ชีวิตด้วยกันอย่างมีความสุข

สมองกระทบกระเทือน ตอนนี้อยู่ในไอซียู!"

หนึ่งเหมิงเศร้าใจ เพียงแต่สีหน้าเธอยังสงบนิ่ง จริงๆ แล้วเธอเป็นคนที่มีความสามารถความเป็นแม่สูง สูงถึงขนาดที่ถ้ามีใครกล้ามาเรียกเธอเป็นแม่เธอก็กล้าที่จะทำเรื่องรับเลี้ยงคนคนนั้นได้เลย

เมื่อได้เห็นความรักที่มีต่อลูกชายของถังเจิ้งวี่ง หนึ่งเหมิงรู้สึกปวดใจจนเหมือนจะบีบคั้นตัวเองออกมาเป็นน้ำมะนาวให้ได้\*

"ประธานถัง ตอนนี้อยู่ติดขัดเรื่องอะไรหรือเปล่าคะ" หนึ่งเหมิงเอ่ยถามถังเจิ้งวี่ง

ริมฝีปากของถังเจิ้งวี่งขยับอยู่หลายครั้ง ในที่สุดเขาก็รวบรวมความกล้าพูดออกมา "เรื่องติดขัดในครอบครัวผมก็พอจะจัดการได้ แต่เรื่องธุรกิจนี่สิ..." เขาหยุดไปครู่หนึ่งแล้วถอนหายใจ ก่อนจะรวบรวมความกล้าพูดต่อ "สถานการณ์ครอบครัวผมในตอนนี้อยู่ติดกันจริงๆ ก็ทำให้ยอดขายใหญ่ๆ ของบริษัทต้องสะดุด เงินหมุนไม่ทันชั่วคราว ผมรู้ ระยะเวลาลงทุนของพวกคุณถึงกำหนดแล้ว แต่สถานการณ์ตอนนี้จริงๆ ก็คือ...อย่างนี้ได้ไหมเลขาฯ หนึ่ง รบกวนคุณช่วยผมคุยกับประธานลู่หน่อย ขอเวลาให้ผมสามเดือน ผมจะทำให้บริษัทกลับมาเป็นเหมือนเดิม ผมเข้าใจ คำพูดแบบนี้ก็เหมือนกับเป็นการตีเช็คเปล่า แต่ขอให้พวกคุณเชื่อใจผม..."

ถังเจิ้งวี่งยิ่งพูดก็ยิ่งร้อนรน เกือบจะคว่ำมีดมากลึงหัวใจออกมาให้หนึ่งเหมิงดูถึงความจริงใจอยู่แล้ว

หนึ่งเหมิงขัดเขาพร้อมกับแจ้งให้ชัดเจน "ประธานถัง ฉันไม่ได้มาทวงหนี้ ฉันเอาเงินมาให้คุณคะ"

ถังเจิ้งวี่งชะงักไปครู่หนึ่ง

หนึ่งเหมิงพูดต่อไปว่า "จริงๆ แล้วประธานลู่เชื่อมั่นในบริษัทของคุณมาก แล้วก็ยินดีที่จะให้เวลาคุณเพิ่มอีกหน่อย รอให้สถานการณ์ในบริษัทดีขึ้นแล้วหาจังหวะถอนทุนออก แต่ก่อนจะถึงเวลานั้นก็จะช่วยแก้ปัญหาเรื่องเงินทุน

\* หนึ่งเหมิงต้องเสี่ยงกับคำว่ามะนาวในภาษาจีนกลาง

ของคุณ ประธานลูยีนดีจะให้คุณกู้เงินมาเพิ่มทุนเพื่อทำให้เกิดสภาพคล่องก่อน"

ถึงแจ้งวังได้ยินคำพูดนี้เข้าก็ถึงกับน้ำตาไหลทันที

"ขอบคุณ! ขอบคุณประธานลู่ ขอบคุณเลขาฯ หนึ่ง! ขอบคุณ! ได้มาเจอ นักลงทุนดี ๆ อย่างพวกคุณ ผมยินดี...ยินดีทุ่ที่สุดชีวิต!" เขายกมือขึ้น ปาดน้ำตา พุดกับหนึ่งเหมิงด้วยน้ำเสียงที่จริงจัง "เลขาฯ หนึ่ง คุณต้องบอกประธานลู่นะครับ ต่อไปไม่ว่าประธานลู่จะลงทุนกับผมหรือไม่ ต่อไปถ้าเขาต้องการให้ผมช่วยอะไร ผมยินดีบุกน้ำลุยไฟไปช่วยเขาอย่างไม่รีรอ"

ตอนที่หนึ่งเหมิงออกมาจากโรงพยาบาลก็ศึกแล้ว เธอกินบะหมี่ง่าย ๆ ที่ร้านหย่งเหอตำหวังแล้วก็ไปขึ้นรถเมล์

พอดีแถวสุดท้ายมีที่นั่งว่าง หนึ่งเหมิงเดินเข้าไปนั่งศีรษะพิงกับ ขอบหน้าต่าง ในระหว่างที่รถเมล์ขับๆ หยุดๆ โดยใช้ความเร็วเหมือนกับ คลานนั้น นอกหน้าต่างก็มีภาพรถติดที่เกิดขึ้นทุกวัน

แถวนี้ดูเหมือนจะไม่มีเวลาไหนที่รถไม่ติดเลย

ทุกครั้งที่มิคู้ค่าจะมาเจรจาโปรเจกต์ พวกเขาต่างก็อดที่จะตัดพ้อ กับเธอไม่ได้ 'แถวหวังผู้จึ่งรถติดมากจริงๆ ฉันทมาก่อนเวลาตั้งสองชั่วโมง ยังเกือบจะมาสาย!'

แต่ทุกครั้งพวกเขาก็จะพุดถึงด้วยความอิจฉนา 'มีนำละ ที่นี่คือใจกลาง ของปักกิ่งสินะ สามารถเปิดบริษัทที่นี้ได้ก็ถือว่าเป็นบริษัทที่เจ๋งสุดๆ ทั้งนี้ สามารถทำงานที่นี้ได้ก็จะต้องเป็นคนเก่งระดับโลกจริงๆ นะสิ เหมือนกับ ผอ. หนึ่ง!'

หนึ่งเหมิงที่พิงหน้าต่างอยู่ยืมอ่อนๆ ออกมา ช่างเป็นความเข้าใจผิด ที่โหดร้ายจริงๆ

ความหุรหาวอลังการ ความสามารถพวกนั้นเกี่ยวอะไรกับเธอด้วยละ เธอไม่ใช่ ผอ. หนึ่ง เธอเป็นแค่เลขานุการเท่านั้นเอง

นอกหน้าต่าง รถมายบัค\* คันหนึ่งโฉบผ่านไป หนึ่งเหมิงเงยหน้าขึ้น โดยอัตโนมัติเพื่อมองดูทะเบียนรถให้ชัด เมื่อเห็นว่าไม่ใช่รถของลูจี้หมิง เธอก็พึงศรัทธากับหน้าต่างอีกครั้งแล้วหัวเราะเยาะตัวเองขึ้นมา

บ้าไปแล้ว ทำงานจนหลอน แค่เห็นรถมายบัคก็รู้สึกวาลูจี้หมิงมา รู้สึกว่าอีกสักพักก็จะต้องประลองปัญญากับผู้ป่วยโรคบอสชินโตรมอีกแล้ว

ขณะที่รถซบๆ หยุตๆ ไปตลอดทาง หนึ่งเหมิงมองไปทางด้านนอก เห็นไฟถนนสีเหลืองสลับพรางคิดว่าลูจี้หมิงเป็นคนอย่างไรกันแน่

ถ้านิสัยปากอย่างใจอย่างสามารถจัดอันดับได้ หมอหนึ่งจะต้องเป็นผู้เข้าแข่งขันอันดับหนึ่งแน่นอน ปากคมยิ่งกว่ามีดหมอซังยังที่มแทงคนได้ด้วย ส่วนใจกลับอ่อนน้อมเป็นเต้าหู้ละๆ ดูเหมือนไอ้เงี้ยวที่ดูแลเอาใจยาก แต่ถ้าค่อยๆ พิจารณาอย่างละเอียดก็จะรู้สึกว่าเขาก็ถือเป็นคนดีคนหนึ่งเลยทีเดียว

หนึ่งเหมิงรีบคว้าบทสรุปที่ว่า 'ลูจี้หมิงก็คือว่าเป็นคนดีคนหนึ่ง' อย่างเช่นนี้ไว้

หลังจากที่หนึ่งเหมิงกลับบ้าน เธออ่านหนังสือด้านธุรกิจสักพัก แล้วค่อยไปอาบน้ำ เวลาที่ผ่านไปเกือบห้าทุ่มแล้ว

เธอเปิดไฟเตรียมตัวจะเข้านอน

ขณะที่เกือบจะหลับไปแล้ว เสียงเรียกเข้ามาถือที่แสบหูก็กรี๊ดร้องดังขึ้น หนึ่งเหมิงหยิบมือถือขึ้นมา เห็นสายเรียกเข้าเป็นหมายเลขของลูจี้หมิง ใจเธอพลันกระตุกขึ้นมา ออๆ ก็รู้สึกวารถมายบัคที่เห็นตอนนั่งรถเมล์ เป็นนางสังหรณ์ที่ไม่ดี

แล้วก็...

หลังจากรับโทรศัพท์ เสียงที่ลอดผ่านมากลับไม่ใช่เสียงของลูจี้หมิง "ฮัลโหลมะนาวน้อย ผมเป็นเพื่อนซี้อันเจ้านายคุณนะ เราเคยเจอกันด้วย ตอนนี่เจ้านายคุณดื่มจนเมาแล้ว ขับรถไม่ได้แล้วละ เตี่ยผมจะส่งที่อยู่

\* มายบัค (Maybach) เป็นรถยนต์หรูสัญชาติเยอรมนี



ให้คุณนะ คุณรีบมารับหน่อย แล้วช่วยมาจ่ายเงินแทนเขาด้วย!"

ไม่รอให้หนึ่งเหมิงปฏิเสธ โทรศัพท์ก็ตัดสายไปทันที แล้วก็มีความ  
ที่แสนกระแทกตาทะลุเข้ามาในกล่องข้อความ

หนึ่งเหมิงมองดูข้อความที่ส่งมาก็ถึงกับกัดฟันหายใจแรงๆ

เมื่อครู่เธอยังคิดว่าเขาเป็นคนดี *เฮอะ! ดีบ้างอะไร! คนเลย!*

หญิงสาวหลุดลุกขึ้นจากกองผ้าห่ม จากนั้นก็ออกจากบ้านไปเรียกแท็กซี่  
เพื่อไปขับแถวซานหยวนหนี่

เธอเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟันไปตลอดทาง เกลียดตัวเองที่ไม่ถึงไม่ยอมปฏิเสธ  
ให้เด็ดขาด

ทำไมถึงปฏิเสธไม่ได้ นี่มันครั้งที่เท่าไรแล้ว แต่ละครั้งก็ทำให้เธอ  
รู้จักเพื่อนกินเพื่อนเที่ยวของเขาเกือบจะครบหมดแล้ว

หนึ่งเหมิงคิดว่าอาจเป็นเพราะตอนลู่อี้หมิงเรียกเธอให้ทำแบบนี้ครั้งแรก  
เธอก็ไม่ปฏิเสธให้เด็ดขาด มีบางเรื่องไม่ปฏิเสธให้เด็ดขาดในครั้งแรก ต่อไป  
ก็อย่าได้คิดจะเปิดปากปฏิเสธอีก

ตั้งแต่ครั้งแรกที่จะต้องไปลากตัวใครบางคนมาส่งกลับบ้านตอนดึก  
เธอสปอยล์นิสัยเสียของเจ้านายจนเขาทำได้อย่างมั่นใจขึ้นทุกวัน ทำให้เขาคิดว่า  
นอกจากเวลาทำงานที่สามารถเรียกใช้เธอได้แล้ว เลิกงานเขาก็ยังเรียกใช้เธอ  
ต่อได้อีก อะไรนิดอะไรน้อยก็ค่อยขึ้นเงินเดือนให้เธอ ชื่อเรียกห้องที่กินไป  
ทุกอย่างก็กลายเป็นหน้าที่ของเธอ

หนึ่งเหมิงได้แต่เช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน ในใจก็อยากจะฟันไฟ

อาการบอสซินโดรมกำเริบก็เพราะมีลูกน้องที่เชื่อฟังคอยส่งเสริม

เธอตัดสินใจอย่างแน่วแน่ของตัวเองจะเป็นเลขาฯ แบบนี้ต่อไปไม่ได้  
แล้วจริงๆ เดิมเธอก็ไม่ใช่คนที่มีความมั่นใจในตัวเองเท่าไรหรอก สามปีนี่  
เป็นเลขาฯ ให้กับลู่อี้หมิง บุคลิกที่เป็นคนตามน้ำทำให้เธอกลายเป็นคนที่  
ไม่มีความมั่นใจและล้าเส้นได้

ตอนนี้เธอแทบไม่รู้จะพูดคำว่า 'ไม่' ได้อย่างไรแล้ว

หนึ่งเหมิงไปถึงหน้าร้านอย่างเร่งรีบ เมื่อเดินเข้าไปข้างใน ด้านหลังมีลำแสงส่องเส้นสว่างจ้าขึ้น ตามด้วยเสียงบีบแตรดังสนั่น

เธอหันกลับไปมองก็เห็นรถมายบัคของลูจี้หมิง

หญิงสาวหันกลับเดินไปตามแสงที่ส่องสว่างมา เมื่อเดินเข้าไปใกล้ก็ประหลาดใจที่เห็นว่าในรถไม่ได้มีเพียงลูจี้หมิงเพียงคนเดียว

ยังมีเพื่อนเสเพลที่นุ่งกางเกงผ้าแพร\* ของเขาอีกสองคนด้วย

หนึ่งเหมิงยืนอยู่นอกรถได้ยินเสียงลูจี้หมิงที่นั่งอยู่ฝั่งข้างคนขับขยับปากพูดกับเพื่อนที่นั่งอยู่ด้านหลังทั้งสองคน

"พวกนายไม่ต้องเรียกรถแล้ว เตียวให้เลขาฯ ฉันทิ้งที่บ้านพวกนายทีละคน เธอขับรถเก่งมาก ฉันทิ้งออกเงินส่งเธอไปเรียนขับรถเลยนะ!"

ขณะที่เขาพูดประโยคนั้น ท่าทางที่แสดงออกมันเหมือนเด็กที่น่าจับพาดจริงๆ

หนึ่งเหมิงอยากจะตีขวดแก้วให้แตกแล้วเอาไปแทงไอ้ขี้เมาจริงๆ พูดเหมือนกับเลี้ยงดูเธออย่างนั้น ที่จริงเธอก็แค่เบิกค่าเรียนโรงเรียนสอนขับรถของตงฟางสื่อซ่าง\*\* เท่านั้นเองไม่ใช่หรือไง

ทั้งสองคนหันมาเห็นหนึ่งเหมิงก็ทักทายเธอ

"ไฉ มะนาวน้อย ไม่ได้เจอกันตั้งนาน สวยขึ้นนะเนี่ย"

เมื่อได้ยินคำว่าสวย หัวใจหนึ่งเหมิงก็สั่นขึ้นมา

"แว่นตาใหม่ใช่ไหม สวยจริงๆ นะ"

หัวใจหนึ่งเหมิงหยุดเต้น แล้วก็ตุ้มนิดขึ้นมาเป็นร้อยเล่ม เธออยากจะจับหนุ่มเสเพลสองคนนี้โยนเข้าไปให้โดนแทงจนพรุณเหมือนกระซอน แต่ใบหน้าเธอก็เผยรอยยิ้มที่ตรงข้ามกับใจ

"ไม่ต้องเกรงใจค่ะ"

หนึ่งเหมิงเปิดประตูรถขึ้นไปนั่งที่ฝั่งคนขับ

ลูจี้หมิงยื่นหน้าเข้ามาพูดอย่างเจ้าเล่ห์ "มา หนึ่งเหมิง คุณช่วยไปส่ง

\* กางเกงผ้าแพร เป็นคำเปรียบเปรย หมายถึงผู้ชายที่เป็นลูกหลานคนมีฐานะ ในสมัยโบราณกางเกงของผู้ชายชั้นสูงจะทำจากไหมหรือผ้าแพร จึงมีคำเปรียบเปรยว่าลูกหลานทางเกวแพร

\*\* ตงฟางสื่อซ่าง เป็นโรงเรียนสอนขับรถที่ใหญ่และมีชื่อเสียงมากที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศจีน ซึ่งมีสาขาอยู่ตามเมืองต่างๆ ทั่วประเทศ

หนุ่มหล่อสองคนหน่อย อย่าให้เสียที่ที่คนเขาชมคุณนะ"

หญิงเหมิง "..."

นั่นเขาชมว่าฉันสวยหรือไง ชมแว่นตาสวยต่างหาก!!

หญิงเหมิงได้แต่ยิ้มกักดันไปตลอดทางที่ส่งคุณชายเสเพลกลับบ้าน  
ที่ละคน

ในรถเหลือแค่หญิงเหมิงกับลูี้หมีงสองคนเท่านั้น

หญิงสาวเหยียบคันเร่งขับรถมุ่งหน้าไปทางหมู่บ้าน ลูี้หมีงนั่งอยู่  
ข้างคนขับพลาจฮัมเพลงเสียงเพี้ยนๆ ไป

หญิงเหมิงค่อยๆ เลื่อนหน้าต่างรถขึ้น

ลูี้หมีงหยุดร้องเพลงแล้วหันมาถามเธอ "ปิดหน้าต่างทำไม"

เธอเอ่ยเตือนอย่างระมัดระวัง "...ยังจำได้ไหม คราวที่แล้วที่คุณร้องเพลง  
เราโดนตำรวจเรียก เขาบอกว่ามีคนแจ้งว่ามีการฆ่าหมูกลางดึกเสียงดัง  
รบกวนชาวบ้าน"

ลูี้หมีงตอบเขา "ใครแม่งตลกจริงๆ ฮ่าๆๆๆ!"

"..."

แอลกอฮอล์ดั่งบุคลิกที่สองของเขาออกมาแล้ว

ถือโอกาสที่ลูี้หมีงไม่อาละวาด หญิงเหมิงอดที่จะพูดขึ้นมาไม่ได้  
"บอสคะ นี่ก็ตึกตื่นเที่ยงคืนแล้ว คุณไม่คิดจะเรียกพนักงานขับรถแทนหรือคะ  
ยังงั้นงั้นก็เป็นผู้หญิงนะคะ"

ลูี้หมีงตอบเขาอีกที "งั้นค่าเรียยนขับรถที่ผมให้คุณเบิกก็เสียเปล่าล่ะสิ"  
เขาชะงักไปนิดแล้วก็พูดต่ออีก "จะพูดอีกที ผมจะไปเชื่อใจพวกพนักงาน  
ขับรถแทนได้ยังไง ผมทั้งหล่อทั้งรวยขนาดนี้ ถ้าถูกจับลั่นลวงละเมิดทางเพศ  
จะทำยังไง คุณกับพนักงานขับรถแทนไม่เหมือนกัน ถ้าพูดถึงการไว้ตัว  
คุณสู้ผมไม่ได้หรอก!"

"..."

"เป็นยังไง ผมเชื่อใจคุณมากกว่าคนอื่น คุณภูมิใจไหม"

หนึ่งเหมิงอยากจะกรี๊ดร้องออกมาดังๆ

ภูมิใจบ้าอะไร ประสาท!

เธออยากจะปลดเข็มขัดนิรภัยของลูจี้หมิงแล้วเบรคแรงจริงๆ ให้เป็นภาพเขาระเด็นออกจากกระจกหน้าอย่างงดงาม

หนึ่งเหมิงใช้ความพยายามอย่างมากในการแบกลูจี้หมิงเข้าไปในคฤหาสน์หลังใหญ่ของเขา

ระหว่างทางจากหน้าประตูใหญ่ไปยังห้องนอนของลูจี้หมิง หนึ่งเหมิงถือโอกาสที่ชายหนุ่มตี้มเหล้าแล้วพุดง่ายนี้เรียกร้องผลประโยชน์ให้กับตัวเอง

"พรุ่งนี้คุณต้องให้ฉันเบิกค่าแท็กซี่วันนี้ล่ะคะ"

"ไม่มีปัญหา"

"ครึ่งหน้าเรียกพนักงานขับรถแทนนะคะ ให้ผู้หญิงอย่างฉันออกมารับคุณกลางดึก คุณไม่กลัวว่าจะเกิดอะไรกับฉันหรือคะ"

"ฉันผมจะลองคิดดูนะ"

หนึ่งเหมิงครุ่นคิด "ขึ้นเงินเดือน"

ลูจี้หมิงตอบอย่างไม่ลังเล "สบายมาก"

หนึ่งเหมิงรู้สึกมีโอกาสมาถึงแล้ว

"ฉันอยากจะไปอยู่แผนกโปรเจกต์ลงทุน ไปทำโปรเจกต์"

ลูจี้หมิงตอบอย่างง่ายๆ "โอเค..." แล้วก็รีบเปลี่ยนคำพูด "เดี๋ยวนะ! อย่ามาถือโอกาสตอนที่ผมเมาเรียกร้องในสิ่งที่ไร้เหตุผล ผมรู้ตัวอยู่หรือคะ เรื่องนี้ไม่ได้ ผันไปเถอะ คุณไม่ใช่พวกที่จะทำโปรเจกต์ได้"

หัวใจหนึ่งเหมิงตึงวูบ ปิดปากไม่พูดอะไรอีก

หยั่งเชิงดูแล้วล้มเหลว แล้วยังเป็นตอนที่ลูจี้หมิงพุดง่ายด้วย ถ้าเขามีสติเต็มร้อยล่ะก็ เธออยากจะเปลี่ยนตำแหน่งแบบนี้จะต้องถูกเขาย้อนจนรับไม่ได้แน่นอน

เธอประคองลู้อหิงส์ไปถึงเตียงนอนแล้วโยนเขาลงไปบนเตียง  
ลู้อหิงส์ล้มตัวลงไปแล้วก็เริ่มกรนครอกๆ ท่าทางของเขาในตอนนั้น  
เหมือนกับเจ้าโง่ที่ไร้สมองยังงังยังงั้น

หึงเหมิงยังใจไว้ไม่อยู่ถีบไปที่ขาของบอสหนุ่มที่ห้อยอยู่ข้างเตียง  
ถือดีอะไรมาดูถูกฉัน ทว่าฉันไม่เหมาะจะทำโปรเจกต์งั้นหรือ!

ลู้อหิงส์ที่โดนถีบก็ยังคงนิ่งสนิท

ตั้งนั้นหญิงสาวจึงอดที่จะถีบเขาไปอีกทีไม่ได้

มีเงินแล้วใหญ่หนักหรือไง หล่อแล้วเจ๋งหนักหรือไง เมาแล้วก็ป็นไอ้บ้า  
ที่สูงเมตรแปดสิบห้า!

พอเธอหายโมโหก็ถีบเขาไปอีกที...

ทว่าคราวนี้ขาของเธอกลับถูกขาลู้อหิงส์หนีบเอาไว้แน่น หึงเหมิง  
ชวนเซไปด้านหลังแล้วล้มลงไปข้างเตียง

ลู้อหิงส์ตั้งขึ้นมาเหมือนผีดิบแล้วยื่นหน้าเข้ามาใกล้เธอ

เมื่อมองผ่านเลนส์แว่นเห็นสายตาที่เลื่อนลอยของเขา ดวงตาที่ตั้งดู  
คู่่นั้นทำให้หึงเหมิงล้มหายใจไปเลย

เขาคงยังไม่สร้างเมาไซ้ใหม่ ถ้าเกิดเขารู้ว่ามีคนถือโอกาสทำร้ายเขา  
ตอนเมา ไม่รู้ว่าเขาคิดจะแก้แค้นหรือเปล่า

ขณะที่หึงเหมิงกำลังใช้ความคิดคาดเดาอยู่นั้น ลู้อหิงส์ก็เอ่ยขึ้น

"นี่ก็ตึกมากแล้ว คุณกลับคนเดียวไม่ปลอดภัย ลงไปข้างล่างหาห้อง  
นอนสักห้องนะ"

พูดจบก็นอนหงายท้องลงไปทันที ขาสองข้างคลายออก แล้วก็กรนครอก  
กลับเป็นตายไปเลย

หึงเหมิงถอนหายใจยาวเบาที่สุดจนแทบจะไม่มีเสียง

เธอลุกขึ้นยืน ครั้งนี้ไม่ได้ถีบเขาอีก เพียงแต่ค้อมตัวลงช่วยเขา  
ถอดรองเท้าและห่มผ้าให้

หลังจากที่ยืนขึ้นหึงเหมิงก็ถอนหายใจด้วยใจที่สับสน

เขาก็เป็นคนแบบนี้ มักจะทำคนโมโหจนทนไม่ไหว แล้วก็ยื่นลูกอม  
หวานๆ ให้

จริงๆ เลย หงุดหงิดชะมัด

# บทที่ 4

ตัวหาเรื่อง

หญิงเหมิงกำลังนั่งรถกลับบ้าน เธอไม่ได้ค้างอยู่ในบ้านหลังใหญ่ที่แตกต่างกับชาวบ้านหลังนั้น

เมื่อกลับถึงบ้านก็ตีสองกว่าแล้ว เพราะซีเกียจะล้างหน้าล้างตาอีกรอบ หญิงเหมิงจึงพุ่งไปที่เตียงนอน หัวถึงหมอนก็หลับเป็นตายไปเลยเช่นกัน

แม้ว่าครั้งนี้จะนอนหลับลึกมาก เสียงนาฬิกาปลุกดังขึ้นถึงสามครั้ง หญิงเหมิงถึงได้ยิน แต่เมื่อเธอลุกขึ้นมาสองกระจกก็ยังเห็นดวงตาดำคล้ำทั้งสองข้าง

เธอทำตัวให้กระฉับกระเฉงแล้วรีบไปบริษัท

ไม่นานนักลู่อี้หมิงก็มาถึง ขณะที่เขาเดินผ่านโต๊ะทำงานของหญิงเหมิง เธอก็ไต่กลิ่นเหล่านี้ซึ่งหลงเหลือจากการตีเมื่อคืน

โดยปกติถ้าเป็นเจ้าของบริษัทคนอื่น คืนก่อนตีหมอนักแล้วละก็ วันรุ่งขึ้นจะพักผ่อนอยู่ที่บ้านอีกวัน ยังไงชะบริษัทก็เป็นของตัวเอง ใครจะมากล้าว่า

แต่ลู่อี้หมิงไม่ใช่คนเช่นนั้น ไม่ว่าเขาจะตีหมอนขนาดไหน วันรุ่งขึ้นต่อให้ต้องนอนบนเปลหามไปเขาก็จะต้องมาทำงานให้ได้

ลู่อี้หมิงเคยบอกว่า 'ฉันตีหมอนขนาดไหนก็ยังไม่ต้องพัก! ดูว่าใครตีหมอนแล้วจะยังกล้าขอลาพักอีกไหม'

หนึ่งเหมิงซูกก็ให้การกระทำที่ไม่ต้องการให้คนอื่นทำ ตัวเองก็เลยต้องลำบากไปด้วยของเขาจริงๆ

ลูจี้หมิงเข้ามาในห้องทำงานไม่ถึงนาทีก็โทรเรียกหนึ่งเหมิงเข้าไป  
"เข้ามา!"

เพียงสองคำที่เติมไปด้วยความรู้สึกทำให้หนึ่งเหมิงถึงกับสะดุ้ง

คุณชายน่าจะมีเรื่องที่ไม่พอใจและกำลังต้องการหาเรื่องแน่ๆ

หนึ่งเหมิงเข้ามาในห้องทำงาน ลูจี้หมิงมองเธอพร้อมกับใช้นิ้วมือเคาะโต๊ะไปด้วย จังหวะของเสียงที่ตั้งออกมาแสดงออกถึงความไม่พอใจอย่างไม่ปิดบัง

เสียงพูดที่เป็นทางการอย่างมากของลูจี้หมิงดังขึ้น

"ผมจำได้ว่าเมื่อคืนก่อนที่จะหลับไป ผมบอกให้คุณไปหาห้องนอนที่ชั้นหนึ่งไม่ใช่หรือ แล้วคุณไปไหน ทำไมคุณถึงหนีออกไปล่ะ บอกผมก่อนแล้วหรือยัง ทำให้ผมต้องมาหาพนักงานขับรถแทนตอนเช้าอีก"

หนึ่งเหมิงได้ยินเข้าก็ชะงัก *เขาไม่พอใจกับเรื่องเล็กๆ แค่นี้? ดูท่าทางอาการบอสซินโดรมของเจ้านายคนนี้จะเพิ่มระดับขั้นอีกแล้ว*

เธอก็ได้แต่ป่นพึมพำอยู่ในใจ

*ฉันเป็นเลขา ของคุณ ไม่ใช่แม่ของคุณนะลูกพี่! คุณโตขนาดนี้แล้ว จะมาเข้าห้องน้ำแล้วยกกันรอกให้คนอื่นมาเช็ดได้ยังไง นี่คุณบ้าไปแล้วสินะ!*

แต่หน้าตาของเธอยังคงนอนน้อมเป็นปกติ

"ประธานลู คืออย่างนี้นะคะ เมื่อคืนฉันรีบออกจากบ้านจึงลืมปิดหัววาล์วแก๊ส เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะยังไงก็ต้องกลับไปค่ะ"

ลูจี้หมิงร้องหะอะออกมา แล้วก็ไม่พูดถึงเรื่องนี้อีกต่อไป

เขาเปลี่ยนเรื่องพูดทันทีโดยถามขึ้นว่า "เมื่อวานคุณไปเยี่ยมคุณลุงหรือยัง"

"ไปหลังเลิกงานแล้วค่ะ" หนึ่งเหมิงรายงานสิ่งที่เธอพบเห็นเมื่อไปถึงโรงพยาบาล



ลูจี้หมิงฟังเรื่องราวทั้งหมด โดยเฉพาะเมื่อได้ยินว่าถึงเจิ้งวี่รู้สึกขอบคุณเขา จนแทบจะควักเอาหัวใจออกมาให้ เขาก็เผยรอยยิ้มสะใจสุดๆ ออกมา

หนิงเหมิงพยายามจะไม่กลอกตามองบน เขาสามารถแสดงท่าทีเอาดีเข้าตัวได้อย่างไม่คิดจะบิดบังเลย *คนรวยช่างหน้าไม่อายจริงๆ*

ฟังลูจี้หมิงบ่นเรื่องลำดับการประชุมของวันนี้กับรอเขาเซ็นชื่อประทับตราในเอกสารหลายฉบับแล้ว หนิงเหมิงก็ถือโอกาสที่อีกฝ่ายยังอารมณ์ดีหยิบเอาใบเสร็จค่าแท็กซี่สองใบออกจากกระเป๋าเสื้อ

"นี่เป็นใบเสร็จค่าแท็กซี่ที่ไปรับคุณเมื่อคืนกับตอนที่ฉันนั่งแท็กซี่กลับบ้าน เมื่อวานคุณบอกว่าวันนี้ให้ฉันเอาใบเสร็จมาเบิกได้เลยไม่ต้องเข้าโอเอ\*" หนิงเหมิงครุ่นคิด เมื่อได้จังหวะเหมาะก็พูดเสริมขึ้นมาอีกประโยค "ที่จริงเงินแค่นี้ไม่เบิกก็ไม่เป็นไร"

ประโยคนั้นปลุกยื่นตื้อตึงของลูจี้หมิงขึ้นมาได้สำเร็จ เขาเคาะโต๊ะอย่างแรง "คุณพูดแบบนี้ผมก็ต้องเบิกให้คุณให้ได้ เหยียนหวังเหยียไม่ติดหนี้ผีกระจอก\*\* หรือก?"

เขาหยิบใบเสร็จค่าแท็กซี่มามองดูแล้วก็ถามขึ้นว่า "แค่สองใบนี้เหรอ เมื่อวานคุณไปโรงพยาบาลไม่ได้เรียกแท็กซี่กลับบ้าน?"

หนิงเหมิงตันแวนตาแล้วตอบไปว่า "เปล่าคะ ฉันนั่งรถเมล์กลับ"

ลูจี้หมิงถามทันที "ทำไมถึงไม่เรียกแท็กซี่"

"ก็ช่วยบริษัทประหยัดเงิน ปกติถ้าไม่ต้องเรียกแท็กซี่ได้ ฉันก็จะพยายามไม่เรียกแท็กซี่คะ"

ลูจี้หมิงร้อง "เฮอะ" ออกมา "ถ้าคุณไม่นั่งแท็กซี่เพราะต้องการช่วยบริษัทประหยัดเงิน ผมจะกินใบเสร็จสองใบนี้เข้าไปตอนนี้เลย" เขาพูดเสียงเข้ม "พูดความจริง!"

"ต้องแปะใบเสร็จแล้วก็ทำเรื่องขอเบิกตามโอเอ ขึ้นตอนมันยุ่งยากนะคะ"

\* OA ย่อมาจาก Office Automation หมายถึงระบบสำนักงานอัตโนมัติ

\*\* เหยียนหวังเหยียไม่ติดหนี้ผีกระจอก เป็นการเปรียบเปรย หมายถึงคนที่ไม่มีเงินเยอะแล้วมาค้ำเงินคนที่มีน้อยกว่าได้อย่างไร เหยียนหวังเหยียคือพญายม เมื่อเทียบกับผีกระจอกแล้ว พญายมก็มีฐานะและสมบัติมากกว่าผีกระจอก จึงไม่มีหวังที่จะค้ำเงินหรือติดหนี้บุญคุณกับผีกระจอก

ลูจี้หมีงร้อง "เฮอะ" ออกมาอีก รอยยิ้มที่แฝงไปด้วยความประชดประชัน เล็กๆ กลับทำให้ใบหน้าอันหล่อเหลาของเขาดูมีชีวิตชีวาขึ้นมาอย่างประหลาด "ทำไมล่ะ นี่กำลังจะบอกให้ผมจัดรถให้คุณอีกคันล่ะสิ"

หนึ่งเหมิงรู้ว่าพฤติกรรมจับผิดแบบเอาสี่ข้างเข้าตูของลูจี้หมีงเป็นเพราะเขารู้สึกว่าเธอขัดคำสั่ง ไม่ยอมพักอยู่ที่บ้านของเขาทำให้เขาต้องลำบาก เรียกพนักงานขับรถแทนในตอนเช้า เขาจึงไม่พอใจ

เธอรู้ว่าจะรับมือกับอารมณ์เช่นนี้ของบอสหนุ่มอย่างไร แค่จะยอมทำตามอย่างเดียวไม่ได้ ยิ่งทำแบบนี้ก็ยิ่งกระตุ้นให้เขามีอาการบอสซินโดรม กำเริบหนักเข้าไปอีก

เธอจะต้องขัดบ้างแค่พอหอมปากหอมคอเท่านั้น

ดังนั้นหนึ่งเหมิงจึงดันแวนตาแล้วพูดขึ้น "คุณเป็นเจ้านาย ฉันเป็นแค่พนักงาน คุณต้องการจะทำแบบนี้ ฉันก็ไม่กล้าปฏิเสธหรอกค่ะ"

ลูจี้หมีงพูดอย่างเอาเรื่องขึ้นมา "อ้อ! ก็ได้ ฉันขอมยกเจ้ามายบัคคันนั้นให้เลย คุณพอใจไหม"

หนึ่งเหมิงรู้ว่าเพียงแค่นี้ก็พอแล้ว ถ้ายังเถียงต่อไป เขาจะต้องยึดเยียดเจ้ามายบัคคันนั้นให้เธอจริงๆ แน่

เธอขับเจ้าตัวโตนั้นไม่ไหวหรอก

"บอสคะ อย่าเลยคะ" หนึ่งเหมิงยิ้มแล้วก็ได้แต่ยิ้มกับยิ้ม "คุณก็รู้เงินเดือนของฉัน เจ้ามายบัคของคุณเหยียบไปที่น้ำมันก็หมดไปเป็นแกลลอนฉันดูแลไม่ไหวหรอกค่ะ!"

ลูจี้หมีงยิ้มเย็น "นี่กำลังจะบอกผมว่าให้ผมขึ้นเงินเดือนใช่ไหม"

หนึ่งเหมิงตอบกลับไปอย่างนอบน้อม "คุณเป็นเจ้านาย จะขึ้นเงินเดือนเท่าไรก็ได้แล้วแต่คุณค่ะ!"

ลูจี้หมีงยกมือขึ้นชี้ไปทางประตู "ออกไปเลย!"

ทันทีที่หนึ่งเหมิงออกมาจากห้องทำงานเธอก็รู้สึกเหนื่อยล้าไปทั้งตัว บางครั้งเธอก็อยากทำตามใจชอบ ไม่ต้องระวังว่าจะตะคอกใส่ลูจี้หมีง ให้เขา

ที่สูงส่งนักได้สัมผัสว่าการถูกตะคอกเป็นอย่างไร

เป็นแบบนี้แล้วเมื่อไหร่เธอถึงจะยอมทำประชดประชันกับเขาได้อย่างคนที่เท่าเทียมกันนะ

ตอนเย็นเลิกงานหนึ่งเหมิงกลับถึงบ้านก็รีบวิดีโอคอลล์หาโหยวฉีเพื่อระบายความอึดอัดใจ

โหยวฉีต้องมองหน้าหนึ่งเหมิงแล้วเอ่ยถามขึ้น "ทำไมฉันถึงเห็นขอบตาแกดำ ไม่ได้ปรับกล้องให้ดีหรือว่าแกแต่งคอสเพลย์เป็นหมีแพนด้ากันแน่?"

หนึ่งเหมิงคลິ้งไปหน้า เสียงพุดระบายความอัดอั้นเต็มไปด้วยความสลดและความโกรธเกรี้ยว

"อย่าพูดเลย! นี่ก็เป็นเพราะเจ้านายคือเป็นลากอเรื่องขึ้นทั้งนั้น!"

หนึ่งเหมิงเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นทั้งหมดเมื่อคืนให้เพื่อนฟัง

โหยวฉีหัวเราะหะๆ แล้วก็มองค้อนใส "เจ้าของที่ดินในสังคมศักดินาสามารถขู่ขู่ขูชวานาได้ เพราะชวานาส่วนใหญ่ได้แต่ทำตามไม่รู้จักขัดขิ้นชวานาต้องการจะเปลี่ยนเป็นนายก็ต้องกบฏ ส่วนแก ไม่ได้เรื่อง แกต้องรู้จักกบฏ เรียนรู้ที่จะกบฏ รู้จักพูดคำว่าไม่"

หนึ่งเหมิงแก้ตัวไปว่า "แต่ชวานากบฏสำเร็จก็จะได้เป็นเจ้าของที่ดินส่วนฉันกบฏแล้วบริษัทก็ไม่ได้เป็นของฉัน แล้วฉันก็จะตงงานด้วยเหตุนี้ ดังนั้นที่แกเปรียบเทียบอย่างนี้มันไม่ถูกต้อง"

โหยวฉียื่นหน้าเข้ามาใกล้ลัลล้อง รอยยิ้มที่ตงมาไร้ที่ติเผยความโหดเหี้ยมออกมา "แกปากดีกับฉัน แล้วแกปากดีกับเจ้านายสัญชาติลาตือของแกไหม"

หนึ่งเหมิงกล่าวด้วยน้ำเสียงจริงจัง "ล้อเล่นนะ! ฉันยึดคอกบอกกับแกได้เลย ไม่กล้า แล้วยังงั้ล่ะ!"

โหยวฉีร้องหะหะออกมา "แกนะพวกตีสองหน้า"

หนึ่งเหมิงหัวเราะตามน้ำ "ฉันมาใช้ชีวิตอยู่ในปักกิ่งมันไม่ง่ายเลยนะ

จะมาดันทุรังเป็นอริกับเงินได้ยังไง แกว่าไหม ยังไงเขาก็เป็นคนจ่ายเงินเดือนฉันนะ"

โหยวฉีไม่สนใจฟังคำอธิบายดันทุรังที่เธอบอก อยู่ๆ ก็เปลี่ยนน้ำเสียงเป็นจริงจังขึ้นมา "อาเหมิง แกรู้ไหมว่าทำไมแกถึงเป็นพวกตีสองหน้าแบบนี้"

หนึ่งเหมิงชี้ไปที่ปลายจมูกตัวเองแล้วถามขึ้น "ฉันเป็นพวกตีสองหน้าจั้นหรือ อย่างฉันเรียกว่ารู้จักผ่อนปรนหรือ"

โหยวฉีหัวเราะเหอะๆ "หึ! ช่างหาคำพูดดีๆ มาแก้ตัวให้ตัวเองนะ แกไม่ใช่พวกตีสองหน้าจั้นหรือ ในใจอยากจะทำอะไรไปแทงคนเขาจะแยะ แต่หน้าก็ต้องยิ้มอ่อนโยนไว้"

หนึ่งเหมิงเท้าคางทำท่าครุ่นคิดจริงจัง "แกแน่ใจนะว่าแกไม่ได้ดำเนินว่าสารเลว"

โหยวฉีร้องเซอะ ไบหน้าอึ้งงงตามเผยความตูดออกมา "ถ้าจะสารเลว นอกจากต้องยิ้มอย่างงงแล้ว ใจต้องคิดจะเอาความคิดชั่วๆ ไปใส่ร้ายให้กับคนอื่น แกไม่มีฝีมือในการใส่ร้ายคนอื่น ฉันถึงบอกว่าแกยังไม่สารเลวไง" โหยวฉีหยุดไปครู่หนึ่งแล้วพูดอย่างตั้งใจว่า "แกรู้สึกต่ำต้อย"

หนึ่งเหมิงชะงักอยู่หน้ากลัอง

โหยวฉีพูดกับเพื่อน "อาเหมิง เพราะแกรู้สึกต่ำต้อย ดังนั้นแกถึงไม่กล้าที่จะตอบโต้กลับ สุดท้ายก็กลายเป็นพวกตีสองหน้าแบบหลบๆ ซ่อนๆ แกต้องมั่นใจในตัวเองหน่อย! แกไม่ได้ต้อยไปกว่าใครเลยจริงๆ นะ! แม้ว่าแกจะไม่ได้สวยบาดตาบาดใจอย่างฉัน แต่แกก็สวยละมุนนะ! เพียงแต่แกจัดการตัวเองไม่ค่อยถูก ชอบแต่งตัวเป็นหัวหน้าสาวแก่เท่านั้นเอง"

หลังจากฟังความคิดเห็นของโหยวฉีแล้ว หนึ่งเหมิงอยากจะทำหลุมเสียบๆ กระโดดลงไปจริงๆ ไม่อยากฟังคำพูดแทงใจอะไรอีกแล้ว

วิธีปลอบใจของโหยวฉีฟังแล้วไม่ค่อยเหมือนกำลังปลอบใจคนเท่าไหร่อ...

หนึ่งเหมิงยังดันทุรังคิดว่าตัวเองไม่ได้ฝืนยิ้มพูดกับโหยวฉี "แกนี่นิสัยไม่ดีจริงๆ! มีเวลาว่างไปศึกษาเกี่ยวกับเรื่องจิตวิทยาทำไม ทำเอาฉัน

เหมือนถูกจับแก้มอยู่กลางถนน"

เมื่อปิดทีวีโอคอลล์แล้วหนึ่งหมิงก็นอนแผ่หลายอยู่บนเตียง

เธอรู้สึกอับอายอยู่สักหน่อย เพราะคิดว่าความรู้สึกต้อยต่ำนี้เป็นความลับ เธอเก็บซ่อนมันไว้เป็นอย่างดี ไม่มีใครจะรู้ได้ แต่สุดท้ายโหยวฉีก็รู้และพูดออกมาอีกด้วย

ถูกต้อง เธอรู้สึกต่ำต้อย รู้สึกว่าการมีชีวิตในปักกิ่งของตัวเองนั้น ต้อยต่ำยิ่งกว่าต้นหญ้า คนอื่นรูดการ์ดซื้อกระเป๋าในห้างบนถนนจินหรง โดยไม่ต้องกะพริบตา เธอกลับไม่กล้าแม้แต่จะเข้าไปดูราคา แม้ว่าจะได้พบเจอกับคนรวยอยู่ทุกวัน แต่เธอก็ยังรู้สึกว่ามีกำแพงที่มองไม่เห็นที่เรียกว่าระยะห่างระหว่างความรวยกับความจนกึ่งกลางระหว่างเธอกับคนรวยอยู่ ไม่ว่าเธอพยายามอย่างไรก็ไม่สามารถข้ามกำแพงนี้ไปได้ เธอเป็นแค่คนทำงานการเงินที่ให้บริการเบ็ดเตล็ดกับคนมีเงินเท่านั้นเอง

กับลู่อี้หมิงเธอรู้สึกชัดเจนว่าตัวเธอกับเขาไม่ใช่คนบนโลกใบเดียวกัน แม้ตอนนี้จะเป็นยุคสังคมนิยม ระหว่างคนไม่ควรจะมีเรื่องชนชั้นมาเป็นตัวแบ่งแยก แต่ความรวยกับความจนก็แบ่งแยกคนเป็นหลายระดับอย่างเจียบๆ คนรวยอย่างลู่อี้หมิงมีชีวิตอยู่บนยอดพีระมิด

ส่วนเธอก็อยู่ชั้นล่างสุด ต้องพยายามอย่างหนักที่จะมีชีวิตอยู่ได้พีระมิดนั้น

เธออยากจะปีนขึ้นไป อยากจะเป็นคนในระดับที่สูงขึ้น

ดังนั้นเธอจึงไม่ยอมทำงานเลขชาย อีกต่อไป เธออยากจะทำโปรเจกต์ลงทุน เป็นคนที่สามารถสร้างเงินสร้างความร่ำรวยขึ้นมาได้ ทำงานที่สามารถเลื่อนระดับสูงขึ้นได้

แต่เมื่อคิดถึงคืนก่อนที่ใช้โอกาสตอนลู่อี้หมิงเมา ท่าทางของเขา หลังจากเธอพูดว่าอยากจะทำโปรเจกต์ลงทุนนั้นทำให้หนึ่งหมิงรู้สึกกลัดกลุ้มขึ้นมา

ถ้าลู่อี้หมิงยืนยันไม่ให้เธอย้ายตำแหน่งไปทำโปรเจกต์ลงทุน ตอนนั้น

เธอจะโมโหแล้วลาออกเลยไหม แต่ถ้าลาออกแล้วไปสมัครงานกับบริษัท  
เงินทุนอื่น คนอื่นจะให้โอกาสเธอไปทำโปรเจกต์ลงทุนหรือเปล่า เพราะ  
ประสบการณ์สามปีที่เธอมีตั้งแต่เรียนจบมาก็มีแคงงานด้านเลขานุการ  
เท่านั้นเอง

หนึ่งเหมิงจ้องมองเพดานแล้วถอนหายใจ เธอหลับตาลงแล้วก็เริ่มม่วง  
ขึ้นมา

แต่เธอไม่อยากจะเป็นคนตีสองหน้าที่ถูกคนสูงกว่ากดเอาไว้ คิดว่า  
จะต้องมีสักวันที่เธอจะขีดหน้าขึ้น ลู่จี๋หมิงพูดออกมาหนึ่งประโยค เธอจะ  
โต้เขากลับไปอย่างไม่ต้องเกรงกลัว

หนึ่งเหมิงคิดอย่างสะลึมสะลือก่อนที่จะกลับไป

*ความรู้สึกที่อยากจะเถียงก็เถียงได้ มันจะเป็นความสะใจขนาดไหนกันนะ*

วันรุ่งขึ้นไปทำงาน หนึ่งเหมิงต้อนรับแขกที่มาเยือนคณะหนึ่ง พวกเขา  
มาหา ลู่จี๋หมิงเพื่อเจรจาพูดคุยเรื่องสัญญาการเตรียมความพร้อมก่อนจดทะเบียน  
เข้าตลาดหลักทรัพย์

บุคคลสำคัญที่มาก็คือสองสุภาพสตรี ส่วนคนอื่นๆ ก็คือผู้ช่วยที่พวกเธอ  
พามาด้วย

สุภาพสตรีคนหนึ่งคือสื่ออิง อายุประมาณสี่สิบ เป็นนักลงทุนที่มีความ  
ความสามารถ เป็นผู้ตรวจสอบรับรองหญิงชุดแรกที่ทำการประเมินไอพีโอ\*  
ในประเทศ

ส่วนสุภาพสตรีอายุสี่สิบกว่าอีกคนหนึ่งหนึ่งเหมิงรู้จัก เธอเป็น  
เพื่อนสมัยเด็กของ ลู่จี๋หมิง ชื่อสวีชื่อเถียน ทุกครั้งที่หญิงสาวมาที่บริษัท  
ก็สามารถเรียกสายตาของทุกคนให้จ้องมองไปที่เธอได้

เพราะว่าเธอสวยจริงๆ

\* IPO ย่อมาจาก Initial Public Offering เป็นการเปิดขายหุ้นครั้งแรกของบริษัทเอกชนสู่สาธารณชน โดยมี  
จุดมุ่งหมายเพื่อให้บริษัทหาทุนเพื่อขยายกิจการ หรือเพื่อกระจายการถือครองหุ้นให้ประชาชนทั่วไป โดยนำป  
จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์

# บทที่ 5

คนพันรู่หวง

วันที่สวีซื้อเทียนมาที่บริษัทครั้งแรกนั้นสิ้นสะเทือนทั้งสายตาและจิตวิญญาณของหญิงเหมิงอย่างมาก

ผู้หญิงคนนั้นสูงถึงร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร เฉพาะแค่ขาคุณั้นก็ร้อยหกสิบเซนติเมตรแล้วมั้ง

เธอตัดผมเป็นลอนใหญ่ อยู่ในชุดเสื้อเชิ้ตเข้าเอวกับกระโปรงสั้น ทุกย่างก้าวที่เดินออกไปก็มึนกลิ่นน้ำหอมฟุ้งกระจายไปทั่ว

หญิงเหมิงรู้สึกทำไมว่าจะเป็นมุ่มไหนก็ตามจะมีกลิ่นหอมลอยออกมา เป็นความรู้สึกที่น่ากิน น่ากินจนทำให้ใจของเธอเกิดความอิจฉา ต่างก็เป็นสาววัยรุ่นด้วยกันแท้ๆ ทำไมคนเขาถึงดูน่ากิน แต่เธอลับดูห่างกระด้าง เหมือนกับเปลือกไม้แก่ๆ

คืนวันนั้นหลังจากกลับถึงบ้าน หญิงเหมิงก็ปลดผมหางม้าของตัวเองออก ถอดแว่นตาแล้วใช้โรลล์ม้วนผมไฟฟ้าตัดผมให้เป็นลอน

เมื่อตัดเสร็จก็มองตัวเองในกระจก หญิงเหมิงไม่ได้รู้สึกที่ตัวเองสวยเลยสักนิด มองกระจกแล้วมีแค่ความรู้สึกเพียงอย่างเดียวคืออยู่ๆ ก็อยากจะกินบะหมี่ถ้วยขึ้นมาซะงั้น

ผู้หญิงเป็นเพศที่ไวต่อความรู้สึก สัมผัสที่หกมันรุนแรงกว่าผู้ชายอยู่แล้ว

ดังนั้นหนึ่งหมิงจึงรู้สึกได้ว่าสาวบักกิงอย่างสวีชื่อเถียนชอบลู่อี้หมิง

แล้วก็ชอบแบบชอบมากๆ ด้วย

แต่ลู่อี้หมิงล่ะ เมื่อทำงานแล้วพอจะพูดได้ว่ามีท่าทางของคนมีความสามารถ แต่พอเลิกงานก็กลายเป็นหนุ่มเสเพลทันที

เขาก็ไม่ต่างจากเพื่อน ๆ ลูกคนรวยทั้งหลายของเขา ชอบดื่ม รักสนุก หยอกล้อผู้หญิงไปทั่ว พอดื่มเสร็จคำพูดหยอกเข้าพวกนั้นก็ผ่านเลยไป

พูดกันตรงๆ ก็คือยังไม่เห็นคุณค่าของสาว ๆ พวกนั้น

สวีชื่อเถียนเป็นผู้หญิงที่ฉลาด ไม่ได้ลดค่าตัวเองโดยการไปดื่มเหล้าที่ผับเพื่อจะใกล้ชิดกับลู่อี้หมิง หลังเลิกงานหนึ่งหมิงก็เคยถูกลู่อี้หมิงลากตัวไปเป็นคนขับรถงานแข่งก็เอาต์ต่างๆ แต่เธอไม่เคยเจอสวีชื่อเถียนสักครั้ง

สวีชื่อเถียนทำงานด้านการเงิน ทำงานได้ครึ่งปีก็ใช้เส้นสายของครอบครัวเพื่อเข้าเรียนอีเอ็มบีเอ\* แม้ว่าอายุจะยังไม่ถึงสามสิบตามเกณฑ์ที่จะเข้าเรียนได้ แต่เงื่อนไขพวกนี้มีไว้สำหรับคนธรรมดาเท่านั้น สำหรับคนมีเงินดูเหมือนจะไม่มีผลอะไรสักเท่าไร

ด้วยเหตุนี้สวีชื่อเถียนจึงก้าวข้ามเรื่องอายุเข้าไปเป็นเพื่อนนักเรียนกับคนที่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน เธอมักจะหาผู้ที่ประสบความสำเร็จมาคุยไปร่ำเจี๊ยกต์ความร่วมมือต่างๆ กับลู่อี้หมิงเสมอ แม้ว่าสุดท้ายอัตราความสำเร็จจะไม่สูงเท่าไร แต่ยุทธวิธีการจีบหนุ่มแบบอ้อมๆ นี้ก็ไม่สามารถพูดได้เต็มปากว่าไม่ฉลาดและไม่มีควมพยายาม

คราวนี้สวีชื่อเถียนก็พาสื่ออิงซึ่งเป็นเพื่อนที่เรียนอีเอ็มบีเอมา

ในห้องประชุมสื่ออิงแนะนำข้อมูลทั่วไปของโปรเจกต์ให้กับลู่อี้หมิง

ร่างเป้าหมายของการลงทุนก็คือบริษัทอุตสาหกรรมครัวเรือนซึ่งทำปฏิรูปหุ่น\*\* เสรีจเรียบร้อยแล้ว บริษัทหลักทรัพย์ที่สื่ออิงสังกัดอยู่นั้นกำลัง

\* EMBA ย่อมาจาก Executive Master of Business Administration เป็นหลักสูตรการศึกษาที่สูงกว่าปริญญาตรีทางด้านธุรกิจ ที่ออกแบบมาเพื่อมืออาชีพที่มีประสบการณ์การทำงานเป็นหลัก

\*\* การปฏิรูปหุ่น คือการเปลี่ยนหุ่นที่ไม่หมุนเวียนให้เป็นหุ่นที่หมุนเวียนในตลาดหลักทรัพย์ เพื่อประโยชน์ของผู้ถือหุ้นที่เท่าเทียมกัน มีเฉพาะที่ประเทศจีนเท่านั้น เนื่องจากหุ่นที่อยู่ในตลาดหลักทรัพย์ในช่วงแรกของจีนเป็นบริษัทที่รัฐบาลหรือหน่วยงานรัฐบาลถือหุ้นใหญ่



เป็นที่ปรึกษาให้กับกิจการและเตรียมความพร้อมเข้าคิวเพื่อเข้าจดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์

พวกเขาต้องการหานักลงทุนเชิงกลยุทธ์ที่มีทุนสูงเพื่อทำการเปลี่ยนโอนหุ้น ก่อนที่จะมาหาบริษัทจี๋หมิงแคปปิตอล พวกเขายังได้พิจารณาหน่วยงานที่มีชื่อเสียงหลายแห่งด้วย แต่หน่วยงานเหล่านั้นทำการประเมินไว้ต่ำมาก บ้างก็เพิ่มเงื่อนไขเพิ่มเติมมากมาย จึงทำให้ไม่อาจเจรจาความร่วมมือกันได้สำเร็จ

"พอตีวันนั้นเป็นวันรวมตัวเพื่อนที่เรียนอีเอ็มบีเอเลยได้คุยกับเสี่ยวสวีเรื่องนี้ เธอบอกว่านอกจากประธานลู่จะเป็นคนหนุ่มที่มีความสามารถแล้วที่สำคัญพวกคุณยังโตมาด้วยกันอีกด้วย รู้จักกันเป็นอย่างดี เธอก็เลยตั้งฉันทมาพูดคุยกัน พอได้เจอกันก็เป็นอย่างที่เสี่ยวสวีพูดไว้ไม่ผิด ประธานลู่เป็นคนรุ่นใหม่ที่มีความสามารถจริงๆ"

ลู๋จี๋หมิงพูดคำว่าคุณชมเกินไปแล้วซ้ำๆ แต่หนึ่งเหมิงแอบปรายตามองเห็นรอยยิ้มบนใบหน้าของเขาที่แสดงออกมาว่าใช่เลยๆ ชำนาญแหละที่หล่อแล้วยังหาเงินได้เยอะอีกด้วย

เธอกลั้วว่าเขาจะแสดงสีหน้านั้นออกมาจนสื่ออิงรู้สึกได้แล้วมันจะไม่ดี จึงรีบลุกขึ้นเติมน้ำร้อนในแก้วน้ำชาของสื่ออิง เมื่อเติมน้ำแล้วก็ไม่ลืมที่จะวางแก้วน้ำชาไว้ทางซ้ายมือและหันหูแก้วไปทางมือซ้ายของสื่ออิงเพื่อให้สะดวกในการยกแก้วขึ้น

รายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ทำให้สื่ออิงต้องเงยหน้าขึ้นมามองหนึ่งเหมิง เธอมองด้วยสายตาชื่นชม ยิ้มพร้อมกล่าวขอบคุณ

สวีชื่อเถียนก็มองตามไป สายตาเรียบเฉยมากทีเดียว

หนึ่งเหมิงกลับมา นั่งข้างๆ ลู๋จี๋หมิง จัดทำรายงานการประชุมต่อไป

ลู๋จี๋หมิงถามสื่ออิง "ผมขอสอบถามประธานสื่อเพิ่มเติมน้อยได้ไหมครับว่า ผู้ตรวจสอบรับรองโปรเจกต์ไอพีโอเนี่สองคนเป็นใครครับ"

หนึ่งเหมิงตามลู๋จี๋หมิงเข้าประชุมทั้งเล็กและใหญ่มากมายหลายครั้ง

ประเด็นสำคัญต่างๆ ของธุรกิจเธอย่อมจะเข้าใจดีอยู่แล้ว

โปรเจกต์ไอพีโอ<sup>๑</sup>นั้นถ้าผู้ตรวจสอบรับรองเป็นผู้มีประสบการณ์และ  
มากความสามารถ ซ้ำยังเป็นคนที่มีความรับผิดชอบ เขาก็จะสามารถควบคุม  
ปัจจัยเสี่ยงและหลีกเลี่ยงความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นไว้ได้เป็นอย่างดี

ถ้าคิดลงทุนในโปรเจกต์ลักษณะนี้ก็สามารถวางใจได้

สื่ออียัมแล้วตอบกลับไปว่า "บังเอิญมาก ผู้ตรวจสอบรับรองอีกคนก็เป็น  
ผู้หญิงเหมือนกัน เธอคือเจียนเพย"

เมื่อได้ยินชื่อนี้เข้าหญิงเหมิงก็เงยหน้าขึ้นมาทันที

ลูจี้หมิงเห็นอาการผิดปกติของหญิงเหมิงจึงหันหน้าไปมองเธอ  
"ทำไม คุณรู้จักคุณเจียนที่ประธานสื่อพูดถึงเธอ"

หญิงเหมิงปรับอารมณ์ให้เป็นปกติแล้วพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ  
"ไม่รู้จักค่ะ ฉันแค่ได้ยินชื่อของเธอมาเท่านั้นเอง" เธอหันไปมองสื่ออียัมพร้อมกับ  
ยิ้มอย่างมีมารยาทแล้วพูดต่อ "ตอนที่ฉันยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัย เธอเคยไป  
บรรยายให้พวกเราฟังที่มหาวิทยาลัย ประสบการณ์การต่อสู้ของเธอทำให้  
ฉันกล้าที่จะเป็นเป่ยเพียว\*"

สื่ออียัมอีกครั้งแล้วพูดกับลูจี้หมิง "ประธานลู ไม่แน่ว่าอีกสองปี  
คุณอาจจะปั้น ผอ. หญิงออกมาก็ได้นะ"

ลูจี้หมิงหัวเราะเบาๆ "หึๆ เธอไม่ใช่คนแบบเดียวกับคุณเจียน เธอไม่เคย  
ทำโปรเจกต์ลงทุนมาก่อน แล่ทำงานเอกสารเลขานุการเท่านั้น"

หญิงเหมิงหลุบตาลงจ้องมองโน้ตบุ๊กอย่างหงุดหงิดใจ

เธอได้ยินสื่ออียัมพูดกับลูจี้หมิงว่าอยากจะทำความสำเร็จเกี่ยวกับ  
โปรเจกต์ลงทุนรวมทั้งผลประโยชน์ของบริษัท

ลูจี้หมิงพูดชื่อโปรเจกต์ใหญ่ๆ ที่เขาเข้าไปดำเนินการและประโยชน์ที่  
ได้รับแล้วก็อีกอีกไปบ้าง

"มีบางโปรเจกต์ลูกน้องเป็นคนรับผิดชอบ รอให้ผมเรียกผู้รับผิดชอบมา

\* เป่ยเพียว หมายถึงคนที่มาจากเมืองอื่นแล้วพยายามที่จะดำรงชีวิตอยู่ในปักกิ่งเพื่อหวังหาโอกาสที่ดีในอนาคต

ให้พวกเขาเสริมเติมให้อีกนะครับ"

หนึ่งเหมิงสูดลมหายใจแบบไม่มีเสียง

เธอเงยหน้าขึ้น "ประธานลู่ ประธานสื่อ ให้ฉันลองช่วยเสริมดูก่อนไหมคะ"

เธอจะต้องดูเอกสารโปรเจกต์ทุกฉบับก่อนที่จะส่งไปให้ลู่อี้เหมิงลงนาม โปรเจกต์ระดับกลางมากมายที่ลู่อี้เหมิงไม่ได้ดูอย่างละเอียด ก่อนลงนาม เธอจะตั้งประเด็นสำคัญออกมารายงาน ถ้าคิดว่าไม่มีปัญหา ก็ลงนาม ถ้าหากมีปัญหา ก็ส่งคืนกลับไปให้แผนกโปรเจกต์จัดการแก้ปัญหา ส่วนโปรเจกต์ลงทุนเล็กๆ ก็มอบอำนาจให้รองประธานเป็นคนจัดการ ตอนปลายปี รองประธานก็จะทำรายงานสรุปออกมา เนื้อหาในรายงานฉบับนั้นหนึ่งเหมิงก็ต้องอ่านอย่างละเอียด

ทั้งบริษัทไม่น่าจะมีใครเข้าใจและรู้จักโปรเจกต์ต่างๆ ทั้งหมดดีเท่าเธอแล้ว

หนึ่งเหมิงรวบรวมสมาธิแล้วคิดอยู่ครู่หนึ่ง โปรเจกต์พวกนั้นก็แบ่งประเภทอย่างชัดเจนอยู่ในสมองของเธอ

โปรเจกต์ไหนที่ลงทุนเมื่อปีที่แล้ว ระยะเวลากี่ปี ประเมินค่าตอบแทนการลงทุนอยู่เท่าไร โปรเจกต์ไหนทำในปีนี้ ทำถึงขั้นตอนไหน โปรเจกต์ไหนกำลังเตรียมลงทุน ตอนนี้ไปถึงขั้นตอนไหนแล้ว มีเงื่อนไขในการรักษาความลับ เธอก็ระวังโดยการใช้คำว่าบริษัทหนึ่ง

น้ำเสียงของเธออ่อนโยนลื่นไหล แนะนำจบช่วงหนึ่งก็ได้รับคำชื่นชมจากสื่ออิง

"ประธานลู่สายตาดูเฉียบคมมาก มีคนเก่งอยู่ข้างตัว ทั้งเสี่ยวสวี เลขาฯ หนึ่ง เป็นสาวเก่งกันทั้งนั้น ส่งเสริมเลขาฯ หนึ่งสักหน่อย ต่อไปต้องเป็นคนที่จะจัดการการลงทุนได้ดีแน่ๆ"

ลู่อี้เหมิงหัวเราะฮาๆ "ประธานสื่อ คุณก็ล้อเล่นเก่งจริงๆ ยกยอเลขาฯ ผมเกินไปแล้ว"

สวีชื่อเถียนปรายตามองหนึ่งเหมิงแล้วก็หัวเราะตาม

ก่อนการประชุมจะจบลง ลู่อี้เหมิงกับสื่ออิงกำหนดทิศทางการร่วมมือ

อีกทั้งก้าวแรกของการกำหนดการแผนการร่วมมือขั้นต่อไปก็ลงตัวแล้วเช่นกัน  
 ลูจี้หึงสั่งหึงเหมิง "สร้างกลุ่มขึ้นมา แล้วดึงคนที่รับผิดชอบโปรเจกต์  
 มาอยู่ในกลุ่ม สรุปประเด็นสำคัญกับความคืบหน้าของโปรเจกต์ทำเป็น  
 บันทึกรายวันส่งไปให้กลุ่ม"

หึงเหมิงพยักหน้ารับคำ

ลืออิงอยู่หน้าโต๊ะประชุมยิ้มออกมา "เลขาฯ หึงเป็นแค่เลขาฯ ที่ไหน  
 งานที่เธอก็ทำก็เป็นงานของคนทำโปรเจกต์ทั้งนั้น!" เธอตัดพ้ออย่างเสียดาย  
 "ถ้าฉันมีผู้ช่วยอย่างเลขาฯ หึงสักคนคงจะดี"

ลูจี้หึงรีบตอบกลับไปอย่างรวดเร็ว "ประธานลืออย่ามาดึงคนของผม  
 ไปนะ ผมใช้เลขาฯ มาเป็นร้อยคน เพิ่งจะหาคนที่ทำงานได้ถูกใจ คุณ  
 โปรดยังมือด้วย"

ลืออิงทอดถอนใจอยู่บ้าง "เลขาฯ คุณคนนี้หาได้ยากจริงๆ ทั้งมี  
 ความสามารถและยังเป็นคนละเอียดด้วย!" แล้วเธอก็ปรับอารมณ์ มองไป  
 ที่หึงเหมิงพลาถ้อยด้วยเสียงอันอ่อนโยน "เมื่อครู่ตอนที่คุณรินน้ำให้ฉัน  
 ตั้งใจวางไว้ทางซ้ายมือฉัน ถ้ามั่นใจได้ไหม ทำไมคุณถึงดูออกว่าฉัน  
 เป็นคนถนัดซ้ายล่ะ"

คำถามนี้ของเธอเรียกสายตาของอีกสองคนที่อยู่ในห้องประชุม  
 ให้หันเหมือนกับสปอตไลท์ที่ยิงมายังใบหน้าของหึงเหมิง

หึงเหมิงตื่นตระหนกขึ้นมาทันที รู้สึกเหมือนกับว่ามีใครเอาไมโครโฟน  
 มายึดใส่มือเธอ

เธอตัดผมไปไว้หลังใบหู พยายามทำตัวให้หนึ่ง พูดด้วยน้ำเสียงมั่นคง  
 แต่อ่อนโยนว่า "เมื่อครู่ตอนที่คุณกำลังแนะนำโปรเจกต์ก็ใช้มือซ้ายในการอธิบาย  
 ตอนที่คุณจะดื่มน้ำ แก้วน้ำวางอยู่ทางขวามือของคุณ ตอนแรกคุณคิดจะ  
 ใช้มือซ้ายเอื้อมไปยกแก้ว แต่ระยะทางมันไม่เหมาะ จึงได้เปลี่ยนเป็น  
 มือขวา แล้วตอนที่ยกขึ้นก็สั่นนิดหน่อย"

ทันทีที่หึงเหมิงพูดจบ ลืออิงก็ยังรู้สึกเสียดายจึงพูดกับลูจี้หึงตรงๆ

"ประธานลู่ คุณคิดว่าทำไมฉันถึงไม่เจอคนเก่งๆ แบบนี้บ้างนะ"

ลู่อี้หมิงโดนกระตุ้นจนจะกลายเป็นพวกหวงของแล้ว

เขาริบนั่นยากับสื่ออีกครึ่ง "ประธานสื่อ เราตกลงกันแล้วนะ คุณชื่นชมได้ แต่ห้ามมาแย่งคนของผมไปนะ คนของผมคนนี้ก็ให้ใครมาแทนไม่ได้ด้วย!"

สื่ออิงหัวเราะฮาๆ สวีซือเถียนที่อยู่ข้างๆ กอดที่จะส่งเสียงออกมาไม่ได้

"นี่มันอะไรกัน ถ้าแค่ขาดคนทำงาน ฉันลดตัวลงมาทำงานให้ก็ได้"

ตอนที่เอ่ยประโยคนั้นสวีซือเถียนไม่มองหนิงเหมิงตรงๆ เพียงแต่ยิ้มอย่างสดีใสให้กับลู่อี้หมิง

ลู่อี้หมิงหัวเราะหึๆ ออกมา "ผมจ้างคุณหนูอย่างคุณมาทำงานเบ็ดเตล็ดไม่ไหวหรอก"

คำพูดที่พวกเขาตอบโต้กันทำให้ความรู้สึกยินดีที่มีคนมาชื่นชมเห็นความสามารถของหนิงเหมิงหายวับไปกับตา

พวกเขาสองคน คนหนึ่งพูดว่าลดตัว อีกคนก็พูดว่าทำงานเบ็ดเตล็ด

ในสายตาของพวกเขา เธอไม่ใช่คนระดับเดียวกัน

ความชื่นชมของสื่ออิงและอาการหวงของลู่อี้หมิงเกือบจะทำให้เธอให้ค่าตัวเองมากขึ้นแล้ว ความจริงเมื่อเทียบกับคนร่ำรวยมีความสามารถ เธอก็เป็นแค่คนทำงานเบ็ดเตล็ดพินิจ...

มองดูลู่อี้หมิง สวีซือเถียน และสื่ออิงเดินออกไปด้วยกัน ลู่อี้หมิงกับสวีซือเถียนช่างสวยหล่อเจริญหูเจริญตา หนุ่มหล่อกับสาวสวยเหมาะสมกันมากจริงๆ เป็นอาหารตาที่ทำให้ปากของคนกระจอกอย่างเธอเต็มไปด้วยรสชาติของชื่อตัวเอง\*

สื่ออิงที่อยู่ข้างๆ ก็ยืนหลังตรงอย่างสง่างาม ที่แขนพาดกระเป๋าสตาร์ทเอาไว้ นิ้วมือมีประกายจากแหวนเพชรทิฟฟานี่ ชุดซาแนลที่อยู่บนตัวก็ส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ... แบรินด์หุหุเหล่านี้กำลังเน้นย้ำความงาม ความเก่ง

\* ชื่อ 'หนิงเหมิง' พ้องเสียงกับคำที่แปลว่ามะนาว มะนาวมีรสเปรี้ยว รสเปรี้ยวในภาษาจีนนั้นสื่อถึงความเศร้า น้อยใจ

และความสำเร็จของหญิงสาว

เมื่อก้มหน้ามองดูตัวเอง หญิงเหมิงรู้สึกรู้สึกว่าเธอมอมแมมดูไม่ได้ เหมือนกับเป็นพื้นหลังที่ไม่น่าสนใจอะไรในสายตาของคนอื่น

เมื่อส่งสื่อกับสวีชือเถียนไปแล้ว หญิงเหมิงก็นั่งเหม่ออยู่ที่โต๊ะทำงาน ลูจี้เหมิงเลิกงานไปก่อนแล้ว ก่อนจะไปยังพุดตึงมำกับเธอว่าวันนี้ทำไม่ได้ ไม่แล้ว

ตอนนี้ในบริษัทนอกจากเธอแล้วก็ไม่มีใคร เป็นจิ้งหหวะให้เธอ ได้อยู่เงียบๆ คนเดียว สรุปรการตัดสินใจด้วยอารมณ์ที่พลุ่งพล่านมาตลอด ทั้งบ้าย การตัดสินใจนี้เกิดจากการกระตุ้นของสื่อกิ่งและสวีชือเถียน ตอนนี้ระงับเอาไว้ไม่อยู่แล้ว

เธอไม่อยากจะเป็นเลขาย อีกต่อไปแล้ว เธออยากจะเป็นอย่างสื่อกิ่ง ที่เดินไปไหนก็ส่องประกายความสำเร็จของผู้หญิงเก่งออกมา

หญิงเหมิงกำหมัด ยืนหยัดความเชื่อมั่นในความตั้งใจของตัวเอง อย่างเงียบๆ

พรุ่งนี้...พรุ่งนี้จะต้องไปพุดกับลูจี้เหมิงให้ชัดเจน เธอไม่อยากทำงาน เลขาย แล้ว เธออยากจะทำโปรเจกต์! อย่างมากก็ถูกไล่ออก มันจะเป็นไรไป อย่างลัวว่าตงงานแล้วจะไม่มึงงานถัดไป ยังไงซะสื่อกิ่งก็เห็นว่า เธอมีความสามารถนี้ ถ้าเกิดตงงานก็ไปหาสื่อกิ่ง อีกฝ่ายน่าจะรับเธอ เข้าทำงานล่ะมั้ง

*เพราะฉะนั้นจะต้องตั้งเป้าหมายเล็กๆ ซะก่อน*

หญิงเหมิงพุดกับตัวเองในใจ

สำหรับอนาคต เธอหวังไว้ว่าภายในห้าปีเธอจะเป็นคนที่ประสบความสำเร็จ คนหนึ่งในธุรกิจ เป็นผู้อำนวยความสะดวกการลงทุกระดับเหรียญทอง!

# บทที่ 6

ผัดวันประกันพรุ่ง

ตกตึก เมื่อหนึ่งเหมิงถึงบ้านได้ไม่นานก็ได้รับลิงก์วิดีโอคอลล์ที่โหยวฉีส่งมาให้

โหยวฉียื่นหน้ามาที่กล้อง กะพริบตาปริบๆ อย่างสวยๆ แล้วถามขึ้น "ตอนนี้ห้องที่แก่เช่านอกจากแก่แล้วยังมีที่เหลือให้วางของอย่างอื่นไหม"

หนึ่งเหมิงมองใบหน้าอันงดงามของโหยวฉีที่เปล่งออร่าออกมา ไม่ว่าจะดูอย่างไรก็รู้สึกเจริญตาเจริญใจ เธอยื่นหน้าไปที่กล้องแล้วเลียริมฝีปากอย่างซู้ร้าย

"แกสวยขนาดนี้ ต่อให้ฉันต้องห้อยเชือกนอนอยู่บนหลังคาฉันก็ต้องหาที่ว่างให้แกจนได้!"

โหยวฉีซึ่งอยู่หน้ากล้องหัวเราะอย่างมีจริตจะก้าน

หนึ่งเหมิงถามเธอว่า "ที่พอจะมีให้แกได้ แต่ที่นางฟ้าต้องการจะทำอะไรเธอคะ"

โหยวฉีบอกว่า "ฉันก็กำลังจะกลับไปแล้วไงล่ะ มีของตั้งหลายอย่างที่ฉันตัดใจทิ้งไม่ได้ ก็เลยจะส่งกลับไป ให้แก่ช่วยรับไว้ก่อนนะ"

หนึ่งเหมิงถอดแว่นตาออกแล้วปลดผมหางม้าลง นิ้วมือก็แทรกไปใน

เส้นผมและเกาไปมา เกาจนหัวเหมือนกับเหมยเฉาเฟิง\*

"แม่คนดี แกก็ไม่กลัวยุ่งยากเลยนะ กลับมาแล้วค่อยซื้อของใหม่ก็ได้ไหม ซื้อของใหม่ถูกกว่าค่าส่งที่แกจะส่งกลับมาซะอีก"

โหยวฉีขยิบตาใส่เธอ ทำทางแบบนั้นในสายตาของหญิงเหมิงคือภาพอันงดงามที่หาได้ยากอย่างหนึ่ง

"มันไม่เหมือนกัน" โหยวฉีลากเสียงยาว "มันเป็นของที่ฉันใช้จนคุ้นมือ มีความผูกพันกันแล้ว จะให้ทิ้งเลยก็ตัดใจไม่ได้ จะตัดใจทิ้งได้ยังไง ของดีไม่ใช่ว่าต้องใหม่ ยังไงซะเหล่าเหอก็บอกไว้ ค่าขนส่งแพงหนอยไม่เป็นไร ขอแค่ฉันมีความสุขก็พอ แล้วแต่ฉันเลย สรุปกี่คือเลี้ยงฉันไหว!" เมื่อพูดประโยคนี้จบโหยวฉีก็เบี่ยงหน้าออกจากกล้องแล้วตะโกนถาม "ใช่ไหมเหล่าเหอ!"

น้ำเสียงของเธอเดิมที่มีออราของเซียน แต่ในช่วงขณะนั้นก็กลายเป็นออกต้ออัน

หญิงเหมิงถึงกับชนลุก "หยุดเลยนะ แกหยุดพลอดรักต่อหน้าฉันได้แล้ว"

ตามเสียงเรียกของโหยวฉีใบหน้าของชายหนุ่มคนหนึ่งก็เข้ามาใกล้หน้ากล้อง

หญิงเหมิงจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่าครั้งสุดท้ายที่เธอได้เจอคนเก่งที่แสนจะยุ่งของวอลล์สตรีต\*\* คนนี้ทางวิดีโอคอลล์ก็ครึ่งปีเข้าไปแล้ว เมื่อเทียบกับตอนที่เจอกันครั้งแรก เหอเยวี่หลวนที่อยู่หน้ากล้องเปลี่ยนไปจนไม่เหลือเค้าโครงเดิม เขาไม่ใช่ชายหนุ่มจ๋าๆ ที่ไล่ตามจับโหยวฉีอีกต่อไป

ในตอนที่โหยวฉีเข้าเรียนมหาวิทยาลัย ด้วยความงมงายที่อยากหาใครมาเทียบก็ตั้งตาดูพวกแมลงตัวผู้มากมาย ผู้ชายที่ชอบเธอมีมากมาย แต่ชอบถึงขั้นหลงใหลและตั้งต้นก็คงไม่มีใครสู้นักศึกษาปริญญาเอกอย่างเหอเยวี่หลวนได้ ด้วยทำทางที่บอกว่าเธอไม่ยอมรับฉัน ฉันก็จะตายให้เธอดู

\* เหมยเฉาเฟิง ตัวละครในมังกรหยกภาค 1 ซึ่งเป็นหญิงมยวารุ้งและตาบอด เป็นลูกศิษย์ของหวงเยาเซือ ตัวละครฝ่ายธรรม

\*\* วอลล์สตรีต หมายถึงตลาดหลักทรัพย์นิวยอร์ก



คนที่ไม่มีชาติตระกูลและไม่ได้ร่ำรวยหรือมีอำนาจอย่างเหอเยวี่หลวน มีเพียงหัวใจที่มุ่งมั่นกับกระเป๋าดังค์แบงๆ ก็สามารถเอาชนะพวกลูกคนรวยทั้งหลายพิชิตหัวใจของโหยวฉีได้สำเร็จ

ตอนที่โหยวฉีกับเหอเยวี่หลวนคบกันนั้น แวนกันแดดแบรนต์หรือของบรรดาลูกคนรวยแตกสลายกันนับไม่ถ้วน พวกเขาเขวี้ยงแวนกันแดดลงราวกับกำลังเขวี้ยงหัวใจที่เจ็บปวดและแตกสลาย แล้วยังสาปแช่งโหยวฉีอย่างร้ายกาจ 'คุณเลือกคนยากจนคนนั้น สักวันหนึ่งคุณจะต้องอดตาย!'

ผลก็คือที่พวกเขาตั้งตารอเห็นสภาพ 'ดาวมหาวินิจฉัยอย่างโหยวฉีเลือกคนผิด ทั้งสองคนจะต้องอดอยากไม่มีอะไรจะกิน' ไม่เกิดขึ้นให้เห็นแล้วที่ทำให้พวกเขาอิจฉาและขุ่นเคืองอย่างมากก็คือดีท็อกเตอร์เหอเยวี่หลวนเดินทางไปนิวยอร์กหลังจากสำเร็จการศึกษา ด้วยความรู้สึกถ้าไม่ถึงเป้าหมายก็จะยอมตายของเขา ไม่นานนักเขาก็ยืนอยู่ในวอลล์สตรีตได้อย่างมั่นคง

ทันทีที่โหยวฉีจบการศึกษาจากมหาวิทยาลัย เขาก็พาเธอไปเมืองนอกทันที

เขาทำตามคำที่สาบานไว้ในตอนนั้นได้แล้ว ใช้ท่าทางที่เวอร์วังมากให้พวกเสเพลบอยทั้งหลายที่รอดูเขากับโหยวฉีอดตายดูให้ชัดๆ ว่าเขาหาเงินเป็นเงินดอลลาร์เลี้ยงดูครอบครัวอย่างไร ดูว่าโหยวฉีรับผิดชอบแค่ไหนชีวิตอย่างสวยงามโดยไม่ต้องทำอะไรได้อย่างไร

หนึ่งเหมิงรู้สึกสับสนกับความคิดที่ตันทุ้งของรุ่นพี่ดีท็อกเตอร์คนนี้มาก ด้านหนึ่งก็โกรธ รู้สึกเหมือนตัวเองโดนขโมยของรักไป อีกด้านเขาก็ดีกับโหยวฉี เธอก็หายโกรธ

เหอเยวี่หลวนยื่นหน้าเข้ากล้อมา เห็นหนึ่งเหมิงก็เริ่มหัวเราะ "หนึ่งเหมิง ผมทรงระเบิดของคุณเจ๋งมาก!" แล้วก็ก้มลงจูบโหยวฉีที่ยื่นหน้าผากไปรับ

หนึ่งเหมิงอยากทิ่มตาตัวเองให้บอดแล้ว

"พอแล้วนะ! พวกแกสองคนเอาจริงใช่ไหม พลอดรักให้ฉันดูจนเอือม"

เหอเยวี่หลวนยิ้มแล้วบอกลาหนึ่งเหมิง เขาถือกระเป๋าหนึ่งเดินออกไปทำงานในชุดสูทเต็มยศ

หนึ่งเหมิงออกอาคารงูงงทันทีที่เขาเดินหายออกไปจากห้อง "นี่จะกลับมาแล้วไม่ใช่หรือ ทำไมเขายังต้องไปทำงานจริงขนาดนั้นด้วย"

โหยวฉีแสดงสีหน้าภาคภูมิใจ "เหล่าเหอเป็นคนที่มีความรับผิดชอบมาก เขาต้องทำงานให้ถึงวันสุดท้ายนะสิ!"

หนึ่งเหมิงได้แต่กลอกตา เธอรู้สึกว่ตั้งแต่โหยวฉีมีความรักก็กลายเป็นสาวไร้เดียงสาในคราบน้ำงา

โหยวฉีถามหนึ่งเหมิงต่อ "แกะ แยกย้ายตำแหน่งแล้วหรือยัง"

หนึ่งเหมิงกำหมัดพร้อมโบหน้ามุ่มมัน "พรุ่งนี้ฉันจะไปคุยกับเจ้านายพันธุ์ลา<sup>๑</sup>!"

โหยวฉีค่อนข้างใสแรงแจ้ง อย่างไม่ปิดบัง "ตอนนี้ฉันกำลังสงสัยว่าแกกำลังโดนเจ้านายนิสัยเสียของแกทรมาณจนเป็นโรคสต็อกโฮล์มซินโดรม\* บ่นกับฉันทุกวันว่าเขาต่อต้านขนาดไหน นิสัยก็ไม่ได้ แล้วทำกับแกเหมือนเป็นแม่บ้านอีก แกกัดฟันรอดบอกฉันว่าจะย้ายตำแหน่งอยู่ทุกวัน ผลเป็นยังไง ผลก็คือ 'พรุ่งนี้' ตลอด สองคำนี้แบกรับความผิดแทนแกไว้ละ" โหยวฉีพูดแล้วก็ของขึ้น ตบโต๊ะอย่างอดไม่อยู่ "ฉันไม่เข้าใจจริงๆ เขาเป็นคนที่แย่งขนาดนั้น ทำไมแกยังลั้งเลตตสินใจไม่ได้อีก!"

หนึ่งเหมิงขมขื่นศีรษะ ใช้เล็บเกาไปที่เซลล์สมองใต้หนังศีรษะ ให้พวกมันช่วยหาคำตอบของโหยวฉีที่ตะโกนถามอย่างรวดเร็ว

"เอ่อ จริงๆ แล้วเจ้านายพันธุ์ลาของฉันก็ไม่ใช่ว่าจะหาดีอะไรไม่ได้ขนาดนั้น อย่างเช่นแม้เขาจะซีโมโห คือเหมือนลา ชอบตะคอก ชอบให้วิญญาณหมาจิ้งเทาเข้าสิง แต่ตอนที่เขาตะคอกก็ไม่เคยพูดคำหยาบ โดยเฉพาะพวกอวัยวะอะไรพวกนั้น แม้ว่าปกติจะมีอาการบอสซินโดรมกำเริบอยู่บ่อยๆ ถ้าจุกไม่เชิดขึ้นไปสูงถึงสองเมตรแปดสิบก็จะตายซะให้ได้

\* Stockholm Syndrome เป็นอาการที่ถูกลักพาตัวหรือถูกจับเป็นตัวประกันเกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้กระทำหรือคนร้ายหลังจากต้องใช้เวลาร่วมด้วยกันระยะหนึ่ง และอาจจะลงเอยด้วยการปกป้องคนร้ายหรือกระทั่งยอมเป็นพวกเดียวกัน

แต่ที่เขาเยอะนะ เขาก็มีดีให้เยอะ แล้วก็มีความสามารถจริงๆ ฉันทำงานอยู่กับเขานอกจากต้องเป็นแม่บ้านให้เขา ก็ยังได้เรียนรู้เรื่องธุรกิจจากเขาไม่น้อยเลย"

หญิงเหมิงกระตุ่นหนังศีรษะจนคึกคักเกินเหตุ เธอพูดไปแล้วก็ติดลมพูดไม่หยุด

"เมื่อกี่แกพูดถึงสต็อกโฮล์มซินโดรม จริงๆ แล้วฉันก็รู้สึกว่าคุณบริหารระดับสูงในบริษัทก็มีอาการนี้เหมือนกันหมด ที่เห็นชัดเจนก็คือบางครั้งทุกคนก็จะรีบวิ่งไปให้ลูจี้หึงสั่งสอน ส่วนลูจี้หึงเวลาตวาดคนก็โอเวอร์มาก แต่ก็ปากอวยงใจอย่าง ยิ่งพูดโหดแค่ไหนใจก็ยังอ่อนน้อมเมตตา"

เธอพูดติดลมไม่ยอมหยุด และไม่รู้ว่าที่ตัวเองพูดออกมามากมายขนาดนี้ก็เป็นเพราะได้คิดทบทวนก่อนที่จะจากกัน เวลาต้องแยกจากกันจึงคิดถึงแต่เรื่องดี

โหยวฉีโดนบทความยาวๆ ของหญิงเหมิงย่อนจนอึ้งไปนิดหน่อย ได้แต่กะพริบตาปริบๆ หลายครั้งเหมือนกับเป็นไอ้โง่ จากนั้นเธอก็กล่าวขึ้น

"ฟังแล้วกลับดูเหมือนเป็นคนที่ถูกคลิกซับซ้อนแต่ก็ดึงดูดคนมาก! มิน่าล่ะแกถึงได้ผัดวันประกันพรุ่ง เฮ้อ อาเหมิง เจ้านายแกหน้าตาเป็นยังไง มีรูปไหม ส่งมาให้ฉันดูหน่อยสิ"

หญิงเหมิงย่อนคิดถึงคำพูดที่โหยวฉีบอกว่า 'ดึงดูดคน' ก็รู้สึกขมลุกขึ้นมา เธอเปิดหน้าเว็บอย่างใจลอย ค้นหาภาพของหูรุฮวา\* ส่งออกไป

โหยวฉีที่อยู่หน้ากล้องสับสนจนทำใบหน้าสวยๆ ขมวดเข้าหากันด้วยหลากหลายความรู้สึก "ดูแล้วหน้าคูนๆ นะ!"

หญิงเหมิงพูดอย่างกลบเกลื่อนไปว่า "คนที่หน้าตาซีเหร่ก็คงจะดูคล้ายๆ กันล่ะมั้ง"

โหยวฉีแยกเขี้ยวร้องเซอะๆ "หญิงเหมิง ฉันขอร้องนะ ต่อให้เจ้านายแกจะมีบุคลิกที่มีเสน่ห์มากขนาดไหน ฉันขอร้องล่ะ แกอย่าไปหลงเขานะ"

\* หูรุฮวา เป็นตัวละครตลกที่รับบทโดยนักแสดงชาวฮ่องกงหลี่เจี้ยนเหวิน

ถ้าเป็นอย่างนั้นก็เสียดายหน้าตาสวยๆ หุ่นดี ๆ ของแกแยะเลย"

นี่ก็ย้อนกลับมาให้เธอต้องกลอกตา "คนสวย แกอย่าจับคู่ผิดประเภท  
ฉันเป็นคน เขาเป็นลา ไม่เหมาะสมกันหรอกนะ"

ไหยวนฉีถลึงตามอง "ยังดีที่เขาหน้าตาแบบนี้ ไม่อย่างนั้นที่แก  
ผัดวันประกันพรุ่งอยู่แบบนี้ฉันคงเข้าใจว่าแกแอบหลงรักเจ้านาย! เพราะ  
เรื่องแอบหลงรักเนี่ย งานหนักของแกเลย อาเหมิง รับปากฉันนะ พรุ่งนี้  
จะต้องไปพูดกับเขาว่าแกต้องการย้ายตำแหน่ง!"

หนึ่งเหมิงคิดถึงการแต่งกายของสองสาวเก่งที่เธอเจอเมื่อตอนกลางวัน  
เธอกำสองมือแน่นพร้อมพยักหน้าแรงๆ

"พรุ่งนี้ฉันต้องไปพูดกับเขา ถ้าไม่พูดฉันก็เป็นลาตัวเมีย!"

เช้าวันรุ่งขึ้น หนึ่งเหมิงรีบเข้าไปในห้องทำงานของลู่อี้หมิงทันทีที่มาถึง  
ลู่อี้หมิงทำท่างงๆ ที่อยู่ๆ ก็เห็นเธอเข้ามาปรากฏตัวตรงหน้า

"ผมเรียกคุณแล้วหรือ"

ในเวลาสั้นๆ เขาก็ขมวดคิ้วแล้วคลายออก ขมวดแล้วก็คลาย  
ความรู้สึกประมาณว่าในเมื่อคุณมาแล้วผมก็เรียกใช้คุณเลยแล้วกัน

เขาล้วงขึ้น "กาแฟร้อน ใส่น้ำตาล" หยดไปครู่หนึ่งก็อดที่จะกำซบไม่ได้ว่า  
"ของจริงนะ! อย่าซงขามาให้ผม"

หนึ่งเหมิงยืนนิ่งอยู่ที่เดิมไม่ขยับ

ลู่อี้หมิงก้มหน้าลงพลิกเอกสารไปสองหน้าแล้วก็เงยหน้าขึ้น  
เห็นหนึ่งเหมิงยืนอยู่ตรงหน้า สีหน้าแสดงออกว่าตัดสินใจแน่แน่วและ  
ไม่คิดจะขยับไปไหนด้วย

เขาปาปากกาลงบนโต๊ะ

"ว่ามา เรื่องอะไร"

หนึ่งเหมิงยกมือขึ้นดันแว่นตา หลังมือของเธอแดงเป็นปื้นเพราะ  
เมื่อครูใช้เล็บมืออีกข้างชูดโดยไม่รู้ตัว

ท่าทางของเธอดูสงบนิ่ง แต่เธอไม่รู้ตัวว่าหลังมือที่โดนเล็บขูดจนเป็นรอยแดงชัดเจนมากบ่งบอกถึงความตึงเครียดภายในใจของเธอ

"ประธานลู่" หิงเหมิงพยายามบังคับไม่ให้เสียงของตัวเองแหบเพราะหัวใจที่เต้นเร็ว "สามปีก่อนตอนที่ฉันมาสัมภาษณ์งาน ที่จริงฉันต้องการจะทำงานในแผนกโปรเจกต์ลงทุน ฉันวางแผนในอาชีพการงานไว้ว่าตัวเองจะมีโอกาสเป็นผู้อำนวยการการลงทุนระดับเหรียญทอง แต่จับพลัดจับผลูต้องกลายเป็นเลขาฯ ของคุณ ตอนนี้นั้นฉันทำงานเลขาฯ มาสามปีด้วยตำแหน่งนี้ไม่มีอะไรใหม่ให้ฉันเรียนรู้ได้อีกแล้ว ดังนั้นฉันอยาก... จะลาออกจากตำแหน่งเลขาฯ ย้ายไปทำงานที่แผนกโปรเจกต์ลงทุน..."

ขณะที่หิงเหมิงพูดอยู่นั้นใบหน้าที่ของลู่อี้หิงก็หดเหมือนหนังวัวถูกน้ำหดแห้งขึ้นเรื่อยๆ ภายใต้ใบหน้าที่ตั้งเครียดนั้นเขาได้เก็บอารมณ์เอาไว้เพื่อรอจังหวะที่จะระเบิดออกมา

"จับ-พลัด-จับ-ผลู?!" ลู่อี้หิงแค้นเสียงออกมาที่ละคำ

หิงเหมิงรู้สึกตัวทันทีว่าตัวเองใช้คำที่ตรงเกินไป

"ประธานลู่อี้หนุดผิตคะ เป็นสวรรค์ให้โอกาส..."

ลู่อี้หิงหัวเราะเสียงเย็น เขาทิ้งตัวเอนไปข้างหลัง เยกหน้าไปพึ่งพนักเก้าอี้หนังตัวใหญ่ ใช้จมูกมองหน้าคนอย่างดูถูก ในน้ำเสียงคุกรุ่นไปด้วยความรู้สึกที่ต้องการตอบโต้คำว่าจับพลัดจับผลูโดยไม่สนใจอะไรทั้งนั้นและออกคำสั่ง

"คุณทำเรื่องลงทุนไม่ได้หรอก อย่าฝันเฟื่อง ทำหน้าที่เป็นเลขาฯ ให้ผมก็พอแล้ว"

หิงเหมิงถูกกระตุ้นเข้าให้แล้ว เธอถูหลังมือพาลงกล่าวยืนยันว่า "แต่ฉันต้องการเป็นผู้อำนวยการการลงทุนคะ!"

ลู่อี้หิงหมดความอดทน ใช้นิ้วเคาะไปที่โต๊ะเสียงดังตึกๆ สองครั้ง เหมือนกับจะใช้ปลายนิ้วส่งเสียงออกมาว่าหุบปาก

"อย่าวุ่นวายจะได้ไหม ให้มันเบาๆ หน่อย" หยดไปพักหนึ่งแล้วเขา

ก็จำใจเสนอเงื่อนไขไปลอบใจ "เดี๋ยวขึ้นเงินเดือนให้สองเท่า"

ดวงตาหนึ่งเหมิงที่ซ่อนอยู่หลังแว่นตาเป็นประกายขึ้น เงินทำให้เธอหัวเราะไปชั่วขณะ แต่เมื่อคิดถึงสื่ออิงกับสวีชือเถียนที่เดินอยู่หน้าเธอวันนั้น อ่อนช้อยแต่แข็งแกร่ง พุดคุยกับพวกผู้ชายได้ในระดับเดียวกัน ท่ามกลางกระแสของการเงินที่ไหลบ่าก็ปลดปล่อยความดิ้นรนแข็งแกร่ง รู้ว่าตัวเองต้องทำอะไร...

นั่นคือสิ่งที่เธออยากจะเป็นต่างหาก

หนึ่งเหมิงกลืนน้ำลาย ยืนยันว่า "คุณอย่าเอาเงินมาพาดหัวฉัน!"

ลู่อี้เหมิงทำท่าเหมือนคิดไม่ถึงที่เลขาฯ ผู้อ่อนน้อมและเชื่อฟังคำสั่ง มาตลอดกลับตั้งแต่วันไม่สนใจแม้แต่เงิน นี่มันไม่รู้จักแยกแยะดีร้ายจริงๆ

สายตาเขาคมดั่งมีด ถลิ่งตามองหนึ่งเหมิง

สายตาที่เขามองมาทำให้เธอรู้สึกเหมือนกับมีบาดแผลเลือดออกไปทั่วตัว พาให้รู้สึกด้านชาไปหมดทุกส่วน

ผ่านไปครู่ใหญ่ลู่อี้เหมิงก็หัวเราะเสียงเย็นออกมา จ้องมองหนึ่งเหมิง พลังพุดด้วยเสียงเย็นชาว่า "คุณต้องชดผมให้ได้ใช่ไหม รู้ไหมว่าผลลัพธ์มันจะเป็นยังไง สักวันคุณจะไม่มีการไป ต้องนั่งร้องไห้ขอกลับมาเป็นเลขาฯ ให้ผมอีก!"

หนึ่งเหมิงก้มหน้าลงสุดหายใจลึกแล้วก็เงยหน้า เชิดหน้าขึ้นสูงอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อนแล้วพุดอย่างยืนยันหยัด

"สักวันฉันต้องทำให้คุณเรียกฉันว่า ผอ. หนึ่งให้ได้!"

# บทที่ 7

เวลาสามเดือน

คำพูดอาจหาญของหญิงเหมิงทำให้ลูจี้หมิงระเบิดเสียงหัวเราะเยาะเย้ยออกมา

"ดูไม่รู้เลยนะหญิงเหมิง ใจกล้าไม่ใช่เล่น คุณก็กล้าคิดนะ!" ลูจี้หมิงกำมือเคาะโต๊ะ "ผมบอกให้รู้นะ ตอนนี้คุณมีเพียงสองทางเลือก ถ้าไม่ไปทำหน้าที่เลขาฯ ให้ดี ๆ ก็ไม่ต้องทำแล้ว กลับบ้านไปเลย!"

หญิงเหมิงมองดูลูจี้หมิง เบื้องหลังเลนส์แว่นคือดวงตาที่สว่างสดใสของเธอ ทันทีที่เขายื่นคำขาดออกมา ใจเธอกลับนิ่ง ไม่ตื่นตระหนกอีกแล้ว

เธอเฝ้าดูลูจี้หมิงอย่างเงียบๆ ใช้คำตอบที่มีน้ำเสียงอ่อนโยนของเธอ ทิ่มแทงความมั่นใจและหยิ่งยโสของอีกฝ่ายที่คิดว่าเธอจะไม่กล้าลาออก

"ได้ค่ะท่านประธานลูจี้หมิงนั้นไม่ทำแล้ว" หญิงเหมิงพูดทีละคำ

ลูจี้หมิงอยู่ตรงนั้นและมองจ้องเธอเป็นเวลาสองวินาทีเต็ม

วินาทีที่สามเขาตอบโต้อย่างแรงแล้วเขวี้ยงปากกาลงกับพื้น ชี้ไปที่

หญิงเหมิงและตะโกน

"ออกไป! ผมจะรอดหมายลาออกของคุณ!"

หญิงเหมิงหันหลังเดินออกไป

ขณะที่ประตูปิดอยู่ข้างหลัง เธอได้ยินเสียงเขวี้ยงแก้วน้ำลงบนพื้น

เมื่อได้ยินเสียงนั้นหนังเหมิงก็อดหัวเราะอย่างช่วยอะไรไม่ได้  
...นี่ก็สยอลกันจนเคยตัว โตขนาดนี้แล้ว เป็นเจ้าของบริษัทใหญ่แท้ๆ  
ยังมาระบายอารมณ์แบบนี้ ต้องขนาดนั้นไหม

หนังเหมิงนั่งลงที่โต๊ะทำงาน เปิดไฟทำงานขึ้นและเริ่มพิมพ์จดหมาย  
ลาออก

เมื่อพิมพ์คำว่า 'จดหมายลาออก' ลงไป ใจยังรู้สึกลังเลและเสียดาย  
อยู่บ้าง แต่เธอค้นพบอารมณ์ที่ตัวเองควรมี เธอตั้งใจมั่น เริ่มพิมพ์เนื้อหา  
ในจดหมายลาออกลงไปอย่างแน่วแน่

ด้านในก็เริ่มเขวี้ยงแก้วเสียงดังให้เธอได้ยินอีกแล้ว

ถึงขนาดนี้แล้ว ลาออกก็ลาออก จะเสียใจภายหลังไม่ได้

หนังเหมิงใช้เวลาไม่ถึงสิบนาทีก็พิมพ์จดหมายลาออกออกมา

ไม่ว่าเป็นเรื่องอะไร เมื่อตัดสินใจแน่วแล้ว พอลงมือทำประสิทธิภาพ  
ก็จะสูงขึ้น

สองนิ้วเธอหนีบจดหมายลาออกที่เพิ่งออกจากพรินเตอร์และยังมี  
ไอร้อนอยู่

จดหมายลาออกที่เพิ่งออกจากเตา ทั้งร้อนและสดใหม่

ความคิดที่ตลกขบขันนี้แวบเข้ามาในหัวของหนังเหมิง ทำให้  
ความเครียดที่จะเคาะประตูและเผชิญหน้ากับนักตะคอกหายไป

ทว่าสิ่งที่ได้เผชิญกลับทำให้เธอประหลาดใจ

เมื่อเข้าไปในห้องทำงานท่านประธานอีกครั้ง ลูจี้หมิงที่อยู่ด้านหลังโต๊ะ  
ก็มีสีหน้ายิ้มแย้มเหมือนเมื่อครู่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ไม่มีใครโวยวาย ไม่มีใคร  
เคาะโต๊ะ ไม่มีใครขว้างปากกาหรือแก้ว

ลูจี้หมิงที่ไม่อละวาดต่อเหมือนเคยทำให้หนังเหมิงไม่รู้ว่าจะรับมือ  
อย่างไรในตอนนี้

หญิงสาวดันแว่นตาขึ้นแล้วก้าวไปข้างหน้า ยื่นจดหมายลาออก



ให้ชายหนุ่มบนโต๊ะทำงาน

ลูจี้หมิงไม่มองแม่แต่น้อยพลางยกมือบัตออกไป กระดาษแผ่นนั้นก็ถึงเลื่อนกิ่งลอยออกไปด้านข้าง

หญิงเหมิง "..."

นี่คือทิศทางการพัฒนาแบบไหน

ลูจี้หมิงจับจ้องเลขชาย ที่อยู่หน้าโต๊ะทำงานตัวใหญ่ โต๊ะไม้เนื้อแข็งขนาดใหญ่และเอ่อ่า เมื่อเทียบกับหญิงสาวที่สวมกระโปรงทรงแคบ เธอก็ดูผอมบางอย่างชัดเจน

การเปรียบเทียบนี้ทำให้ลูจี้หมิงมีความรู้สึกผิดชอบชั่วดีอยู่บ้าง ทำเหมือนเข้ากับโต๊ะตัวใหญ่ร่วมมือกันรังแกคนอย่างนั้น...

ลูจี้หมิงเลิกคิ้วขึ้น ใบหน้าของเขาสงบราวกับว่าเมื่อครู่ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้นมาก่อน

เขาไม่ได้อละวาด ไม่ได้ข่มขู่ และไม่ได้เขวี้ยงแก้วเพราะประชดใคร

"หญิงเหมิง ผมคิดแทนคุณคุณแล้ว ผมคิดว่าเมื่อครู่คุณหันหันพลันแล่นเกินไป" บอสลู่พูดด้วยน้ำเสียงที่จริงจัง

หญิงเหมิง "... หุนหันพลันแล่นนะคุณต่างหาก พี่ชาย!

"อะอะอะไรก็จะลาออก ทำแบบนี้มันไม่ดีเลยนะ ทำแบบนี้ก็เท่ากับปิดทางเดินตัวเองนะ!"

หญิงเหมิง "... คนที่ปิดทางเดินให้ฉันเลือกที่จะลาออกคือคุณต่างหาก!

"ผมจะเหลือทางออกให้คุณ เอาอย่างนี้ อย่าหาว่าผมไม่ให้โอกาสคุณ ผมให้เวลาหนึ่งเดือน ผมจะให้คุณไปที่แผนกโปรเจกต์ลงทุน ไปลองทำโปรเจกต์ดูก็ได้ แต่ถ้าหนึ่งเดือนแล้วคุณทำไม่ได้ คุณก็ต้องกลับมาทำงานเป็นเลขชาย ให้ผมเหมือนเดิม อย่าหาเรื่องอะไรอีก ผมบอกก่อนนะ สามปีนี้ผมลงทุนลงแรงฝึกให้คุณเป็นเลขชาย ที่เก่งกาจขนาดนี้ ที่ทุ่มเทลงไปก็ไม่น้อย คุณจะมารับผิดชอบแบบนี้ไม่ได้ จะดีอ้วนเอาแต่ที่ตัวเองพอใจไม่ได้!"

"..."

หนึ่งเหมิงไม่รู้จริงๆ ว่าจะตอบกลับคำพูดนี้ได้อย่างไร คำพูดพวกนี้ทำให้เธอดูเหมือนคนไร้หัวใจ...ที่เธอเป็นเลขาคณ ที่ได้ไม่ใช้ได้รับการฝึกฝนมา แต่ถูกทรมาณให้เป็นอย่างนี้ เขากล้าที่จะใช้คำพูดเข้าข้างตัวเองแบบนี้ได้อย่างไร

หนึ่งเหมิงเชื่อว่าสติปัญญาและความฉลาดทางอารมณ์ของลูจี้เหมิงไม่ได้ต่ำนัก เขาไม่รู้สึกตัวว่าพูดจาข้างๆ คูๆ แลไปเรื่อยหรือไง

ลูจี้เหมิงตั้งใจพูดแบบนี้เพื่อจัดข้อกับเธอนั้นหรือ

ทำไมเธอถึงลืมนำไปได้ เจ้านายคนนี้ชอบจัดข้อกับคนอื่น ยิ่งเธออยากลาออกมากเท่าไร เขาก็ยิ่งไม่让她ลาออกได้สำเร็จ

ลูจี้เหมิงเคาะโต๊ะอย่างหงุดหงิด "คุณได้ยื่นข้อเสนอของผมใหม่"

หนึ่งเหมิงดันแว่นตาและต้อรองอย่างใจเย็น "หกเดือน"

ชายหนุ่มขมวดคิ้วแสดงความไม่พอใจ "ผันไปสิ! สองเดือน!"

"สี่เดือน"

ลูจี้เหมิงยกมือขึ้นหยิบจดหมายลาออกที่วางอยู่ด้านข้างและดับลงไปต่อหน้าหนึ่งเหมิง หยิบปากกาถอดฝาออก ทำท่าทางพร้อมจะเซ็นชื่อลงไป

"หนึ่งเหมิงอย่าให้มันมากนัก! สามเดือน ถ้ายังต้อรองอีกผมจะเซ็นชื่อแล้วนะ!"

หนึ่งเหมิงดันแว่นตา เธอตั้งใจจดหมายลาออกจากมือของลูจี้เหมิงมาอย่างเงียบๆ

สามเดือนก็สามเดือน กองทุนสำรองเลี้ยงชีพประกันสังคมไม่ต้องขาดส่งเพราะลาออก

หนึ่งเหมิงถูกย้ายไปทำงานในแผนกโปรเจกต์สอง เป็นลูกน้องของซิวจวินหลิน

การย้ายตำแหน่งของเธอนั้นมองแบบผิวเผินก็ดูสงบราบเรียบ ราวกับเรื่องนี้ไม่ได้เป็นเรื่องที่ผิดปกติอะไร ทุกคนจึงยอมรับโดยดี แต่ลับหลังก็มีการวิพากษ์วิจารณ์และคาดเดากันไปต่างๆ นานา

คนที่ไม่รู้ว่าจะสถานการณ์เป็นอย่างไรมากที่สุดคือชีวฉวินหลิน เขาไม่รู้ว่าจะทำไมคนข้างกายเจ้านายอยู่ๆ ก็หลุดเข้าไปในแผนกลงทุน เจ้านายจะส่งคนมาตรวจสอบงานแผนกของเขาหรือเปล่า

เขาติดกับหนิงเหมิงไปสองวัน พอวันที่สามก็อดทนไว้ไม่อยู่ ส่งคนสนิทไปคุยกับเธอ

หนิงเหมิงรู้ว่าถ้าตัวเองพูดให้ชัดเจนคงไม่สามารถทำงานร่วมกับแผนกโปรเจกต์ลงทุนได้จริงๆ คนที่นี้ก็ติดกันเธอ ทำเหมือนเธอเป็นขโมย

ดังนั้นเธอจึงสรุปคำพูดออกมาด้วยความจริงใจเพื่อบอกกับคนสนิทของชีวฉวินหลิน เปลี่ยนรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ นั่นคือจากที่ลู่อิมิงยื่นคำขาดว่าถ้าสามเดือนแล้วเธอยังไม่มีผลงาน เธอจะต้องกลับไปทำงานเป็นเลขานุการให้เขาต่อ ก็เปลี่ยนเป็นถ้าสามเดือนไม่มีผลงาน เธอจะต้องเก็บกระเป๋าไปเสียหัวไป

หลังจากแบไต๋ไปแล้ว ชิวฉวินหลินก็ดูท่าทางเธอต่ออีกสองวัน เมื่อมันแน่ใจว่าหนิงเหมิงไม่ใช่สายลับที่ลู่อิมิงส่งมา ตรงกันข้ามเขาจับความรู้อีกได้ว่าลู่อิมิงรังเกียจและโมโหหนิงเหมิงอยู่เลาๆ

เมื่อเป็นเช่นนี้ก็หมดความสงสัย เขาไม่ต้องคำนึงถึงอะไรแล้ว ชิวฉวินหลินเริ่มกลั่นแกล้งหนิงเหมิงทั้งแบบตั้งใจและไม่ตั้งใจ

ตัวอย่างเช่นเมื่อต้องไปประชุมที่บริษัทที่จะทำโปรเจกต์ลงทุนในวันรุ่งขึ้น เขาแจ้งทุกคนให้ไป แต่พลาด 'ลิม' ที่จะแจ้งหนิงเหมิงเท่านั้น

หรือให้หนิงเหมิงเดินทางไปเมืองอื่นเพื่อเก็บข้อมูล 'โปรเจกต์ที่มีศักยภาพ'

เดิมเขาต้องการเห็นเธอเสียหน้า คนทำงานเป็นเลขานุการ ไปเก็บข้อมูลวิเคราะห์โปรเจกต์ ไม่รู้ว่าจะเกิดเรื่องตกลงอย่างไรบ้าง

ผลก็คือหนิงเหมิงเก็บข้อมูลวิเคราะห์โปรเจกต์ได้ชัดเจนและมีหลักการที่เดียว

ชีวฉวินหลินรู้สึกประหลาดใจและผิดหวังกับเรื่องนี้มาก เรื่องการ

กลั่นแกล้งก็เตรียมไว้พร้อมแล้ว แต่ไม่คิดว่าจะทำอะไรหนึ่งหมิงไม่ได้

เขาไม่รู้ว่าหนึ่งหมิงทุ่มเททำงานหนักขนาดไหน

แม้ว่าตอนที่ทำงานกับลูี้หมิงจะพัฒนาทักษะความรู้ทางวิชาซีพามากมาย แต่หนึ่งหมิงก็รู้ว่าตัวเองยังขาดความรู้ทางธุรกิจอีกมาก เมื่อก่อนตอนที่ยังทำงานกับลูี้หมิงก็ได้จับโปรเจกต์ต่างๆ แต่การจับงานพวกนี้ส่วนใหญ่จะเป็นงานที่อยู่ในกระดาษเท่านั้น แม้ว่าเธอจะเรียนรู้ได้มากมาย แต่ก็ยังมีหลายสิ่งหลายอย่างที่ไม่ได้มีโอกาสเรียนรู้ ตัวอย่างเช่นวิธีการค้นพบโปรเจกต์ที่ดี วิธีการดำเนินการตรวจสอบวิเคราะห์สถานะ และวิธีวิเคราะห์ความเป็นไปได้ของโปรเจกต์จากมุมมองของกฎหมาย การเงินและอุตสาหกรรม เรื่องขั้นพื้นฐาน เรื่องธรรมดาพวกนี้เป็นสิ่งที่เธอไม่เคยมีโอกาสได้สัมผัสมาก่อน ขณะที่นั่งอยู่หน้าห้องท่านประธาน

เอกสารที่นำเสนอมาถึงหน้าห้องท่านประธาน ที่ปรากฏอยู่ด้านในคือสถานะของโปรเจกต์ที่ผ่านขั้นตอนการทำงานจริงๆ มาแล้ว อยู่ในขั้นตอนของการนำเสนอข้อสรุป

หนึ่งหมิงเคยดูข้อสรุปเหล่านี้มาก่อน แต่ขาดการลงมือทำงานจริง

หลังจากเธอมาที่แผนกโปรเจกต์ลงทุน ไม่นานก็ค้นพบว่างานด้านการปฏิบัติของเธอยังน้อยอยู่มาก ดังนั้นเธอก็เริ่มทำงานอย่างหนักให้มีผลงานที่ยังขาดอยู่

เธออ่านหนังสือ ท่องจำมาตรากฎหมายและข้อกำหนดต่างๆ และเจาะลึกกรณีต่างๆ ของโปรเจกต์ เธอเจาะลึกความเสี่ยงทางกฎหมายและวิจัยเกี่ยวกับระบบควบคุมความเสี่ยง การเงินคือวิชาเอกของเธอ แม้ว่าเธอจะเป็นเลขานุการมาสสามปีแล้ว แต่เธอไม่เคยละเอียดวิชาความรู้ด้านที่เรียนมาเลย เพราะเธอรู้ว่าสักวันหนึ่งเธอจะได้ใช้ความรู้เหล่านี้เป็นทักษะที่เหนือคนอื่นในการก้าวเดินบนถนนแห่งโลกการเงิน

และตอนนี้ก็ถึงเวลาที่เธอจะใช้สิ่งที่ได้เรียนรู้มา

หนึ่งหมิงเก็บข้อมูลและวิจัยภาคสนามเสร็จสิ้นเรียบร้อยเป็นอย่างดี

และชีววินหลินไม่สามารถทำให้เธออับอายได้

แต่ชีววินหลินก็ยืนหยัดไม่ยอมแพ้ เขาหาวิธีอื่นมากลั่นแกล้งเธอต่อไป

เขายังคงส่งหนังสือไปเก็บข้อมูลวิเคราะห์โปรเจกต์ หลังจากเธอกลับมาเขาก็ส่งรายงานการวิจัยนี้ขึ้นไป ถ้าโปรเจกต์นี้สามารถทำได้ ผลการวิเคราะห์ก็จะถูกชีววินหลินแย่งไป หากโปรเจกต์ซึ่งเป็นโปรเจกต์ที่เกี่ยวข้องกับ 'ท่านประธานบริษัท' แนะนำมาไม่สามารถทำได้ ความผิดนี้หนังสือก็จะเป็นคนรับไป ส่วนเขาก็จะรอดพ้นออกมาได้อย่างสะอาดหมดจด

"หนังสือบอกว่าบริษัทนี้คุณสมบัติไม่ได้ ไม่ควรลงทุน เธอเป็นคนที่ประธานลู่ฝีกมา เธอบอกว่าไม่สามารถลงทุนได้ ถ้าผมตั้งต้นจะลงทุนโปรเจกต์นี้ต่อไป มันไม่สมควร"

ดังนั้นหนังสือที่เข้ามาในแผนกโปรเจกต์สองได้ไม่นานก็ใช้สายสัมพันธ์ที่ดีซึ่งสะสมมาสามปีนั้นจนเกือบหมด

ที่จริงหนังสือก็รู้ว่าทำไมชีววินหลินคอยกลั่นแกล้งเธอไม่หยุดแบบนี้ เพราะก่อนหน้านี้ลู่อิจ์หมิงอารมณ์เสียใส่ชีววินหลินเพราะเรื่องความล่าช้าในการระดมทุนรอบที่สองของบริษัทเสื้อผ้า ชิววินหลินไม่พอใจที่หนังสือไม่ได้ช่วยเขาพูดเลย

หนังสือรู้ว่าตอนนั้นชีววินหลินไม่พอใจมาก แต่เธอไม่คิดว่าคนระดับผู้อำนวยการคนนี้จะใจแคบยิ่งกว่าเพื่อนร่วมโต๊ะสมัยประถมของเธอที่ซอवादเส้นแบ่งเขตแดนบนโต๊ะ เพื่อนคนนั้นยังให้ออกาสเธอล้ำเส้นสองครั้งทุกวัน ครั้งที่สามถึงจะเริ่มตอบโต้ ชิววินหลินช่างดีจริงๆ ไม่ให้ออกาสอะไรเลยสักนิด กลั่นแกล้งเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่าไม่เลิก

หนังสือหงุดหงิดขึ้นมาบ้างแล้ว

ในสถานการณ์แบบนี้เป็นไปได้ที่เธอจะสร้างผลงาน เพราะถ้ามีผลงานก็เป็นของสกุลชีว ถ้ามีความผิดพลาดอะไรก็สกุลหนังสือ

หญิงสาวเริ่มร้อนรน ลู่อิจ์หมิงให้เวลาเธอเพียงแค่สามเดือนเท่านั้น

เธอรู้สึกว่าตัวเองยังไม่ได้ทำอะไรเลย และเวลาเกือบครึ่งหนึ่งก็ผ่านไปแล้วด้วย  
หน้าซำต่อนที่เธอยังปวดหัวไม่ได้หยุด หยางเสี่ยวหยางก็มักจะมาหา  
เพื่อโอตครวญสร้างความปวดหัวให้เธอเพิ่มขึ้นไปอีก

หยางเสี่ยวหยางบอกว่าตัวเองกำลังจะเป็นโรคมะเร็ง ขอร้อง  
ให้หนึ่งเหมิงกลับมาทำงานที่สำนักงานบริหารเร็วๆ เธอบอกว่าลู่อี้หมิง  
เหมือนคนบ้า เปลี่ยนเลขชาย วันละคน คนที่มาใหม่ไม่เข้าตาเธอสักคน  
แม้ว่าคนคนนั้นจะดีถึงขนาดทำให้เจ้าชายดูโง่หลงใหลได้ แต่เขาก็ยังทำ  
พวกเธอร้องไห้อยู่ดี

"คุณไม่รู้หรือว่าตอนนี้ท่านประธานน่ากลัวขนาดไหน! ถ้าฉันลาออก  
แล้วไม่ต้องไปเป็นขอทาน ฉันอยากจะลาออกจริงๆ!" หยางเสี่ยวหยาง  
ทุบหน้าอกของตัวเองขณะบอกเล่าความรู้สึกที่เจ็บปวดให้หนึ่งเหมิงรับรู้

นอกจากหยางเสี่ยวหยางแล้วยังมีบรรดาผู้อำนวยการบางคนที่มา  
หยั่งเสียงของหนึ่งเหมิง

พวกเขาถามเธอว่างอนอะไรกับประธาน ลู่ ทำไมบอสถึงเนรเทศเธอ  
มาที่นี่ เป็นไปได้ไหมที่จะคืนดีกับบอส *อ้อ ไม่มี* แต่มันเป็นไปได้จริงๆ  
หรือที่จะกลับไปทำงานที่สำนักงานบริหาร

หนึ่งเหมิงบอกพวกเขาด้วยความมั่นใจและเด็ดขาดว่ามันเป็นไปได้  
เธอไม่ต้องม้วนเสื่อกลับบ้านก็ตีเท่าไรแล้ว

บรรดาผู้อำนวยการที่เต็มไปด้วยความหวังเหล่านั้นต่างก็ต้องผิดหวัง  
หน้าคว่ำกันไป พวกเขาถอนหายใจยาวแล้วก็พูดอย่างสิ้นหวังว่าจบกัน  
ต่อไปใครก็อย่าได้คิดมีชีวิตที่ดีแล้ว!

หลังจากนั้นหนึ่งเหมิงก็สบายหูไปสักพัก แล้วต่อมาเธอก็ต้องต้อนรับ  
สมาชิกคนสุดท้ายที่มาหยั่งเสียงว่า 'จะกลับไปทำงานที่สำนักงานบริหาร  
หรือไม่'

นั่นคือลู่อี้หมิง

# บทที่ 8

บังเอิญแล้วก็บังเอิญ

ระหว่างที่หนึ่งเหมิงเดินไปที่เครื่องกदन้าก็พบกับลูจี้หมิง เธอคิดว่ามันเป็นการบังเอิญเจอที่ไม่จำเป็น หลังจากนั้นเพื่อนร่วมงานที่โต๊ะอยู่ใกล้ทางเดินก็บอกให้รู้ว่าคำว่า 'เจอ' มันไม่มีปัญหาอะไร แต่ 'บังเอิญ' คำนี้มันน่าคิดมากจริงๆ

"ประธานลูเดินไปเดินมาผ่านโต๊ะทำงานของฉันหลายต่อหลายครั้ง ถ้าไม่ไปเข้าห้องน้ำก็เดินมาตรงนี้แล้วต้องเรียกใครสักคนมาถามเรื่องงาน แต่ถามแล้วก็ใจลอย ทำเอาคนที่ถูกถามงงไปหมดแล้ว ฉันนี่แย่ที่สุดทุกครั้งที่ประธานลูเดินผ่านโต๊ะทำงานของฉัน ฉันรู้สึกเหมือนน้ำดีขมๆ จะทะลักออกมาจากคอแล้ว ฉันกลัวว่าถ้าเขาก็มลงมามองเห็นฉันแล้วย้ายให้ฉันไปทำตำแหน่งเลขานุการ ที่ว่าง พຽງนี้ฉันคงถูกบีบให้ลาออกจนได้!"

แล้วการเดินทางของลูจี้หมิงที่ทำให้คนสติหลุดนั้นก็ 'บังเอิญ' ลึนสุดลงเมื่อหนึ่งเหมิงออกมาหาน้ำดื่ม

เมื่อหนึ่งเหมิงออกมาจากแผนกโปรเจกต์สองเธอก็เจอกับลูจี้หมิงที่ 'บังเอิญ' ผ่านมาพอดี

และลูจี้หมิงก็ยัง 'บังเอิญ' เหลือบมองเธอและพูดอย่างยโส "ใครนะ คุณ! ไซ้ คุณนั่นแหละหนึ่งเหมิง มานีหน่อย!"

หนึ่งเหมิงจึงต้องถือแก้วเปล่าพร้อมเดินตามลูจี้หมิงเข้าไปในห้องประชุมเล็ก

ลูจี้หมิงนั่งไขว่ห้างพิงเก้าอี้หนังที่อยู่ใกล้ประตู เขานั่งอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทางอย่างนั้น ตอนที่ลูจี้หมิงไม่พูด เขาดูหล่อเหมือนพระเอกซีรีส์วัยรุ่นสุดใส แต่ทันทีที่เขายุติท่าทางที่สงบนิ่ง คิ้วและมุมปากที่ยกขึ้นเล็กน้อยและดวงตาที่เย็นชาทำให้เขากลายเป็นตัวโกงที่แสนชั่วร้าย

หนึ่งเหมิงยืนอยู่หน้าท่านประธาน ยอมรับการมองประเมินด้วยหางตาที่ยกขึ้นเล็กน้อยของเขา ดวงตาคู่นั้นเวลาที่จ้องมองใครก็แสดงถึงความเจ้าชู้อยู่บ้าง มันกำลังจ้องมองเธออยู่

หนึ่งเหมิงพอจะจับความรู้สึกได้ว่าทำไมลูจี้หมิงถึงเรียกเธอเอาไว้ และก็รู้ว่าเขาจะใช้ท่าทางและพูดอย่างไร

แล้วก็จริง

"ว่ายังไง จะทนไม่ไหวแล้วละสิ"

น้ำเสียงที่เปิดฉากพูดของลูจี้หมิงเป็นสิ่งที่หนึ่งเหมิงคาดไว้อยู่แล้ว ประเภทคุณทำไม่ได้แน่ๆ ผมก็แค่รอเยาะเย้ยว่าคุณทำไม่ได้ นัยการประชดประชันชัดเจนมาก

แต่มีบางอย่างที่เกินความคาดหมายของหนึ่งเหมิง

ทันทีที่ได้ยิน 'จะทนไม่ไหวแล้วละสิ' สมอของเธอก็ทำงานอย่างรวดเร็ว เธอวิเคราะห์ข้อมูลที่ซับซ้อนมากมายจากประโยคสั้นๆ ง่ายๆ นั้น

เขาคิดว่าเธอทนไม่ไหวแล้ว ก็หมายความว่าเขารู้ว่าเธอทำงานอยู่ในแผนกโปรเจกต์สองได้ลำบากมาก หรือจะพูดให้ชัดขึ้นก็คือที่ชีวจวินหลิน เจ้าคิดเจ้าแค้นกลิ่นแก๊สเธอ เขาเองก็รู้ แต่เขายังคงสงบนิ่ง ทั้งยังไม่ได้ใช้ความยุติธรรมและศีลธรรมที่มนุษย์ควรมีประณามการกระทำของหัวหน้าแผนกจิตใจคับแคบ แต่กลับคอยดูฉากเด็ด

ตั้งนั้นหนึ่งเหมิงจึงคิดว่าลูจี้หมิงไม่ลังเลที่จะส่งเสริมคนเลว รอดูชีวจวินหลินบีบให้เธอไม่มีทางไป บีบให้เธอต้องกลับไปเป็นเลขาฯ ให้เขาละสิ?



เขาเห็นคุณค่าของเธอจริงๆ!

ใจของหญิงเหมิงอยากเอาชนะขึ้นมา เธอยืนหลังตรงและขีดหน้าขึ้นราวกับต้นสนต้นเล็กที่ไม่ยอมอ่อนข้อและเอ่ยบอกเขา

"ยังทนไหวคะ ผอ. ชิวกำลังฝึกฉันอยู่ แบบนี้ก็ดีมาก!"

ลูี้หมีงขมวดคิ้ว อารมณ์ร้ายของเขาก็ปะทุขึ้นมา

"ได้! ได้! คุณคิดว่ามันดีใช่ไหม ถ้าอย่างนั้นอีกสองเดือนที่เหลือผมจะทำให้คุณรู้สึกดีขึ้นไปอีก!"

หญิงเหมิงเองโดนกระทำจนมีอารมณ์ขึ้นมา เธอจึงโพล่งออกมาว่า "ประธานลูี้ ฉันไม่เข้าใจ คุณไม่มีเลขาฯ อย่างฉันไม่ได้หรือไง ฉันดีตรงไหน"

ลูี้หมีงใช้นิ้วเคาะโต๊ะประชุมและยิ้มเหยียด

"ผมฝึกฝนคุณมาสสามปีแล้ว ตั้งแต่เข้าสู่โลกธุรกิจที่คุณไม่รู้เรื่องอะไรเลย จนทำให้คุณกลายเป็นพนักงานที่โดดเด่น ตอนนี้คุณปึกกล้าฯ แข็งแล้วก็คิดจะบินเดี่ยว คุณว่าผมจะกล้ากลืนความรู้สึกนี้ลงไปได้ยังง"

หญิงเหมิงซึ่มซับคำพูดเหล่านี้ลงไป หลังจากซึ่มซับแล้วก็รู้สึกพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

เขาไม่ได้ฝึกเธอมาสสามปี แต่ทรมาณเธอมาสสามปีต่างหาก

หญิงสาวตันแวนตา เธอไม่อยากจะอดทนอีกต่อไปแล้วจึงตอบไปว่า "ประธานลูี้ อย่ากล้ากลืนลงไปเลย ปกติถ้ากล้ากลืนลงไปก็ตายเอาได้นะคะ"

ลูี้หมีงชะงักนิ้วที่เคาะโต๊ะ เสียงตึกๆ หยุดกะทันหัน ห้องประชุมขนาดเล็กเงียบไปครู่หนึ่ง และทำให้เสียงหายใจของคนทั้งสองที่สวนกันยิ่งเหมือนกับเสียงลมสองสายที่พัดขึ้นมา

หญิงเหมิงไม่รู้ว่าตัวเองกลัวหรือไม่ วินาทีต่อมาลูี้หมีงจะระเบิดความโกรธใส่เธอหรือเปล่าหลังจากเธอพูดคุยกับเขาด้วยตัวตนที่แท้จริงแบบนี้ เมื่อก่อนเธอมักจะรับมือตามอารมณ์และการพูดการทำงานของเขา ไม่เคยใช้น้ำเสียงสั่งสอนเขาเช่นนี้มาก่อน

หลังจากเงยบไปหลายวินาที ลูจี้หมิงก็พ่นลมหายใจแล้วหัวเราะออกมา มันเป็นการหัวเราะที่ได้มาไปด้วยความเย้ยหยัน

"หนึ่งเหมิง ดูเหมือนผมจะยังไม่รู้จักคุณ ที่แท้คุณกล้าพูดกับผมแบบนี้!"

หนึ่งเหมิงดันแว่นตาอีกครั้ง และหลังจากดันแว่นตาแล้วอาการสั้นที่ซ่อนอยู่ในปลายนิ้วของเธอก็สงบลงเช่นกัน

"ประธานลู ที่จริงแล้วฉันเป็นคนกวนโมโหมาก และตอนนี้ฉันก็เปิดเผยตัวตนแล้ว ด้วยท่าทางของฉันในตอนนี ถ้าฉันกลับไปทำงานเป็นเลขา ให้คุณ ต้องทำให้คุณโกรธและกลืนความโกรธลงไปจริงๆ"

ลูจี้หมิงขมวดคิ้วจ้องมองเธอโดยไม่กะพริบตา แววตาเหมือนกับมีกระแสไฟฟ้า

ภายใต้สายตาจับผิดของเขา ปลายนิ้วของหนึ่งเหมิงสั้นขึ้นมาอีกอย่างช่วยไม่ได้ เธอพยายามบังคับความรู้สึกที่อยากจะดันแว่นตาและบังคับตัวเองให้สงบเหมือนปกติ

เธอตั้งหลักรอลูจี้หมิงกระโดดขึ้นมาด้วยความโมโหแล้วอาละวาดยกใหญ่ แต่ในท้ายที่สุดลูจี้หมิงกลับหัวเราะเยาะเย้ยอีกครั้ง

การเสียดสีไม่ได้รุนแรงไปกว่าเดิม และเสียงหัวเราะก็ดูเหมือนจะมีความขบขันเจือปนอยู่

"หนึ่งเหมิง" ลูจี้หมิงเรียกชื่อหญิงสาว น้ำเสียงนั้นดูแตกต่างไปจากทุกครั้งที่เขาเรียกเธอก่อนหน้านี้ ราวกับว่าเขาใส่ใจมากขึ้น "ปากแข็งไปก็ไม่มีประโยชน์ ทนไม่ไหวก็รีบกลับมาเป็นเลขา ให้ผม! ไม่มีใครซึ่งง่ายเท่าคุณอีกแล้ว!"

หลังจากพูดจบแล้วลูจี้หมิงก็ลุกขึ้นและเดินออกจากห้องประชุมเล็กทันที เขาเปิดประตูออกไปด้วยท่าทางเย่อหยิ่ง เหมือนกับนกยูงที่นำตบจริงๆ

หนึ่งเหมิงมองดูแผ่นหลังของเขา ปล่อยให้ปลายนิ้วมีกลิ่นโดยไม่ต้องฝืนเอาไว้ เธอกัดฟันด้วยความโกรธ

ดูถูกกันนักใช้ไหม ฉันใช้งานง่าย ก็ควรจะเป็นแม่บ้านของคุณตลอดไป  
ใช้ไหม ได้ ขอบคุณสำหรับการดูถูกของคุณ ฉันไม่เคยอยากจะทำคู่ต่อสู้เท่ากับ  
ตอนนี้เลย ฉันต้องทำผลงานไปพาดใส่หน้าคุณให้ได้!

ตอนกลางคืนเมื่อเลิกงานกลับถึงบ้าน หึงเหมิงกำลังนวดคอที่ปวด  
พร้อมกับคุยวิดีโอคอลล์กับโหยวฉี

เธอถามโหยวฉีว่า "แกจะกลับมาเมื่อไหร่ นี่ก็เดือนหนึ่งผ่านไปแล้วยะ  
แต่แกยังอยู่เมืองนอกอยู่เลย แบบนี้แกก็มาหลอกลวงความรู้สึกของฉันนะสิ!  
ถ้าแกยังไม่กลับมาที่บ้านเขาจะครบสัญญา ฉันบอกแกไว้เลยนะ  
ตอนย้ายบ้านฉันจะทิ้งเศษขยะที่แกส่งกลับมาให้หมด"

โหยวฉีรีบรับปากว่าเร็วๆ นี้แล้ว แต่ได้ยินเสียงเยาะเย้ยเหมือนเสียง  
หมูร้องของหึงเหมิงตอบกลับมา

"เร็วแล้วจริงๆ ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาดฉันก็กลับไปตั้งนานแล้ว" โหยวฉี  
เล่าให้เพื่อนฟังว่า "เหล่าเหอบังเอิญพบเพื่อนเก่าระหว่างการส่งมอบโปรเจกต์  
เพื่อนเก่าคนนี้เป็นเจ้าของบริษัทใหญ่ในจีน พอได้ยินว่าเหล่าเหอกำลัง  
จะกลับจีน เขาก็เริ่มตั้งตัวไว้อย่างสุดชีวิต เขายังบอกอีกว่าเขาจะเป็นคน  
จ่ายค่าผิดสัญญาที่เหล่าเหอเซ็นไว้กับบริษัทในจีนที่ว่า ฉันเดาว่าเขาคงรอให้  
ทุกอย่างชัดเจน ฉันถึงจะกลับไปได้"

หึงเหมิงนวดคอตัวเองพลางถาม "บริษัทอะไรหรอ"

โหยวฉีตอบ "ฉันไม่ได้ถามรายละเอียด ประมาณพวกประกันกองทุน  
หลักทรัพย์อะไรนั่นแหละ"

หึงเหมิงนับถือความไม่รอบคอบของเพื่อนมากจริงๆ

เมื่อเห็นหึงเหมิงนวดคออยู่ตลอดเวลา โหยวฉีจึงถามขึ้น "อาเหมิง  
ทำโปรเจกต์เหนื่อยมากเลยใช้ไหม"

ท่าทางของหึงเหมิงเหนื่อยล้ามาก เธอพยักหน้าแล้วปล่อยผมตัวเองลง  
"เหนื่อยสิ!"

"สงสารแกจ้ง แล้วเสียใจไหม"

หนึ่งเหมิงรวบผมยุ่งๆ ไว้หลังใบหูทั้งสองข้าง "ถามฉันดีกว่าว่าฉันควรเลือกอันไหนระหว่างโดดตีกักบกลับไปเป็นเลขาฯ ของลู๊จี้หมิง!"

"แกเลือกอะไรล่ะ"

หนึ่งเหมิงยืนหยัดราวกับเป็นนักรบผู้กล้ายอมสละชีพ "โดดตีก!"

หนึ่งเหมิงเล่าสถานการณ์ล่าสุดในแผนกโปรเจกต์ลงทุนสองให้เพื่อนฟัง เมื่อโหยวฉีได้ฟังเรื่องที่น่าตื่นเต้น สองมือของเธอก็ทำท่าวิชาการงเล็บกระดุกสีชาว\* ขึ้นมาทันที ที่ปลายเล็บเผยให้เห็นความแหลมคมอยู่หลายส่วน

"ฉันอยากจะไปขย้ำเจ้าคนแซ่ชิวจอมพิลึกนั่นแทนแกจ้งจริงๆ บังอาจมารังแกแบบนี่!"

หนึ่งเหมิงรู้สึกประทับใจมาก เธอจำได้ว่าครั้งสุดท้ายที่โหยวฉีกางมือออกมาช่วยเธอขย้ำคนก็คือตอนที่เธอเพิ่งเป็นเลขาฯ ของลู๊จี้หมิง ในตอนนั้น ลู๊จี้หมิงทำให้เธอเรียนรู้ชีวิตใหม่เลยทีเดียว ต่อมาเธอก็ไม่รู้ว่าตัวเองอดทนต่อแรงกดดันมากมายมหาศาลของจอมพ่นไฟอย่างลู๊จี้หมิงได้อย่างไร

หนึ่งเหมิงบอกโหยวฉีว่าลู๊จี้หมิงคุยกับเธอ ทั้งข่มขู่ทั้งหลอกล่อให้เธอกลับมาทำงานเป็นเลขานุการต่อไป

โหยวฉีอึ้งไปทันที

"เลขาฯ จะหน้าด้านเกาะติดหนีบเจ้านายที่ร่ำรวยก็ไม่แปลก แต่เจ้านายกลับหน้าด้านเกาะติด...นี่มันอะไรกัน อาเหมิง เขาไม่ได้สติไม่ดีใช่ไหม"

หนึ่งเหมิงโมโห "ทำไม คนที่ประจบฉันมันมีแต่คนบ้าหรือยังไง ฉันมีเสน่ห์ไม่ได้หรือ!" หลังจากมองตัวเองในกระจก เธอก็เย็นลงทันที "ช่างเถอะๆ เชาว์น่าจะสติไม่ดีแหละ"

โหยวฉีไม่พอใจอีก "ช่างได้ยังไง แกก็ไม่เลว จัดการหน้าม้า ถอดแว่นออก แกก็เป็นสาวสวยคนหนึ่งเลยรู้ไหม ทำไมแกถึงไม่มันใจนัก!"

\* วิชาการงเล็บกระดุกสีชาว คือวิชาวรยุทธ์ที่ทำลายกระดูกของศัตรูด้วยนิ้วมือทั้งสอง มีที่มาจากคัมภีร์จิวอินเงินจิง คัมภีร์วรยุทธ์ที่ปรากฏในนิยายกำลังภายในเรื่องมังกรหยกของจินยง (กิมย้ง)

"..."

ไม่รู้ว่ามีใครพูดก่อนว่าเจ้านายประจบเธอคือเจ้านายสติไม่ตี

นับตั้งแต่ที่เธอเดินไปกดน้ำแล้ว 'บังเอิญ' เจอกับลูจี้หมีง หนึ่งเหมิง ก็พบว่าแผนการกลั่นแกล้งที่ชีวิตวินหลินเตรียมไว้ให้เธอมันรุนแรงมากขึ้น ทุกที หลังจากการวิเคราะห้หลายครั้ง เธอมีเหตุผลที่จะเชื่อว่าลูจี้หมีงบอกใบ้บางอย่างให้กับชีวิตวินหลิน ทำให้ชีวิตวินหลินคิดว่าถ้าเขาสามารถบีบเธอ ให้ออกไปเร็วเท่าไร เขาจะได้รับการเลื่อนตำแหน่งและเพิ่มเงินเดือน รวบรวมแผนโปรเจกต์ต่างๆ เข้าด้วยกัน เดินสู่จุดสุดยอดของชีวิต

บางครั้งหนึ่งเหมิงไม่ใช่วินหลินมากจนอยากจะทำกลับไปเป็นเลขาฯ ลูจี้หมีงต่อให้สั้นเรื่องสั้นราว ถึงตอนนั้นจะทำให้เจ้าคนประหลาดตกใจตาย ก็ให้มันรู้ไป แต่ความคิดเช่นนั้นก็เข้ามาและหายไปอย่างรวดเร็ว

หนทางข้างหน้าอย่างไรก็ต้องเจอคนร้ายสองสามคนที่ให้เธอทดสอบ และฝึกฝนความตั้งใจ ไม่มีใครสามารถประสบความสำเร็จได้แบบง่ายๆ ดูอย่างหงอคงที่เดินทางไปกับพระถังซำจั๋ง ต้องเจอกับภูตผีมารปีศาจ มากมายกว่าเธอนัก

หนึ่งเหมิงบังเอิญพบกับลูจี้หมีงครั้งที่สองตอนอยู่หน้าลิฟต์ ครั้งนี้ เป็นการเผชิญหน้ากันโดยบังเอิญจริงๆ ห่างจากครั้งแรกเกือบหนึ่งสัปดาห์ ตอนนั้นลูจี้หมีงกำลังรอลิฟต์อยู่กับสวีซือเถียน

หนึ่งเหมิงยืนอยู่ข้างหลังพวกเขาอย่างเงิบๆ

เมื่อเห็นสวีซือเถียน หนึ่งเหมิงอดที่จะมองอีกฝ่ายอย่างประหม่อมมากขึ้น ไม่ได้

สวยจริงๆ ด้านหลังชดช้อยงดงาม ท่าทางเต็มไปด้วยความหยิ่งผยอง ของพวกคนในสังคมชั้นสูง เธอและลูจี้หมีงยืนคู่กันแล้วเหมาะกับคำโบราณ ที่กล่าวไว้ว่า 'คู่คนงาม' จริงๆ

เมื่อมองไปที่ด้านหลังอันงดงาม หนึ่งเหมิงย้อนคิดไปถึงหลายวันก่อน

ที่หยางเสี่ยวหยางใช้เวลาพักกลางวันมาเฝ้าท์มอยเรื่องใหญ่กับเธอ

'อาเหมิง...อาเหมิง คุณจำสวี่ซือเถียนที่ชาวสววยรวยคนนั้นได้ไหม ไม่นานมานี้เธอมาหาประธานลู่ทุกวันเลย แม้แต่สายตาเอียงมากๆ อย่างฉัน ก็ยังมองออกว่าเธอชอบประธานลู่'

หนึ่งเหมิงไม่ทันระวังก็ดกระพุงแก้มตัวเอง *คูลี ช่วงนี้เห็น้อยจนพอมเลย* เธอตีมน้ำไปคำเพื่อล้างกลิ่นคาวเลือดในปาก

หนึ่งเหมิงพูดไปด้วยทัศนคติที่เป็นกลาง 'ผู้หญิงคนนั้นทั้งสวยและความรู้ก็สูง พุดจาชัดเจนคล่องแคล่วและไม่พูดอ้อนง ยังเป็นเพื่อนสมัยเด็กกับประธานลู่ด้วย พ่อของทั้งคู่เป็นเจ้าของบริษัทในตลาดหลักทรัพย์ ฐานะครอบครัวก็เหมาะสมกัน ภาพลักษณ์ภายนอกก็ยังไม่ต้องพูดถึง ทั้งสองคนเหมาะสมกันแบบสามร้อยหกสิบองศา คาดว่าลูกๆ ของพวกเขาจะหน้าตาดี สะเทือนโลกตั้งแต่อยู่ในท้องแล้วล่ะ'

หยางเสี่ยวหยางไม่เห็นด้วยกับข้อสรุปนี้ 'เซอะ! แค่ดูดีจะมีประโยชน์อะไร สองคนนั้นเป็นพวกเจ้าอารมณ์ ต่อไปก็คงมีลูกเป็นป็นใหญ่!' หยางเสี่ยวหยางถอนหายใจแล้วพูดต่ออย่างหุดหู่ใจ 'เฮ้อ คนพวกนี้เป็นคนรวยที่อยู่บนยอดอยู่คนละโลกกับพวกมนุษย์เงินเดือนอย่างพวกเรา นี่แหละสังคมในโลกปัจจุบัน ถ้าเป็นเมื่อก่อนพวกเขาก็เป็นพวกนายท่าน เราก็เพียงสาวใช้ตัวน้อยๆ'

คำพูดนี้ทำให้หนึ่งเหมิงก็ดกระพุงแก้มอีกครั้ง ถ้ายังกัดต่อไป เธอกลัวว่าตัวเองจะกัดแก้มจนทะลุ

ปากเต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือดจนเธอกินข้าวไม่ลงแล้ว

ต่อมาแผนกโปรเจกต์ลงทุนก็เริ่มกระจายเรื่องซุบซิบนี้ทีละน้อย

ทุกคนบอกว่าสองคนนี้ตัวติดกันแน่น ดูเหมือนน่าจะคบกันจริงๆ บางคนบอกว่าลู่จี้หมิงทำเรื่องลงทุนได้ดี แต่เขาก็กังไม่แน่ใจเรื่องผู้หญิงแล้วสวี่ซือเถียนอาจจะเอาเขาไม่อยู่ ดูเวลาเที่ยวก็เที่ยว เวลาสนุกก็สนุกเต็มที่ งานอดิเรกที่คนโสดชอบทำกันก็ไม่พลาดสักอย่าง คิดจะหยุดชะงักที่ไหนมีคนบอกอีกว่าเฮ้ คนรวยที่ไหนสนใจเรื่องนี้กันแล้ว สนุกแล้วรู้จักกลับบ้านได้

ก็พอแล้วไหม

หนึ่งเหมิงได้ยื่นเข้าก็เกือบจะกัดกระพุ้งแก้มอีกครั้ง

หยางเสี่ยวหยางพูดถูก คนรวยและคนธรรมดาไม่ใช่คนในโลกเดียวกัน หนึ่งเหมิงยืนอยู่ข้างหลังลูจี้หมิงและสวีซือเถียน กลั้นหายใจเพื่อลดความมีตัวตนให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เธออยากทำให้ตัวเองโปร่งใสและกลมกลืนไปในอากาศ

เธอรอลิฟต์อย่างเงียบๆ ยืนอยู่ข้างหลังคนสองคนที่มีออราเปล่งประกาย รู้สึกว่าตัวเองหดลงจนเล็กนิดเดียว

ในที่สุดลิฟต์ก็มาถึง ลูจี้หมิงและสวีซือเถียนเดินเข้าไปแล้วหันหน้ากลับมาทางหน้าลิฟต์

จังหวะนี้หนึ่งเหมิงและลูจี้หมิงก็สบตากัน

สวีซือเถียนประกาศความเป็นเจ้าของโดยการคล้องแขนของลูจี้หมิง หลังจากยืนนิ่งทันที

หนึ่งเหมิงบังคับไม่ให้ตัวเองดันแวนตา เธอก้าวเข้าไปในลิฟต์ราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น ขณะประตูลิฟต์กำลังปิด หนึ่งเหมิงยังไม่มีเวลาหันหน้าออกไปด้านประตูลิฟต์ ลูจี้หมิงก็ยื่นมือออกไปแล้วกระแทกปุ่มเปิดประตูอย่างแรง

ประตูลิฟต์เปิดออกอีกครั้งด้านหลังหนึ่งเหมิง

ลูจี้หมิงกดปุ่มเพื่อเปิดประตูค้างไว้ อาศัยความได้เปรียบจากส่วนสูง เขาปรายตาเหยียดมองไปยังหนึ่งเหมิงและออกคำสั่งอย่างเย็นชา

"คุณไปขึ้นลิฟต์ข้างๆ"

หนึ่งเหมิงโพล่งถามออกไปว่า "ทำไม"

คำตอบของลูจี้หมิงนั้นสมเหตุสมผล "ผมเห็นคุณแล้วหงุดหงิด"

# บทที่ 9

เชอะๆๆๆ

หนึ่งเหมิงทำเหมือนตอนที่ทำงานเป็นเลขานุการของลูี้หมิงก่อนหน้านี้ ทุกครั้งที่เธอต้องการลาออกจากงาน เธอจะเค้นมารยาทที่มีในชีวิตต่อต้าน อารมณ์ร้อนที่ไร้เหตุผลของเจ้านายพ่นไฟ

ไม่งั้นจะเป็นอย่างไร ใครใช้ให้เธอความสามารถไม่พอ ต้องรอให้ เขาคอนั้นจ่ายเงินเดือนด้วยละ

วันหนึ่งเมื่อเธอมีความสามารถเพียงพอ เธอจะใช้ปีกกล้าๆ ขาแข็งๆ ของตัวเองแสดงตัวตนที่แท้จริงของเธอออกมา! เธอต้องการให้ลูี้หมิงรู้ว่า ที่เขาเคยตะคอกเรียกใช้เธอแบบนั้นมันน่าเสียใจแค่ไหน!

หนึ่งเหมิงคิดเช่นนี้แล้วก็พาลพลังที่อัดแน่นเต็มท้องกับใบหน้าที่นิ่งเรียบ เดินออกจากลิฟต์อย่างว่าง่าย เพราะการเชื่อฟังของเธอนั้นเกินจริงและ จงใจเกินไป ทำให้รู้สึกว่าได้ถูกบังคับและนำโมโห

ประตุลิฟต์ค่อยๆ ปิดลงอีกครั้ง แยกคนภายในและภายนอกออกจากกัน ลูี้หมิงรู้สึกหงุดหงิดมากขึ้น

เขายกมือขึ้นดึงเนกไท ใช้โอกาสนี้ปลดมือสวี่ชื่อเถียนที่คล้องแขนเขา ออกไป

"ทำไมคุณต้องตะแะเนื้อต้องตัวผมอยู่เรื่อย" น้ำเสียงเขาหงุดหงิด และ



ความไม่พอใจส่วนหนึ่งมาจากการระบายอารมณ์ที่เกิดจากความหงุดหงิด  
 สายตาสวีช้อเถียนมองเซมิ่งและถามออกไปว่า "ลูจี้หมิง เธอสวยไหม"  
 ลูจี้หมิงกลอกตาขึ้นและสูดจมูก "สวยกับผีนะสิ! ใส่แว่นสะอาดๆ แบบนั้น  
 ดูแก่มาก"

สวีช้อเถียนตะแคงเนื้อต่องตัวชายหนุ่มอีก เธอคล้องแขนลูจี้หมิงอีกครั้ง  
 และยึดแขนของเขาไว้ข้างเธอ บังคับให้เขามองเธอ

"แล้วฉันสวยไหม"

สวีช้อเถียนเซ็ดคาง ปลายจมูกงตงามเผยมุมนที่น่าภาคภูมิใจ  
 ลูจี้หมิงเหลือบมองเธอกลางเลียมุมนปากเล็กน้อยอย่างรวดเร็ว  
 จนแทบจะมองไม่เห็น "ก็สวย" น้ำเสียงแสดงออกอย่างขอไปทีแบบไม่ปิดบัง  
 "สวยตรงไหน" สวีช้อเถียนจับน้ำเสียงแบบขอไปทีได้ ดังนั้นจึงชักใช้  
 เขาไม่เลิก

ลูจี้หมิงเหลือบมองเธออีกครั้ง และสายตาของเขาก็ทำให้สวีช้อเถียน  
 อยากรจะหน้าแดงอย่างอธิบายไม่ถูก

เธออยากจะยึดอกรับสายตานั้น แล้วก็ทำเป็นต่อว่าเขาอย่าง  
 ปากไม่ตรงกับใจ "มองอะไร มองที่ไหน"

ยังไม่ทันที่เธอจะคิดออกว่าควรแสดงอาการอะไรออกไป ลูจี้หมิง  
 ก็พูดขึ้น

"กระเป๋าสวยจัง ยี่ห้ออะไร"

สวีช้อเถียนเกือบจะอายหน้าแดง และทันใดนั้นมันก็กลายเป็นสีเขียว  
 "ลูจี้หมิง! คุณมัน!" สวีช้อเถียนตะโกนเรียกชื่อลูจี้หมิงเสียงดัง  
 อย่างควบคุมไม่ได้ "กระเป๋านี้เป็นของขวัญวันเกิดที่คุณฝากเจิ้งอวีหัง  
 มาให้ฉันเมื่อปีที่แล้ว!"

หนิงเหมิงปรับจิตใจของตัวเองให้ถึงระดับซีเกียจจะใส่ใจผู้ป่วยโรค  
 บอสชินโตรมขึ้นสมอง และปล่อยให้ตัวเองก้าวขึ้นลิฟต์อีกตัวอย่างใจเย็น

เธอยังมีนัด จะให้บอสประสาทส่งผลต่ออารมณ์ของเธอไม่ได้

ลิปต์เคลื่อนลงไปที่ยืนใต้ดิน เธอมีนัดทานอาหารเย็นกับเพื่อนที่ร้าน  
ลู้งกึ่งเสี้ยวเงิน\* นั่น

เพื่อนคนนี้ชื่อว่าซีเหลียน เป็นนักเขียนนิยายลงอินเทอร์เน็ตที่มีชื่อเสียง  
หนึ่งเหมิงเคยติดตามอ่านงานของซีเหลียนเมื่อตอนที่อีกฝ่ายเรียนอยู่  
ตอนนั้นซีเหลียนไม่ได้โด่งดังเหมือนตอนนี้ หนึ่งเหมิงมักจะเขียนบทวิจารณ์  
ยาวๆ ถึงอีกฝ่ายเสมอ

บางทีความคิดเห็นยาวๆ ที่เธอเขียนก็กระแทกจิตใจของซีเหลียนได้  
ซีเหลียนจัดให้เธอเป็นคนรู้จัก หลังจากรู้ว่าทั้งคู่อยู่ในบักกิง พวกเธอก็ใช้  
ข้อความนี้สร้างเป็นมิตรภาพอันมีค่าที่พวกเธอได้มาเจอกันให้ยังคงอยู่ต่อไป  
พูดได้ว่าหนึ่งเหมิงได้เห็นขั้นตอนความสำเร็จของซีเหลียน แต่เส้นทาง  
ของเธอไม่มีเวลาที่จะพัฒนาตัวเองไปสู่การเป็นมืออาชีพเลย

เมื่อวานทั้งสองคนเจอกันในคิวคิว\*\* และเริ่มพูดคุยกัน

เมื่อซีเหลียนรู้ว่าหนึ่งเหมิงอยู่ที่มโพรเจกต์ลงทุนและกำลังมองหา  
เป้าหมายการลงทุนอยู่นั้น เธอก็ส่งข้อความเสี่ยงให้หนึ่งเหมิงด้วยความรู้สึก  
ตื่นเต้นมาก

"พรุ่งนี้เราไปเจอกันดีไหม ฉันว่าโอกาสที่เราจะได้ร่วมมือกันมาถึงแล้ว!"

หลังจากทานอาหารไปช่วงหนึ่งและพูดคุยกันจนไม่รู้สึกห่างเหิน  
เพราะไม่เจอกันมานาน ทั้งสองก็เริ่มคุยเรื่องธุรกิจกัน

ซีเหลียนบอกหนึ่งเหมิงว่านวนิยายที่โด่งดังที่สุดของเธอถูกบริษัท  
ภาพยนตร์และโทรทัศน์ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ซื้อลิขสิทธิ์ไป  
และวางแผนที่จะถ่ายทำเป็นซีรีส์ หลังจากออกอากาศแล้วพวกเขา  
จะถ่ายทำภาพยนตร์ต่อด้วย

\* ร้านลู้งกึ่งเสี้ยวเงิน คือร้านอาหารใต้หอนที่มีสาขาที่เมืองเป่ย์จิง (ปักกิ่ง) ซ่งไห่ (เซี่ยงไฮ้) ฟู่โจว (ฮกจิว) รวมถึงอู่ซี  
อาหารคาวนั้นไปทางอาหารมณฑลฝูเจี้ยนและไต้หวัน โดยนำแข็งใสและบิงซูของร้านได้รับความนิยมมาก คนที่มา  
ร้านลู้งกึ่งเสี้ยวเงินหลังทานข้าวเสร็จมักจะสั่งบิงซู ซึ่งบิงซูมะม่วงของร้านนี้เป็นเมนูที่ได้รับความนิยมมาก

\*\* Tencent QQ หรือที่รู้จักกันในชื่อ 'คิวคิว' เป็นโปรแกรมเมสเซนเจอร์สำหรับวินโดวส์ ผลิตโดยบริษัทเทนเซ็นต์  
จากประเทศจีน

ซีเลียสบอกว่า "ฉันไม่ได้คิดค่าลิขสิทธิ์กับบริษัทภาพยนตร์และโทรทัศน์ที่ชื่อลิขสิทธิ์สูงมาก แต่นั่นตกลงกับพวกเขาว่าไม่ว่าจะเป็นละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ ต้องแบ่งส่วนแบ่งการลงทุนให้ฉันสิบเปอร์เซ็นต์"

หนึ่งเหมิงนับถือการกำหนดข้อตกลงของซีเลียสในทันที "คุณเจ๋งมาก! นักเขียนนิยายลงอินเทอร์เน็ตหรือชายลิขสิทธิ์พร้อมกับตัดส่วนแบ่งการลงทุนให้ตัวเองได้ ฉันไม่รู้ว่านอกจากคุณแล้วใครจะเทพขนาดนี้?"

ซีเลียสปลอบปล้ำกับคำชมเชยนี้มาก เธอหัวเราะจนไหลล้นไปพักใหญ่ "คุณยอมฉันอยู่เรื่อย จนฉันขาดคุณไม่ได้แล้วเห้ย!" พูดเล่นจบเธอก็พูดอย่างจริงจัง "เออละ คุณจริงจังนะ ฉันไม่ชมตัวเองนะ ฉันพิจารณาอย่างรอบคอบแล้ว เชื่อว่าไอพี\* ของฉันนี้สามารถนำมาสร้างเป็นละครทำเงินได้แน่นอน บริษัทภาพยนตร์และโทรทัศน์มีความสามารถในการติดต่อและแพร่ภาพสูงมาก ถ้าถ่ายทำขึ้นมาแล้วจะต้องได้ฉายช่วงไพรม์ไทม์ในช่องทีวีดาวเทียมเกรดเอแน่นอน เพราะงั้นพวกเขาจึงเหลือส่วนแบ่งไว้ให้ฉัน พูดตรงๆ ก็คือพวกเขาให้โอกาสฉันได้ทำเงิน แต่พูดก็พูดเถอะ ถึงฉันจะมีส่วนแบ่งการลงทุน ฉันก็ไม่มีเงิน"

หัวใจของหนึ่งเหมิงสว่างขึ้นในทันใด

*พอดีเลย จี๋เหมิงแคปปิตอลมีเงินแต่ยังขาดโปรเจกต์!*

ซีเลียสบอกหนึ่งเหมิงว่าจริงๆ แล้วเธอเคยติดต่อกับนักลงทุนมาหลายคน และคนพวกนั้นก็สนใจส่วนแบ่งสิบเปอร์เซ็นต์ของเธอมากเพียงแต่...

"คนพวกนั้นเขี้ยวมาก คิดละเอียดมาก ฉันไม่เคยทำงานมาก่อน ฉันสู้พวกเขาไม่ได้ แต่ฉันเข้าใจ ถ้าฉันทำตามเงื่อนไขที่พวกเขาเสนอฉันก็กลายเป็นแค่คนแนะนำโปรเจกต์ให้พวกเขา ก็ถือว่าได้รับค่านายหน้าแล้วฉันจะทำไปทำไม!" เธอพูดกับหนึ่งเหมิงอย่างจริงจังใจว่า "แต่คุณแตกต่างคุณเป็นคนมีคุณธรรม คุณเขียนบทวิจารณ์ยาวๆ ให้ฉัน มันเผยความหยิ่ง

\* IP ย่อมาจาก Intellectual Property หมายถึงทรัพย์สินทางปัญญา

ในศักดิ์ศรีของคุณออกมา! คุณไม่สนใจเรื่องเงิน"

หนึ่งเหมิงกล่าวด้วยความจริงใจ "อาเหลียน คุณอาจเข้าใจฉันผิด ความหยิ่งในศักดิ์ศรีนั้นหายไปพร้อมกับค่าเช่าห้องที่จ่ายไปหลังจากที่ฉันไปรับปริญญาบัตรแล้ว... คุณชื่นชมว่าฉันไม่สนใจเรื่องเงินไม่ได้ เพราะการดำรงชีวิตทำให้ฉันเห็นแต่เรื่องเงินแล้ว! คุณชมฉันแบบนี้ สู้ชมว่าฉันสวยดีกว่า"

ซีเหลียนแทบสลัก และหลังจากดื่มน้ำสงบสติอารมณ์แล้ว เธอก็พูดต่อว่า "คุณมันพนักงานจอมปลอม! หลายปีแล้วความสามารถในการทำให้คนสะอึกของคุณเก่งกาจขนาดนี้ เจ้านายของคุณไม่คิดจะฆ่าคุณบ้างหรือ"

หนึ่งเหมิงยิ้มโดยไม่ตอบ เธอไม่ได้ทำให้ทุกคนสะอึก บางคนเธอก็ไม่สนใจที่จะทำให้สะอึก อย่างเช่นจอมกลั่นแกล้ง ส่วนบางคนเธอไม่กล้าทำให้สะอึก

เพียงแต่คำว่า "ไม่" ในคำว่าไม่กล้าดูเหมือนจะจืดจางลงทุกวัน

ซีเหลียนพูดขึ้นอีกว่า "ไม่ว่ายังไงฉันก็ไม่ไว้ใจที่จะร่วมมือกับคนอื่น ในเมื่อตอนนี้คุณทำโปรเจกต์ลงทุน ฉันก็อยากใช้ส่วนแบ่งการลงทุน สิบบเปอร์เซ็นต์นี้เพื่อร่วมมือกับคุณ คุณเห็นว่อย่างไร"

หลังจากคร่ำคร่าเคร่งตรากตรำวิเคราะห์มาหลายวัน หนึ่งเหมิงได้ทำรายงานวิเคราะห์เกี่ยวกับสถานการณ์ปัจจุบันและแนวโน้มการพัฒนาในอนาคตของอุตสาหกรรมบันเทิงอย่างละเอียด

เมื่อรวบรวมกับความน่าดึงดูดใจของผลงานของซีเหลียน และความสามารถทุกด้านของบริษัทภาพยนตร์และโทรทัศน์ รวมทั้งชื่อเสียงอันยอดเยี่ยมของผลงานก่อนหน้านี้ และเมื่อรวมกับเงื่อนไขความร่วมมือที่ซีเหลียนเสนอออกมา หนึ่งเหมิงได้คำนวณประเมินผลการผลตอบแทนจากการลงทุนออกมา

เมื่อดูตัวเลขที่ปรากฏบนเครื่องคิดเลข เธอก็รู้สึกคึกคักขึ้นมาทันที ซีเหลียนดีกับเธอจริงๆ

นี่เป็นโปรเจกต์ที่ดีของบริษัทภาพยนตร์และโทรทัศน์ซึ่งสามารถทำได้  
ไม่ขาดทุนแน่นอน ขอแค่มีโอกาสรลงทุน อนาคตอันสดใสที่จะทำเงินเข้ากระเป๋า  
ได้เป็นจำนวนมากก็เห็นภาพได้ชัดเจนขึ้นแล้ว

หลังจากคำนวณอัตราผลตอบแทนการลงทุนแล้วหนึ่งเหมิงก็เขียน  
แผนธุรกิจในช่วงข้ามคืน

นี่เป็นโปรเจกต์แรกๆที่เธอต้องการนำเสนอต่อบริษัท เธอหวังว่า  
จะได้รับการยอมรับจากคนอื่น และหวังว่าการยอมรับของคนอื่นจะมีมือ  
ที่มองไม่เห็นไปตบหน้าลู่อี้หมิงซึ่งเชื่อว่าเธอทำได้เพียงการเป็นเลขานุการ  
เท่านั้น

ตั้งนั้นขณะที่เธอพิมพ์ตัวอักษรลงไปในแผนธุรกิจ เธอก็มีสมาธิมาก  
และเคร่งขรึม

ในที่สุดเธอก็ทำแผนธุรกิจเสร็จในตอนเช้าตรู่

ท่ามกลางความเย็นฉ่ำของน้ำค้างยามเช้า หนึ่งเหมิงรู้สึกว่แผนธุรกิจ  
ฉบับนี้เต็มไปด้วยพลังชีวิตอันอุดมสมบูรณ์ในยามเช้า

เธอทำแผนได้ดีมากจนรู้สึกเสียดายไม่อยากจะเอาไปให้ชีวจวินหลินดู  
เดี๋ยวอีกหน่อยเขาอาจจะเอาไปเลียนแบบได้

หนึ่งเหมิงรู้สึกผิดเพียงศูนย์จุดศูนย์ห้าวินาทีที่คิดกับชีวจวินหลินเช่นนี้  
แม้ว่าเขามักจะกลั่นแกล้งเธอ แต่เขาสามารถเป็นหัวหน้าแผนกโปรเจกต์ได้  
เธอก็คิดว่าเขาจะต้องมีความสามารถบางอย่างอยู่ คงไม่ถึงขนาดแผนธุรกิจ  
ก็ต้องเรียนรู้จากเธอยังเป็นลูกก๊ง\* ยังไม่โตเต็มที่ เธอไม่คิดถึงเขาในแง่ร้าย  
เพียงเพราะเกลียดชังเขา

แต่แล้วหลังจากหนึ่งเหมิงส่งแผนธุรกิจนี้ให้กับชีวจวินหลิน เธอก็  
ขอเก็บความรู้สึกผิดศูนย์จุดศูนย์ห้าวินาทีที่กลับคืน เธอตระหนักว่าตัวเอง  
ยังคงประเมินคุณธรรมของจอมวายร้ายที่คอยหาเรื่องคนโดยไม่ดูงานคนนี้

\* ลูกก๊ง หมายถึงคนที่อ่อนประสบการณ์

สูงเกินไป

ชีววินหลินไม่ได้อ่านแผนธุรกิจด้วยซ้ำ เขาโยนมันไปด้านข้างแล้ว  
พูดด้วยอำนาจล้นฟ้า

"แผนกของเราไม่ลงทุนในอุตสาหกรรมวัฒนธรรม"

หนึ่งเหมิงชะงัก ก่อนจะถามว่าทำไม

ชีววินหลินส่งเสียงเฮอะออกมา "ก็ทำไม ในเมื่อผมเป็นผู้รับผิดชอบ  
แผนกโปรเจกต์ลงทุนสอง คำพูดผมจึงเป็นที่สุด ถ้าผมบอกว่าแผนกของเรา  
ไม่ลงทุนในอุตสาหกรรมวัฒนธรรม เราก็คงไม่ลงทุน"

หนึ่งเหมิงบังคับให้ตัวเองสงบลง นี่ไม่ใช่เวลาที่จะแตกหักกัน เธอ  
ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วถามอย่างใจเย็น

"ฉันรู้ในเมื่อฉันอยู่แผนกโปรเจกต์ลงทุนสอง ฉันต้องฟังผู้รับผิดชอบ  
อย่างคุณ แล้วคนที่รับผิดชอบโปรเจกต์ลงทุนสองอย่าง 'คุณ' อยู่ในบริษัท  
ต้องฟังประธานลู่ใหม่คะ" หนึ่งเหมิงกัดฟันพูดคำว่าคุณอย่างแรง รวากับ  
ให้ความเคารพอีกฝ่ายจริงๆ อันที่จริงนั่นเป็นการประชดที่รุนแรงที่สุดจากใจ

ชีววินหลินเสะยะยิ้มหัวเราะเยะเย้ย เผยความรู้สึก 'อย่ามาทำเป็นแน่  
ฉันไม่กลัวเธอหรอก' ออกมาตามไรฟัน

"คุณคิดจะใช้ประธานลู่มากดดันผมจริงๆ ด้วย ถ้าคุณไม่พอใจ อย่างมาก  
คุณก็ไปหาประธานลู่ได้โดยตรงเลยละสิ!"

หนึ่งเหมิงโมโหกับท่าทางจอมวายร้ายที่ไม่กลัวอะไรของเขา  
ด้วยความมุกะลุเธอก็เดินออกไปหาลู่จีหิงจริงๆ

เมื่อลู่จีหิงรู้ว่าเธอไม่ได้กลับมาเป็นเลขาย ให้ตัวเอง ผลก็คือ  
เขาเปิดโหมด 'ผมไม่ฟังฯ' อย่างดีอีวัน

"ออกไป! มีอะไรก็คุยกับหัวหน้าคุณ! คุณคิดว่าคุณเป็นใคร  
ถ้าพนักงานทุกคนก้าวข้ามหัวเหมือนคุณ ผมคงเปิดบริษัทนี้ต่อไปไม่ได้"

ไม่ใช่ว่าหนึ่งเหมิงไม่เคยถูกทำร้ายจากคำพูดร้ายกาจของลู่จีหิง  
เมื่อก่อนเธอได้ยินก็ไม่เดือดร้อน แต่คราวนี้เมื่อได้ยินคำพูดร้ายกาจพวกนี้

เธอกลับรู้สึกมีนงงเหมือนมีคนเอาท่อนไม้มาฟาดหัวยังงี้ยังงั้น

คุณคิดว่าคุณเป็นใคร

ใช้สิ เธอคิดว่าเธอเป็นใคร เธอไม่รู้จักตัวเองจริงๆ เธอควรรู้ว่าตามสไลด์การทำงานของลูี้หมิงและอารมณ์คือเป็นลาของเธอ มันไม่มีประโยชน์อะไรที่เธอจะมาหาเขา

แต่ทำไมเธอยังมาล่ะ

ทันใดนั้นเธอก็ตระหนักว่าที่ตัวเองเอาแต่พูดว่าไม่ต้องการเป็นเลขาฯ ต่อแต่กลับกำลังใช้ความเคยชินของการเป็นเลขาฯ แสดงกับลูี้หมิง แล้วเธอก็คิดว่าเธอเป็นใคร ตอนนี้เธอไม่มีสิทธิพิเศษใดๆ แล้ว

หญิงเหมิงหันหลังกลับเดินออกไปโดยไม่พูดอะไร

ไป รีบไปเร็ว ถ้ายังไม่ไปอีกความอับอายที่ไม่อาจพูดออกมาได้คงจะกลายเป็นเลือดทะลักออกจากปากของเธอแล้ว

แต่ลูี้หมิงที่นั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวใหญ่เพิ่งหันกลับมาก็เรียกเธอเอาไว้

เขาใช้น้ำเสียงที่เป็นนายท่านสุดๆ ใช้น้ำเสียงดูถูกมากๆ ใช้น้ำเสียงที่น่ารังเกียจมากๆ ที่เขาไม่รู้ตัวเลยสักนิดเรียกหญิงเหมิงไว้

"ฐานะของคุณในตอนนี้อย่างไรก็กลับไปคุยกับหัวหน้าคุณ แต่ถ้าคุณกลับมาเป็นเลขาฯ ของผม คุณคิดจะพูดอะไร ผมก็รับฟังคุณได้"

หญิงเหมิงหันกลับมามองลูี้หมิง เมื่อเห็นไหล่ที่ติดอยู่กับพนักเก้าอี้หนึ่งตัวใหญ่ดูไม่แยแะอะไร สีหน้าที่แสดงความลำพอง กับใบหน้าที่น่าตบสักขนาดนั้น ใจหญิงเหมิงก็สับถอกออกมาแรงๆ

# บทที่ 10

ไม่ทำแล้วโว้ย

ก่อนที่หนึ่งเหมิงจะออกจากห้องทำงานของท่านประธาน ลู่จี้เหมิงก็พูดกับเธออีก เขาพูดแบบลอยๆ แต่คำพูดลอยๆ นั้นรวมพลังงานไว้มาตรงเข้ากระแทกความภาคภูมิใจในตนเองของหนึ่งเหมิงอย่างจัง

"หนึ่งเหมิง จะพูดอีกครั้งนะ คุณไม่ใช่พวกที่จะทำเรื่องลงทุน"

เมื่อต้องเผชิญกับการดูถูกเหยียดหยามเช่นนี้ เป็นครั้งแรกที่หนึ่งเหมิงทนไม่ไหว เธอหันกลับไปมองหน้าเขาตรงๆ แล้วเอ่ยถาม

"ทำไมฉันถึงไม่ใช่พวกที่จะทำเรื่องลงทุน ฉันเคยคิดว่าฉันไม่ใช่คนที่ทำงานเลขาฯ แต่ก็ทำงานกับคุณมาสามปีแล้วโดยที่ยังอยู่ดีมีสุข!"

รอยยิ้มเยาะเย้ยของลู่จี้เหมิงทำให้มุมปากของเขายิ้มลึกลงไป "การเป็นเลขาฯ ต้องใช้ความรู้อะไร ไม่ใช่แค่คุณบริการผมให้ดี คุณก็ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพแล้วหรือ ท่าทางซีอๆ อ่อนต่อโลกของคุณตอนนี้ คิดจะทำเรื่องลงทุน กลวิธีในตลาดทุนคุณทำเป็นใหม่!"

จริงๆ แล้วเขายังมีคำพูดต่อจากนั้น...

ในวงการการเงินที่สปรก มันง่ายนักหรือไงที่ผมจะสอนเลขาฯ อย่างคุณ ให้สะอาดไม่แปดเปื้อน ให้เงินเดือนคุณก็ไม่แน่นอน ทำไมคุณถึงต้องโดดลงหลุมใหญ่สปรกนี้ด้วย



ลูจี้หึงไม่ยอมพูดเหตุผลที่แท้จริงออกมาง่าย ๆ เขาตั้งต้นขึ้นมา  
คำพูดดีๆ มีมากมายแต่ไม่ยอมพูด

ดังนั้นหนึ่งเหมิงจึงไม่เข้าใจสิ่งที่เขาคิดจริงๆ เธอรู้สึกเพียงว่า  
การเห็นคุณค่าในตนเองถูกทำร้ายจนบาดเจ็บเป็นแผลใหญ่ เธอกำหนดแผน  
ซ่อนปลายนิ้วที่สั้นเทาเอาไว้ในฝ่ามือแล้วเดินจากไปโดยไม่หันกลับไปมอง

เธอไม่อยากจะอะไรอีกต่อไป โต้เถียงกับคนหัวดีอึดมั่นได้อะไรขึ้นมา  
ที่แท้คนคนหนึ่งจะถูกดูถูกความคิดของอีกคนก็ทำได้โดยไม่ต้องมีเหตุผล  
และพื้นฐานอะไร

แต่เพราะอะไรล่ะ

เขาใช้อะไรมาดูแลเธออย่างนี้

เขามันไร้เหตุผลจริงๆ!

ชีวจวินหลินยืนยันหนักแน่นว่าแผนกโปรเจกต์ลงทุนสองไม่ลงทุน  
ในอุตสาหกรรมวัฒนธรรมแน่นอน หนึ่งเหมิงไม่ต้องการทำลายความเชื่อมั่น  
และความหวังของเพื่อน และไม่อยากจับงานครั้งแรกก็ล้มเหลวอย่าง  
ไม่รู้เรื่องรูราวแบบนี้ ที่สำคัญโปรเจกต์นี้เป็นโปรเจกต์ที่तीय่างแน่นอน มีการ  
ออกหลักทรัพย์ค้ำประกัน ได้กำไรไม่ขาดทุนแน่

ตอนนี้ทางจอมกลั่นแกล้งชีวจวินหลินก็ไม่ให้ผ่านแล้ว หนึ่งเหมิง  
คิดว่าต้องหาทางอื่นให้ได้เท่านั้น

เธอตัดสินใจลงนำโปรเจกต์นี้ไปที่แผนกโปรเจกต์ลงทุนหนึ่ง เพียงแต่  
ทำเช่นนี้โปรเจกต์นี้ก็จะไม่เกี่ยวข้องกับเธออีกแล้ว ต่อให้ผลออกมาเป็นเช่นนี้  
หนึ่งเหมิงก็ยอม ดีกว่าพับโปรเจกต์ในมือของเธอ

หนึ่งเหมิงแก้ไขแผนธุรกิจอีกครั้งจนเกือบจะสมบูรณ์แบบ จากนั้น  
เธอก็หาโอกาสนำแผนธุรกิจนี้ไปให้ ผอ. เหรินผู้รับผิดชอบแผนกโปรเจกต์  
ลงทุนหนึ่งดู

ในอดีตตอนเธอเป็นเลขานุการของท่านประธาน เธอช่วย ผอ. เหริน  
ในการจัดการพายุอารมณ์ของลูจี้หึงไปไม่น้อย ผอ. เหรินคิดถึงความดี

ของเธออยู่เสมอ

ตั้งนั้นเมื่อเธอนำแผนธุรกิจให้ ผอ. เहरินดูพร้อมกับเล่าที่มาที่ไป ผอ. เहरินก็ไม่ลังเลใจเท่าไร รับแผนธุรกิจไปพร้อมกับรับปาก

"ผมจะขอให้คนที่ทำหน้าที่ต่อประเมินปี\* โดยเร็วที่สุด ถ้าไม่มีปัญหา ผมจะจัดคนที่รับผิดชอบประสานงานกับคุณโดยเร็วที่สุด"

ในที่สุดหนึ่งเหมิงก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก ยังดีที่เธอไม่ทำให้คนอื่นผิดหวัง

เธอโทรหาซีเหลียนและอธิบายสถานการณ์สั้นๆ โดยบอกอีกฝ่ายว่า โปรเจกต์กำลังดำเนินการ ด้วยตำแหน่งของเธอไม่อาจจะตัดสินใจได้ เธอจึงมอบให้หัวหน้าระดับผู้อำนวยการดำเนินการเรื่องนี้ด้วยตัวเอง ขอให้ซีเหลียนวางใจ

ซีเหลียนแสดงความเข้าใจและขอบคุณมาตามสาย พร้อมสัญญาว่า ไม่ว่าหนึ่งเหมิงจะรับดูแลโปรเจกต์นี้หรือไม่ก็ตาม ถ้าสามารถทำสำเร็จได้ เธอต้องให้ผลตอบแทนสิบเปอร์เซ็นต์กับหนึ่งเหมิงแน่นอน

ดูจากแนวโน้มก็เหมือนจะดี แต่แล้วหนึ่งเหมิงสบายใจได้ไม่นาน ก็ต้องกลับมาอีต้อใจอีก

หลายวันต่อมาเธอมาถึงบริษัทได้ไม่นาน ยังไม่ทันได้ข่าวคราวจาก ผอ. เहरิน เธอก็ได้รับโทรศัพท์จากซีเหลียนก่อน

น้ำเสียงตื่นเต้นของซีเหลียนลอดออกมาจากโทรศัพท์ "อาเหมิง ผอ. ชิวของคุณเป็นคนดีนะ! ฉันโทรมาบอกคุณว่าเขาได้ตกลงเงื่อนไขของความร่วมมือกับฉันแล้ว และฉันก็ให้โปรเจกต์ที่มีโอกาสลงทุน ส่วนด้าน ผอ. ชิวก็เดินเรื่องเงินทุนจากบริษัทของคุณ เรื่องส่วนแบ่ง สัญญาแบ่งสิทธิ์ หกสิบ ฉันสิทธิ์บริษัทของคุณหกสิบ จากนั้นฉันจะเซ็นสัญญาส่วนตัวกับ ผอ. ชิวเพิ่มอีกฉบับ ฉันเอาสิทธิ์ของฉันแบ่งออกมาสิบแล้วให้เขาแจกจ่าย เป็นโบนัสให้เพื่อนในแผนก รวมทั้งคุณด้วย..."

\* BP ย่อมาจาก Business Plan หมายถึงแผนธุรกิจ

ซีเหลียนยังคงพูดต่อไป แต่หนึ่งเหมิงโมโหจนเกือบจะขาดใจตาย  
 "ซีเหลียนเดี๋ยวก่อนนะ!" หนึ่งเหมิงขัดจังหวะซีเหลียนที่ตื่นเต้น  
 เพราะคิดว่าได้เจอคนดี "เมื่อครู่คุณพูดว่า ผอ. ชิว?"

ปลายสายเสียงอึ้งๆ ไป "ใช่ ชิวจวินหลิน ผอ. ชิวเจ้านายของคุณ  
 ผู้อำนวยการฝ่ายการลงทุนที่ตำแหน่งสูงกว่าคุณไง คุณบอกฉันไม่ใช่เหรอ  
 ว่าคุณเป็นคนใหม่ในแผนกและความสามารถยังไม่พอ ผอ. ชิวก็พูดอย่างนั้น  
 เขาบอกว่าคุณเป็นคนไปคุยกับเขาเอง ตอนนี้อันคุณไม่สามารถดำเนินการ  
 โปรเจกต์ได้เพราะคุณไม่มีอำนาจเพียงพอ ดังนั้นเขาจึงเป็นคนที่รับผิดชอบ  
 ดำเนินการทั้งหมด"

หนึ่งเหมิงกำมือถือก๊าดพันแน่นด้วยความโกรธ เธอรู้สึกคิดผิดจริงๆ  
 ที่ใส่อีเมลของซีเหลียนลงในแผนธุรกิจ หากไม่ใช่เพราะตอนนี้ คนแซ่ชิว  
 ไม่มีทางติดต่อซีเหลียนเพื่อป้อนคำหวานที่มีแต่ยาพิษให้อีกฝ่ายได้  
 เธอเสียใจที่ไม่ได้ระบุว่าผู้อำนวยการที่เธอไหว้วานแซ่เหริน ไม่ใช่แซ่ชิว  
 เดิมเธอคิดว่าโปรเจกต์ยังไม่ได้เป็นรูปเป็นร่าง จึงไม่ย่อแลก ผอ. เหริน  
 เข้ามาเกี่ยวข้อง รอให้ทุกอย่างแน่นอนแล้วเธอก็จะแนะนำให้เขากับซีเหลียน  
 รู้จักกันอย่างเป็นทางการ แต่ไม่คิดว่าเพียงแค่อรอยต่อเล็กๆ เช่นนี้ทำให้  
 คนร้ายร้ายางอายอย่างชิวจวินหลินใช้ประโยชน์จากช่องโหว่นี้โดยไม่คาดคิด

เขาถึงกับหน้าด้านเอาผลประโยชน์สิบเปอร์เซ็นต์จากซีเหลียน!  
 แบ่งเพื่อนร่วมในแผนก บ้านพ่อแม่ด้วยนิสัยเลวๆ ของจอมกลั่นแกล้ง  
 แซ่ชิว สุดท้ายสิบเปอร์เซ็นต์นี้ก็จะเข้ากระเป๋าคนแซ่ชิวทั้งหมด!

หนึ่งเหมิงรีบบอกซีเหลียนว่า "ซีเหลียน ส่วนแบ่งรายได้ที่ไม่สมเหตุผล  
 คุณอย่าทำอะไรนะ ตอนนี้นั้นต้องจัดการธุระก่อน คุณรอฉันโทรบอกข่าวนะ"

น้ำเสียงซีเหลียนทางโทรศัพท์ลึกลับเล็กน้อย เหมือนกับกำลังบอกว่า  
 สัดส่วนแบบนี้เธอก็รู้สึกเท่าเทียมกัน แต่หนึ่งเหมิงวางสายไปแล้ว

ขณะนี้หนึ่งเหมิงรู้สึกกลัวเลือดขึ้นตาขึ้นหู และเธอก็ได้ยินเสียงการลับมีด  
 จากในแก้วหูของตัวเอง

เธออยากจะไปฆ่าไอ้เลวชีวิตวินหลินให้ตาย!

ครั้งนี้หนึ่งเหมิงโกรธมาก

เธออดทนต่อการกลั่นแกล้งมากมายที่ชีวิตวินหลินจัดมาให้ พวกนั้นยังไม่เท่าไร เธอยังรับมือได้ แต่เธอไม่สามารถทนต่อการหน้าอย่างลับหลังอย่างของวายร้ายชีวิตวินหลินได้ อย่างแรกเป็นเพียงเรื่องของความใจแคบ แต่อย่างหลังเป็นเรื่องทางศีลธรรมแน่นอน

เธอไม่สามารถปล่อยให้คนอื่นรู้คุณธรรมปีตบั้งหลอกลวงคนอื่นตามอำเภอใจแบบนี้ได้!

ยังงั้นหนึ่งเหมิงก็เป็นเลขาฯ ให้กับคนที่จัดการยากที่สุดในโลกมาสามปี และความสามารถในการควบคุมอารมณ์กับสีหน้าที่ได้รับการฝึกฝนให้สูงกว่าคนรุ่นเดียวกันเป็นสิบเท่า

แม้ว่าในใจอยากจะฆ่าชีวิตวินหลินให้ตายแล้วค่อยว่ากัน แต่สติสัมปชัญญะบอกให้หนึ่งเหมิงตัดสินใจเจรจาก่อนออกรบ

เธอไปที่ห้องทำงานของชีวิตวินหลินก่อนและถามเขาว่าไหวว่าจะไม่ลงทุนในอุตสาหกรรมวัฒนธรรมไม่ใช่หรือ

ชีวิตวินหลินเอนหลังพิงเก้าอี้ แสดงท่าทางนายใหญ่ได้เยอะกว่าลู่อี้เหมิงเสียอีก

"ผมเป็นผู้รับผิดชอบแผนกโปรเจกต์ลงทุนสอง หรือคุณเป็น?"

ชีวิตวินหลินถามหนึ่งเหมิงด้วยรอยยิ้ม รอยยิ้มนั้นเป็นรอยยิ้มที่ชั่วร้ายที่สุดในมวลมนุษย์ที่หนึ่งเหมิงเคยเห็น

"ผมเป็นคนรับผิดชอบไซ้ใหม่ ถ้าอย่างนั้นทำหรือไม่ ผมก็เป็นคนตัดสินใจ ยังมีปัญหาอะไรไหม" ชีวิตวินหลินยังคงยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่เผยความรังเกียจและเสียดสีออกมา "หนึ่งเหมิง คนเราอยู่ในสังคมทำงานมีหนี้ฉันต้องชดใช้! เมื่อคนเขายื่นมะละกอให้ฉัน ฉันจะตอบแทนด้วยหยกงาม แต่ถ้าคนเขาแทงฉันลับหลัง ฉันก็ต้องฉวยโอกาสวางยาพิษเขาด้วย!"

หนึ่งเหมิงสุดหายใจเข้าลึกๆ เธอไม่เคยเห็นคนที่ เป็นโรคหวาดระแวง\* หน้าขนาดนี้มาก่อน เขามโนเป็นละครฉากใหญ่ ว่าเธอเคยคิดจะแทงเขาลับหลังเองได้ยังไง! เขากล้ายกตัวเองขึ้นเป็นพระเอกได้ยังไง!

หนึ่งเหมิงคร้านจะโต้เถียงกับคนต่ำช้าเช่นนี้ คนที่มีตรรกะและทัศนคติที่ไม่ได้อยู่ในระดับเดียวกันพูดเรื่องผิดถูกไปก็ไร้ประโยชน์ เสียตายชีวิตอันงดงาม

พูดคุยก็น่าแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือการออกรบ

"ชีวจวินหลิน" หนึ่งเหมิงเรียกชื่อตรงๆ เธอไม่ต้องการเรียกเขาว่า ผู้อำนวยการอีกเพราะเขาไม่คู่ควร "ฉันเป็นคนเอาโปรเจกต์นี้มา ฉันบอกคุณตอนนี้เลยว่าตั้งแต่นี้ต่อไปโปรเจกต์นี้ไม่เกี่ยวอะไรกับคุณอีก ฉันได้ส่งให้กับแผนกหนึ่งไปทำแล้ว"

ชีวจวินหลินหัวเราะดูถูกราวกับว่าเขาได้ยืมบางสิ่งที่เหลือเชื่อ

"หนึ่งเหมิง คุณคิดว่าตัวเองเป็นใคร" เขาเปิดลิ้นชัก หยิบเอกสารปึกหนึ่งออกมาแล้วโยนลงบนโต๊ะ "ดูซะ ซีเหลียนเซ็นสัญญากับฉันแล้ว!"

ขณะนี้หนึ่งเหมิงเหมือนถูกฟ้าผ่าใส่หน้า

ทำไมซีเหลียนถึงไม่ยอมอดทน เธอกับซีเหลียนเข้าใจคำว่า 'เห็นชอบในเงื่อนไขสัญญาความร่วมมือ' ไม่เหมือนกันตรงไหนหรือเปล่า ตามคำพูดของซีเหลียน เธอเข้าใจว่าพวกเขาแค่เห็นด้วยที่จะร่วมมือกัน คิดไม่ถึงว่าเธอจะเข้าใจสิ่งที่ซีเหลียนจะสื่อออกมาไม่ตรงเท่าไรหรอก แม้แต่สัญญาพวกเขาก็เซ็นกันเรียบร้อยแล้วด้วย

หนึ่งเหมิงรู้สึกผิดหวังและเหมือนถูกตบหน้าอย่างอธิบายไม่ถูก ซีเหลียนเซ็นสัญญาแต่กลับไม่บอกเธอสักคำ

เมื่อนึกถึงตอนที่คุยโทรศัพท์กับซีเหลียนไม่กี่วันก่อน อีกฝ่ายยังบอกว่าเมื่อเรื่องสำเร็จ อย่างไรก็ตามก็ต้องให้ผลประโยชน์สิบเปอร์เซ็นต์กับเธอ

\* โรคหวาดระแวง หรือพارانอยด์ (Paranoia) เป็นภาวะผิดปกติทางความคิดที่ทำให้เคลือบแคลงสงสัยหรือระแวงผู้อื่นอย่างไม่มีเหตุผล ผู้ป่วยอาจรู้สึกว่ามีคนจงทำร้ายอยู่ตลอดเวลา คิดว่าคนรอบข้างไม่ชอบตนเอง หรือไม่ไว้ใจผู้อื่น อาการเหล่านี้เรียกอีกอย่างหนึ่งว่าอาการหลงผิด ซึ่งจะส่งผลให้ผู้ป่วยมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นหรือเข้าสังคมได้ยาก

หนึ่งเหมิงอยากจะยิ่งขึ้นๆ เมื่อเชื่อมเหตุการณ์ต่างๆ เข้าด้วยกัน เธอก็เข้าใจความคิดของซีเหลียนดี

ซีเหลียนคงอยากจะให้เธอเอาผลประโยชน์สิบลีเปอร์เซ็นต์จากชีวจวินหลิน เพื่อที่ซีเหลียนเองจะได้ไม่ต้องจ่ายเงินสำหรับผลประโยชน์สิบลีเปอร์เซ็นต์ที่สัญญากับเธอไว้ก่อนหน้านี้ แต่มันยากที่จะพูดอย่างนั้น เธอเลยเซ็นสัญญา ก่อนซะเลย

หลังจากเซ็นสัญญา ส่วนแบ่งผลประโยชน์ก็โชว์ให้เห็นอยู่ตรงนั้น หนึ่งเหมิงแบ่งผลประโยชน์จากผลประโยชน์สิบลีเปอร์เซ็นต์ที่ชีวจวินหลินได้ไป เธอจะกล้าไปขอส่วนแบ่งจากซีเหลียนอีกได้อย่างไร สำหรับส่วนแบ่งสิบลีเปอร์เซ็นต์นั้นชีวจวินหลินจะแบ่งอย่างไรแบ่งให้เท่าไร นั่นเป็นเรื่องภายในที่พวกเขาต้องจัดการกันเอง

แต่ละคนก็ตีตลุกคิดรางแก้วของตัวเอง

นี่เป็นบทเรียนที่ฝังใจในอาชีพการงานของหนึ่งเหมิง มันสอนเธอว่า มิตรภาพคือมิตรภาพ และธุรกิจคือธุรกิจ ตอนคุยธุรกิจมาคุยเรื่องมิตรภาพ ถ้าไม่เสียเงินก็เสียมิตรภาพ อย่างไม่รู้ก็ต้องเสียสักอย่าง

ตอนนี้ซีเหลียนเซ็นสัญญาไปแล้ว เธอจะมาเตรียมตัวต่อสู้กับชีวจวินหลินที่นี้ทำไม แม่ทัพยอมมอบตัวแล้ว พลทหารอย่างเธอยังเรียกร้องยังไม่ยอมแพ้ไปเพื่ออะไร

หลังก้าวออกจากการเป็นเลขาย ของท่านประธาน ถึงแม้มันจะโหดร้าย และน่าเกลียดขนาดนี้ แต่ก็ช่างเถอะ เธอรู้จักสิ่งที่โหดร้ายและน่าเกลียดเร็วหน่อยก็ดี

หนึ่งเหมิงสงบนิ่ง ตอนที่พอแค่นี้ก่อนแล้วกัน เธอตัดสินใจจะออกจากสำนักงานที่เต็มไปด้วยความโสมมและวุ่นวายนี้

ชีวจวินหลินกลับเรียกเธอเอาไว้

"หนึ่งเหมิง พูดตามตรงนะ คุณจะโทษผมไม่ได้ ความคิดที่จะบีบให้คุณออกไม่ใช่ความคิดของผม ผมก็พูดถึงตรงนี้แล้ว คุณคงเข้าใจ"

...เข้าใจบ้านแกนะสิ!

หนึ่งเหมิงนับถือชีวจวินหลินที่โยนความผิดออกจากตัวได้ดี ถือเป็นโอกาสกลับแก๊งเธอได้อย่างเปิดเผยและมีความสุขโดยอ้างว่าเป็นคำสั่งของลูี้เหมิง เขาไม่กลัวว่าเธอจะกลับไปเป็นเลขาฯ ทำนประธานแล้วหันกลับไปจัดการกับเขาหรือไง เหนะๆ เขาคงคิดว่าเธอกลับไปไม่ได้แล้วจริงๆ นะสินะ ถึงได้กล้าที่จะลงมือแบบไม่เกรงกลัวอะไรเช่นนี้ เขาจะต้องรู้สิที่ว่าเธอทำอะไรให้เจ้านายโกรธมาก แล้วก็รู้เรื่องของเจ้านายมากมาย เจ้านายไม่อาจจะไล่เธอออกได้ด้วยตัวเอง ดังนั้นจึงเนรเทศเธอมาอยู่ชายแดน แล้วก็ยืมมือคนที่เพิ่งเข้าบริษัทมาไม่นานจัดการกับเธอ ดังนั้นเขาจึงกลับแก๊ง เธอซ้ำแล้วซ้ำเล่าโดยไม่ต้องเกรงกลัวอะไร

หนึ่งเหมิงถอยออกจากห้องทำงานของชีวจวินหลิน

เมื่อเธอกลับไปโต๊ะทำงานก็นั่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง ยิ่งเธอนิ่งนิ่งและโกรธมากขึ้น ใจเธอก็มีแผนการคร่าวๆ ขึ้นมา

เรื่องนี้เธอไม่อาจยอมได้!

หนึ่งเหมิงโทรหาซีเหลียนก่อน แต่ไม่ได้ต่อว่าอีกฝ่ายเรื่องเซ็นสัญญาโดยไม่บอกก่อน กลับกลายเป็นซีเหลียนที่อ้ำๆ อึ้งๆ ทำท่าทางราวกับไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรเพื่อความเห็นแก่ตัวของตัวเองดีไหม บรรยายากศก็อดอัด หนึ่งเหมิงจึงทำลายความอึดอัดนี้โดยการขอให้ซีเหลียนส่งแฟ้มซีสัญญาข้อตกลงที่เธอเซ็นกับชีวจวินหลินเป็นการส่วนตัว สัญญาได้ลั่นชั๊กที่ซีเหลียนบอกว่าจะโอนลิขสิทธิ์ในสี่สิบเปอร์เซ็นต์ของผลประโยชน์ที่เธอได้เข้าบัญชีส่วนตัวของชีวจวินหลิน

ซีเหลียนถามหนึ่งเหมิงว่าเธอต้องการให้แฟ้มซีเพื่ออะไร ในเมื่อหัวหน้าของเธอก็มีอีกชุดไม่ใช่เหรอ

หนึ่งเหมิงสงบสติอารมณ์และบอกว่ามีคนไม่ทันระวังทำน้ำหกใส่สำเนาของ ผอ. ชิว มีบางส่วนมันเลือนไป จะใช้สำเนาแฟ้มซีนี้เป็นเอกสาร

แนบเสริมเข้าไป

ซีเลียแนแฟ็กซ์ข้อตกลงมาให้อย่างรวดเร็ว

หลังจากได้รับแฟ็กซ์แล้วหนึ่งหมิงก็ไปหา ผอ. เหรินที่แผนกโปรเจกต์หนึ่ง

เธอก้าวขอโทษ ผอ. เหริน "คุณเหริน ฉันต้องขอโทษด้วยจริงๆ ฉันเกรงว่าโปรเจกต์ที่บอกคุณก่อนหน้านี้คงจะทำได้แล้ว มันมีความผิดพลาดบางอย่าง แล้วฉันจะคุยรายละเอียดกับคุณทีหลัง ตอนนี้ฉันมีเรื่องจะต้องคุยกับประธานลู่ ฉันขอโทษจริงๆ!"

หนึ่งหมิงโค้งคำนับอย่างรู้สึกผิดแล้วจากไป

ผอ. เหรินที่ยืนอยู่หลังเธอพึมพำกับตัวเองด้วยความงุนงง "โปรเจกต์นี้ดีมาก ทำไมถึงไม่ทำแล้วละ"

หนึ่งหมิงผละจาก ผอ. เหริน แล้วก็ถือแฟ็กซ์สัญญาได้ลิ้นชักตรงไปที่ห้องทำงานของลู่อี้หมิง

"คุณเอาอันนี้ให้ผมดู คุณคิดจะให้ผมทำอะไร" ลู่อี้หมิงโยนข้อตกลงส่วนตัวไปบนโต๊ะทำงาน เหยหน้าขึ้นและมองหนึ่งหมิงที่ยืนอยู่ข้างหน้าเขาอย่างไร้ความรู้สึก

ในน้ำเสียงของเขาเหมือนจะมีความไม่พอใจอยู่หลายส่วน

หนึ่งหมิงอึ้งกับคำถามของอีกฝ่าย

เขาไม่ใช่ควรจะไม่โกรธาหรือ เขาควรจะเรียกให้คนข้างนอกไปตามชีวฉันทลินเข้ามาทันทีไม่ใช่หรือ ก่อนหน้านี้ไม่เคยมีเรื่องเช่นนี้เกิดขึ้นมาก่อน แบบนี้ก็เท่ากับยกยอดรายได้ของบริษัทเข้ากระเป๋าตัวเองไม่ใช่หรือ

แต่ทำไมเขายังมีท่าทางเฉยเมยแบบนี้ล่ะ

ไม่เข้าใจจริงๆ

ความคิดในหัวของหนึ่งหมิงขาดตอนแล้ว มีเสียงตึกดังขึ้น

ลู่อี้หมิงเคาะนิ้วลงบนโต๊ะเรียกสติหนึ่งหมิงที่กำลังงุนงงกลับมา



"คุณมีอะไรอีกไหม ถ้าไม่มีก็ออกไป"

หนึ่งเหมิงกัดฟันสรุปความว่า "คุณไม่คิดว่าการกระทำของชีวฉวินหลิน มันมีปัญหาหรือไง ที่สำคัญโปรเจกต์นี้เขาก็หลอกเอาไปจากฉันด้วย"

ลู่อี้เหมิงขมวดคิ้วเข้าหากัน เส้นตรงกลางหว่างคิ้วเป็นสัญญาณว่า กำลังจะระเบิดอารมณ์

"คุณรู้สึกโดนรังแกใช่ไหม คุณไม่มีความสามารถในการควบคุม โปรเจกต์ด้วยซ้ำ จะน้อยใจทำไม"

ลู่อี้เหมิงเคาะนิ้วลงบนโต๊ะอีกครั้งและเขาก็หมดความอดทนแล้ว "มีอะไรจะพูดอีกไหม ถ้าไม่ก็รีบออกไปซะ จำไว้ว่าต่อไปอย่าเข้ามาหาผม ตามอำเภอใจอีก ระดับของคุณยังไม่พอ นอกจากผู้บริหารระดับสูง ที่สามารถเข้าห้องทำงานผมเมื่อไหร่ก็ได้ก็มีแค่เลขาฯ ผมเท่านั้น"

หนึ่งเหมิงกำหมัดแน่นแล้วก็คลายออก หลังจากหายใจเข้าลึกๆ อีกสองครั้ง ในที่สุดเธอก็ระงับความคิดที่จะวิ่งเข้าไปบีบคอคนให้ตายไว้ได้ ใจเธอต่ำแรงๆ ลู่อี้เหมิงพ้อแก่นะสิ แล้วยิ้มออกมา

"ประธานลู่อี้ ฉันคิดเสมอว่าแม้ว่าคุณจะเป็นคนเจ้าอารมณ์ แต่คุณก็ถือว่าเป็นเจ้านายที่ดี คุณไม่สนับสนุนการกระทำที่ชั่วร้าย คุณไม่เชื่อคำใส่ร้ายป้ายสี แต่ดูจากตอนนี้...ฉันตาบอดไปเอง"

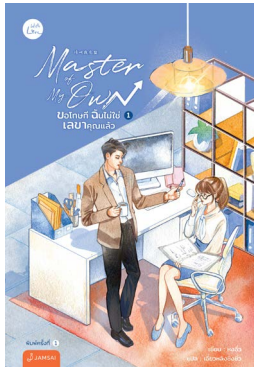
ลู่อี้เหมิงขมวดคิ้วแน่นขึ้น เขาชี้ไปที่ข้อตกลงฉบับนั้น เพิ่มระดับความดังของเสียงถามหนึ่งเหมิง

"เพราะข้อตกลงฉบับนี้ คุณถึงกล้าพูดกับผมแบบนี้หรือ หนึ่งเหมิง ผมจะบอกคุณอีกครั้ง คุณไม่เหมาะกับการลงทุนจริงๆ ยอมแพ้ซะตั้งแต่ตอนนี้เถอะ!"

รอยยิ้มมุมปากของหนึ่งเหมิงสั้นเล็กลง แต่เธอรีบปรับอารมณ์ของตัวเองอย่างรวดเร็ว ก่อนจะหยิบกระดาษที่พับสองครั้งออกมาจากกระเป๋าของตัวเองแล้วคลี่มันออกมา เธอเผยรอยยิ้มอย่างมีอาชีพและสง่างาม

"ประธานลู่ ไม่ต้องกังวลค่ะ ต่อดีฉันจะไม่เข้ามาในห้องทำงานของคุณตามอำเภอใจเป็นอันขาด!" เธอวางกระดาษแผ่นนั้นไว้ตรงหน้า ลู่จี๋หมิงเบาๆ ทว่าหนักแน่น "นี่คือจดหมายลาออกของฉัน"

ลู่จี๋หมิงคุณแบ่งกับคนอื่นตลอด ลุงแก่นะสิ ไม่ทำแล้วโว้ย!



ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3M07aiM>